ပုံပြင်မပြောအားသော မိဘများနှင့် ပုံပြင်ဖတ်ချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

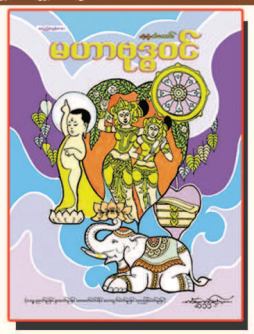
ပုံပြင်ကဒ်

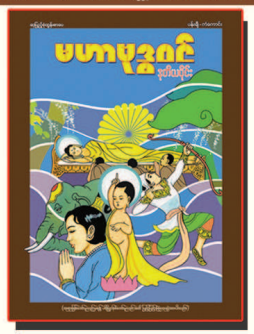
ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

သားသားမီးမီးတို့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ သိမှတ်မှုယ်ရာ ရုပ်ပြစာအုပ်များ

နောက်ဘဝရှိလား...၊ငရဲဆိုတာရှိသလား...၊ဝဋ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား...၊
ကောင်းတာလုပ်ရင်ဘာဖြစ်မလဲ...၊မကောင်းတာလုပ်ရင်ဘာဖြစ်သလဲ... စတဲ့ မေးခွန်းများကို
သိဖို့အတွက် ရုပ်ပြအဖြစ် စီစဉ်ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- တန်ခိုးထက်မြက်အစွမ်းထက်သည့် ရဟန္တာကိုရင်ငယ်များ
- ရွှေပလ္လင်ပျံရရှိသူနတ်သမီးနှင့်ဝိမာနဝတ္ထုလာ ဇာတ်လမ်းများ
- စကားကြီးဆယ်မျိုး
- မာယလုလင် (သိကြားမင်းကြီး ဦးမာယ၏အကြောင်း)
- ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျီ
- ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် မိဖုရားစောလုံ
- လောင်စာသိမ်းချိုးမြေးသောမီးနှင့်မီးတောက်သစ္စာ
- မြန်မာ့ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းများ
- ရာဇဝင်ထဲက မောင်ပေါက်ကျိုင်း(ရှင်မွေ့နွန်း+ မင်းနန္ဒာနှင့်ပျူစောထီး ဇာတ်လမ်းများပါဝင်သည်။)
- စစ်သူကြီး အဘယ
- ပြိတ္တာတို့၏ဘဝများနှင့် နောက်ခံဇာတ်လမ်းများ
- ငရဲကြီးဇောက်ထိုးကျသူမုဆိုးနှင့် ဒုက္ခစုံစုံငရဲဘုံဇာတ်လမ်းများ
- မုသားပြောသူမင်း နှင့် ငါးရှဉ်းဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ
- ပုံပြင်ကမ္ဘာမှ တရုတ်ရိုးရာ စကားပုံ ပုံပြင်များ
- ပုံပြင်ကမ္ဘာမှ ဒဿန ပုံပြင်များ
- ၃၈ ဖြာမင်္ဂလာ
- ကောသလမင်းအိပ်မက် (၁၆)ချက်
- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
- ဝိပါတ်တော်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ငရဲကြီးရှစ်ထပ်
- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း နှင့် ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- ငါးပါးပဉ္စသီ
- ရဟန္တာအရှင် ရှင်ဥပဂုတ္တ
- ပညာရှိအဘိုးအိုနှင့် ပုံပြင်ကမ္ဘာပုံပြင်များ
- မင်းကုသနှင့် ပဘာဝတီ ပါဝင်သော ငါးရှဉ်းဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ပါးစပ်ဟတဲ့မိကျောင်းနှင့် ငါးရှဉ်းဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ရွှေကုန်သည်နှင့် ငါးရှဉ်းဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- မင်းသားနှင့် ဘီလူးများ အပါအဝင် ငါးရှဉ်းဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကျူးလွန်ကြသူများနှင့်ငါးရှဉ်းဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- မင်းကောင်းမင်းမြတ်နှစ်ပါးနှင့် ငါးရှဉ်းဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ငါးပါးသီလပြည့်စုံသူများ အပါအဝင် ငါးရှဉ်းဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ဆိုးသွမ်းသော ဝိဇ္ဇာဓိရ် နှင့် ငါးရှဉ်းဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- သင်္ဂဇာဆရာတော်ပုံပြင်များ
- ခွေးနက်စားခံရသော ဗိမာန်ရှင်နှင့် ပြိတ္တာဇာတ်လမ်းများ
- သားသတ်မုဆိုးပြိတ္တာနှင့် ပေတဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းများ
- တစ္ဆေဘဝနှင့်သံသရာကြွေးဆပ်သူ အပါအဝင် ဒုက္ခစုံစုံတစ္ဆေဘုံဇာတ်လမ်းများ
- တစ္ဆေတို့ရွာ အပါအဝင် ဒုက္ခစုံစုံတစ္ဆေဘုံဇာတ်လမ်းများ
- ကောသလမင်းကြီးနှင့် ဒု-သ-န-သော
- သေရွာပြန် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ
- ရဲဝံ့စွန့်စား အောင်ဆန်းသူရိယများ
- ရာဇကုမာရနှင့်ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- ဒွေးမယ်နော် ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- နတ်သားဖြစ်မည့် ဖားကလေးနှင့်ဝိမာနဝိတ္ထုလာဇာတ်လမ်းများ
- ပညာရှိအမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး၏လျှောက်ထုံး ဟာသဇာတ်လမ်းများ
- သီလ၏အစွမ်းနှင့်ငါးရှဉ်းဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- တပင်ရွှေထီးနှင့်ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နေ်ရထာ
- ဖခင်မေတ္တာ
- အဂုံလိမာလနှင့် ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- အတုလရှင်ရသေ့ဖြတ်ထုံးများနှင့် ပုံပြင်ကမ္ဘာပုံပြင်များ
- နောင်တော်ကြီးမင်းနှင့်မင်္ဂလာပုံပြင်များ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
အမှတ်-၅၀၈/၅၁၂(ဒု-ခ)(ပထမထပ်)၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်) သရဖီကွန်ဒို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၁၀၃၆၆၄၊ ၁၀၆၀၃၃။

ပြင်ကြည့်

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

_____ ၏ စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

_____ က ဝယ်ပေးပါသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၈) ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးဇော်ထက်

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာရွှေ

အမှုဆောင်အယ်ဒီတာ

လင်းသက်ခိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဉာက်လင်းထက်

ရုံးအဖွဲ့

ကိုစိုးသိန်း၊ ရွှင်းကိုကိုခိုင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ကျော်ဇင်ထက်၊

ဝင်းဝင်းမော်၊ သဠာဝေ၊ နှင်းသက်ဝေ၊

Cover **သရုပ်ဖော်**

မောင်ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Computer

မင်းထွဋ်၊ နေဇင်လတ်၊ မျိုးစုမာ၊ ပိုပိုဇင်၊ မီမီဇင်၊

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဇမ္ဗူမော်)

အမှတ်(၂၈၄)၊ ၃၉လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ခင်မာရွှေ

ဖြူဖြူသင်း

ဖုန်း - ၃၈၃၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၁၀။

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်ခင်မာရွှေ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ (၁၇၇၁)ယာယီ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ဖြန့်ချီရေးရုံးခန်း

အမှတ် -၅၀၈/၅၁၂ ၊(၂ခ)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်။)

http:/Quality.myanmaronlinesales.com

တွင် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှု

ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချီရေး

နဂါးစာပေ ထွန်းဦးစာပေ

ဖုန်း -၀၂-၃၉၈၆၉ ဖုန်း -၀၂-၃၉၈၀၁

ရှမ်းပြည်နယ်ဖြန့်ချီရေး

မိလျံနာစာပေ ဂင်္ဂါနဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဒီဇင်ဘာဟိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးမှာယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့)

လပေးမှာယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ပြည်ကြီး

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၃၇) ၊ ဇူလိုင်လ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်။

အာဇာနည်နေ့	❁	အရုပ်ဖော်မောင်ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၅
လူမိုက်သားစားလိုသောခွေးနက်ကြီး	❁	ပန်းချီဝဏ္ဏအောင်	၁၅
ဇာတ်သိမ်းမလှတဲ့သူ	❁	နန္ဒာမိုးကြယ်	၂၅
မောင်ဉာဏ်ထိုင်းနှင့်ထူးခြားသောမန္တာန်	❁	ထူးမမ (ပေါင်)	၂၉
လောဘကျောက်ပြင်	❁	လင်းသက်ဦင်	၃၂
ဆန်စေ့လေးတစ်စေ့	❁	ခင်ဖြူဖြူလင်း (YUFL)	၃၇
တရုတ်ရိုးရာစကားပုံပုံပြင်များ	❁	ကာတွန်းချစ်သူ	၄၁
ဆေးတစ်လက်နှင့်ဆရာထူး	❁	ကာတွန်းကြည်နူး	၅၁
ချောချောနှင့်ကိုရုပ်ဆိုး	❁	နိုင်ငံတကာကာတွန်း	၅၇
လင်းရောင်မယ်	❁	ကာတွန်းပေါ်ကာ	၆၉
စောင်းတော်ရှင်	❁	ခွန်းချိုသံသာ	၈၂
သာမာဝတီမိဖုရားနှင့်ခုဇ္ဇုတ္တရာ	❁	ပန်းချီရဲမြင့်	၉၀
လူတော်လူကောင်း	❁	ကာတွန်းသန်းကြွယ်	၉၈

အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့ရေ

အခုလာမယ့်ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ဟာ ၆၆ နှစ်မြောက် အာဇာနည်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ တို့တိုင်းပြည်မှာရှားရှားပါးပါးပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေတစ်စုတစ်ဝေးနဲ့သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံခံခဲ့ရတဲ့ နေ့ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အတွက် အဲဒီအချိန်မှာ ရှိနေခဲ့ကြတဲ့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေရော နိုင်ငံရပ်ခြားကသူတွေပါ နမြောတသ ဝမ်းနည်းကြရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလုပ်ကြံခံခဲ့ရတဲ့ အပေါ် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ်နေရူးက ဒီလိုဆိုခဲ့ပါတယ် 'အောင်ဆန်းသေဆုံးခဲ့ရတာဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုသာမဟုတ်ပါ။ အာရှတိုက်တစ်ခုလုံးရဲ့ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပါတယ်'။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မသိမီလိုက်ကြတဲ့သူတွေဟာလည်း ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းစာအုပ်တွေကနေ သိရှိပြီးလေးစားတန်ဖိုးထားခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို အားလုံးက တန်ဖိုးထားလေးစားကြတာဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ သူ့ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲတိုင်းပြည်အကျိုးကိုသာရှေ့တန်းတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်တဲ့တိုင်အောင် အားလုံးကနမြောတသကြရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကိုကလေးတို့စာကောင်းကောင်းဖတ်နိုင်လာတဲ့အခါစာအုပ်တွေမှာရှာဖွေဖတ်ရှုကြဖို့တိုက်တွန်းပါတယ်ကွယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အာဇာနည်ပြန်နေ့
ဆေးရိုးသို့
ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်
အာဇာနည် ဆိုတာ အကြောင်း
အကျိုး၊ အကောင်း အဆိုး၊ အမှား အမှန်
ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်ပြီး ပြည်သူ့အတွက်
အမှန်တရားဘက်မှရပ်တည်ကာရုံ့
စွန့်စားလှုပ်ဆောင်ပေးသူကိုခေါ်တာပါ
သာမန်လူတို့မလုပ်နိုင်တဲ့
အမှုကိစ္စတို့ကို ကိုယ်ကျိုး
စွန့်အနစ်နာခံကာလုပ်
ဆောင်ပေးနိုင်သူဖြစ်တယ်

မြန်မာနိုင်ငံဟာ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့လက်အောက်ကို ကျွန်ဘဝအပြစ်ရောက်ခဲ့ရပုံးတယ်..ဒါပေမဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာရဲရဲလက်နက်စွဲကိုင်ပြီးတော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့ကြတယ်
ခေတ်ဦးပိုင်း တော်လှန်ရေးတွေမှာပြည်သူတစ်ရပ်လုံးစည်းလုံးမှု မရှိတာရယ် အပေါ်အောက်ခေတ်နောက်ကျတာရယ်ကြောင့် အောင်မြင်မှုမရရှိခဲ့ကြဘူးပေါ့..
ဘုရင် ခုနှစ် နိုတိုယ ကျောင်းသားသပိတ်ကဖွေးဖွားခဲ့တဲ့သင်္ဃအဖွဲ့အစည်းလက်ထက်မှာတော်လှန်ရေးအစစအဖွဲ့ကဦးမောလာခဲ့တယ်

အတွေးအခေါ်ကလည်း
ပြင်းမားလာခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်တို့
ဆီက မရ ရတဲ့နယ်မြေနဲ့
လွတ်လပ်ရေးကို အရှယ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့ကြတယ်
ဒါနဲ့ သခင်အောင်ဆန်းနဲ့
မျိုးချစ်လူငယ်တွေဟာ
နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို
ဗျာပန်အကူအညီနဲ့ မြေးစား
တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။
နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့
ဆုတ်ခွာပြီး ပက်ဆစ်
ဗျာပန်တို့လက်အောက်
ရောက်နေစဉ်မှာလည်း
မြန်မာပြည်ပဘာစစ်ဒေသကိုလို
အလွန်အလေးကြရပြန်တယ်

ဒါကြောင့် ဘုဉ်ဥစ္စာ မတ်လ ၂၇
ရက်နေ့မှာတော့
ဗိုလ်သုံးပြေးအောင်ဆန်းဦးဆောင်
ဖက်ဆစ်တွေကိုလုနဲရေးကြီးကို
ဆင်နွှဲခဲ့တော့တာပေါ့..
ဖက်ဆစ်ကျပန်များ ဆုတ်ခွာပြီး
နယ်ချဲ့ကြတိုသူတို့ ပြုန်ဝင်
လာပေမယ့် ဗိုလ်သုံးပြေးအောင်ဆန်း
ခေါင်းဆောင်တဲ့ဖဆပလအဖွဲ့က
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို
မရမဖြေနေတောင်းဆိုတော့တယ်
တိုင်းရင်းသား စွယ်းလုံး
သီးသွတ်ရေးကိုမရမဖြေနေ
တယ်ဆောက်ခဲ့လို့ပြည်သူ
လူထုကလည်း ဗိုလ်သုံးပြေး
ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ကိုမှာ
တစ်ဆိုးကြီးထောက်ခံကြတယ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးဆောင်တဲ့
ပဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကိုလှုပ်ရှား
တစ်ခဲနက် တောက်ခဲ့ရန်မှုအပေါ်
မနာလိုမရှုဆိတ်သူတို့ကရှိတယ်
ထိုသူတို့အနက် ဂျနရယ်ဦးစောက
အဆိုးဆုံး ဖြစ်တယ်။။
ဦးစော ဟာကိုယ်မင်းသား
မလုပ်ရုရင် ပတ်ပက်ကြီးကို
ထိုးဖောက်မယ် ဆိုတဲ့
စိတ်ယုတ်မာရိုးသူဖြစ်တယ်
ဦးစောက နိုင်ငံခြားသား
အချို့နဲ့တိုတ်တဆိတ်
သူးပေါင်းပြီးဝေါင်းဆောင်ကြီး
တွေကိုလှုပ်ကြွဖို့ လှုံ့ဆော်
ကြံစည်ခဲ့တယ်။။

ဘုရား ခွ၊ ငုလိုင်လ ဘူ ရက်
မှီးလင်းကတည်းကကောင်းကင်ဟာ
မည်းမှောင်းညို့မှိုင်းလျက်...တိမ်တိုက်
ဆိုလို့ဘာမှကြည့်ကြည့်လင်လင်
မမြင်ရ မှီးဟာစိသည်လို့မရှိဘဲ
ဖွဖွဂွာလိုက် ပြိုင်ပြိုင်ရွာလိုက်နှင်
တို့အချိန် အတွင်းဝန်ရုံးမှာ
ဗိုလ်ချုပ်ဧအောင်ဆန်းနဲ့
ဝန်ကြီးတွေ လွတ်လပ်ရေး
အတွက် အရေးကြီးတဲ့
အစည်းအဝေး ကျင်းပ
နေကြတယ်..
အစည်းအဝေး ကျင်းပ
နေတုန်း လူသတ်သမားတို့
ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး
ဗိုင်းသောင်ကြီးတွေကို
ရုက်ရုက်ခက်ခက်လုပ်ကြံ
သတ်ဖြတ်လေတော့တယ်

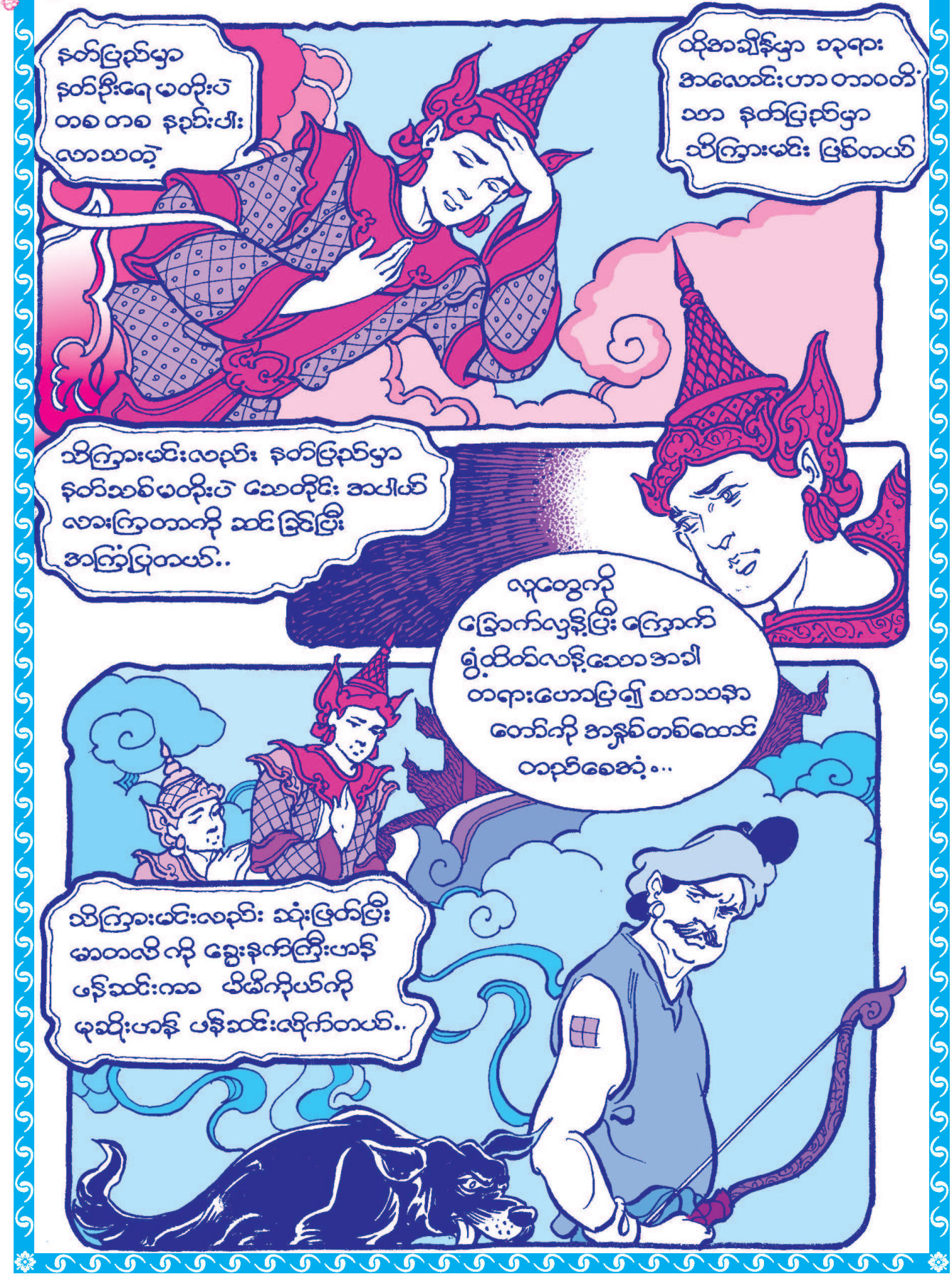

လူယုတ်မာ သစ္စာဖောက်တို့ရဲ့
လုပ်ကြံမှုကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်
တကွ သခင်မြ၊ မန်းဟာဒိုင်-
အောင်းပွန်စော်ဘွား၊ စပါစံထွန်း၊
အေးဒတ်ဦးဟချို၊ ဦးဗာဂရတ်၊
ဦးဟဝင်းတို့ ကျဆုံးခဲ့ရတယ်
ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့အတူ
အတွင်းဝန်ဦးအုန်းမောင်နဲ့
ဦးဂဂဂရတ်ရဲ့အပါးတော်မြဲ
ကိုဝေးတို့လည်းလူယုတ်မာတို့
လက်ချက်နဲ့ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။

ဂဠုန်ကြီးစော ကဲ့သို့ လူယုတ်မာ
သစ္စာဖောက်များပဲဟာ အမှား
အမြဲနဝေပနဲ့ မိုင်းခြားခြင်း မရှိ
ကြွယုများပင်... ယုတ်လို့လူမျိုး
များက နိုင်ငံတော်အတွက်ရန်စွဲ
ရန်ရှောင်များပင် ဖြစ်ကြတယ်..
လူယုတ်မာတို့လက်ချက်နဲ့
အာဏာနှုတ်ယောကျ်ားကောင်းတို့
အသက်စွန့်ရတာရာဇဝင်ရှိခဲ့ပေါ့!
သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်
ဂဠုန်ကြီးစောနဲ့အပေါင်းပါ
တို့ရဲ့ဇာတ်သိမ်းကမလှခဲ့..
တကျွန်ုပဒေါ်ရွှေမြောက်မှာ
ယေဒကိုချမှတ်ခဲ့ရတယ်..

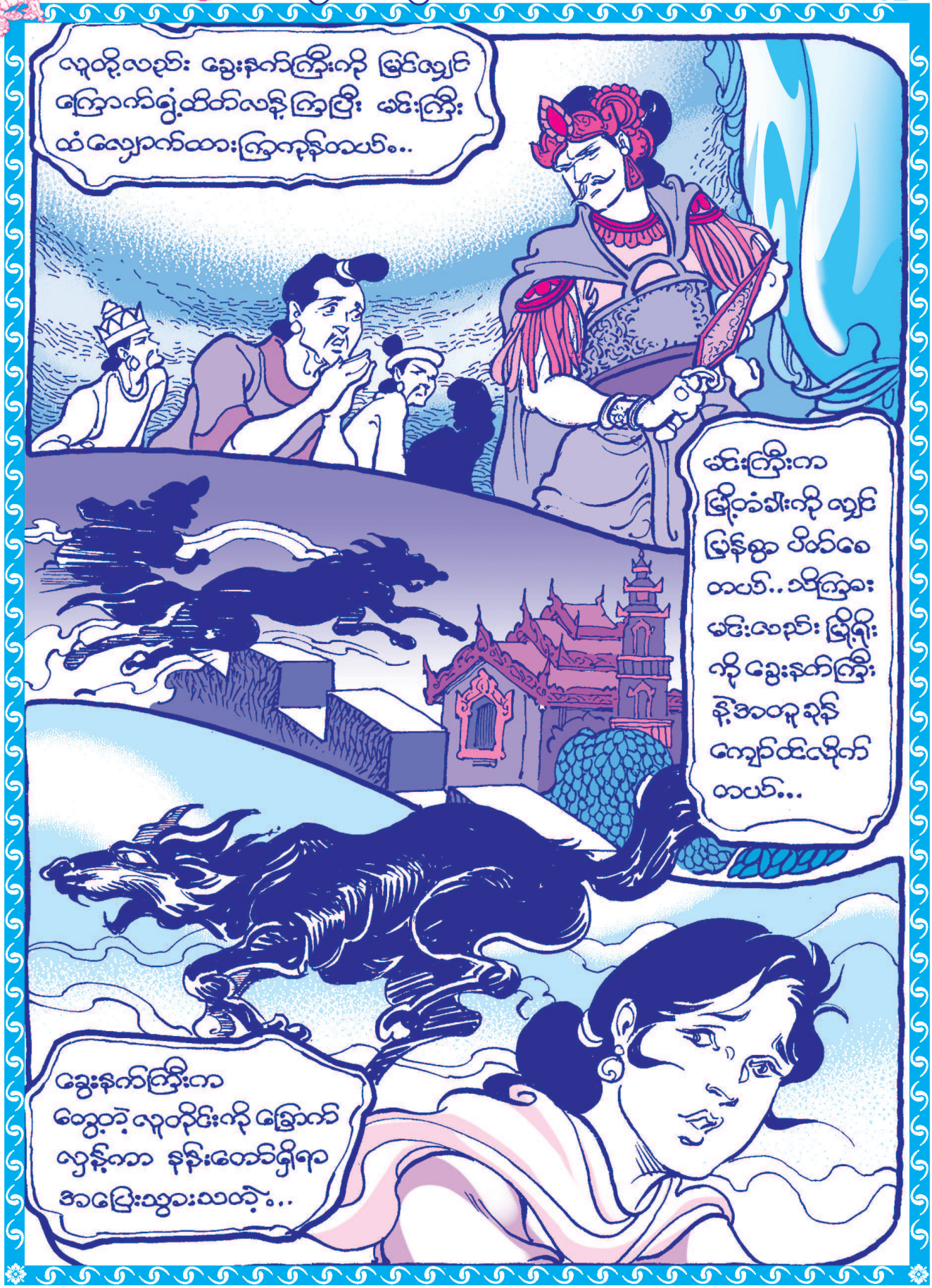

မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံးတို့ရဲ့
ချစ်ခင် ယုံကြည်မှုကို ခံရတဲ့
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့
ဒေါင်းဆောင်ကြီးတွေဟာ
လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့နေတုန်းမှာပြန်မဟုတ်ပြဲသို့
အတွက်အသက်ပေးလိုက်ကြတယ်
ပြော်...တောင်နှုန်း ပြောက်နှုန်း
အဆောင်ကြွေငွေနှုန်းနဲ့
အခေါ်ခံ မပြုန်းရဲခင် အောင်ပန်းညို့ရှာတဲ့
အောင်ဆန်းတို့ သေပုံနှစ်မြော်...
လွမ်းသူ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့တကွ
ဒေါင်းဆောင်ကြီးတွေကျဆုံး
ခဲ့ရတဲ့ဥက္ကိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့ကို
အာဇာနည်နေ့အဖြစ်
ဥက်ကြိုး သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်

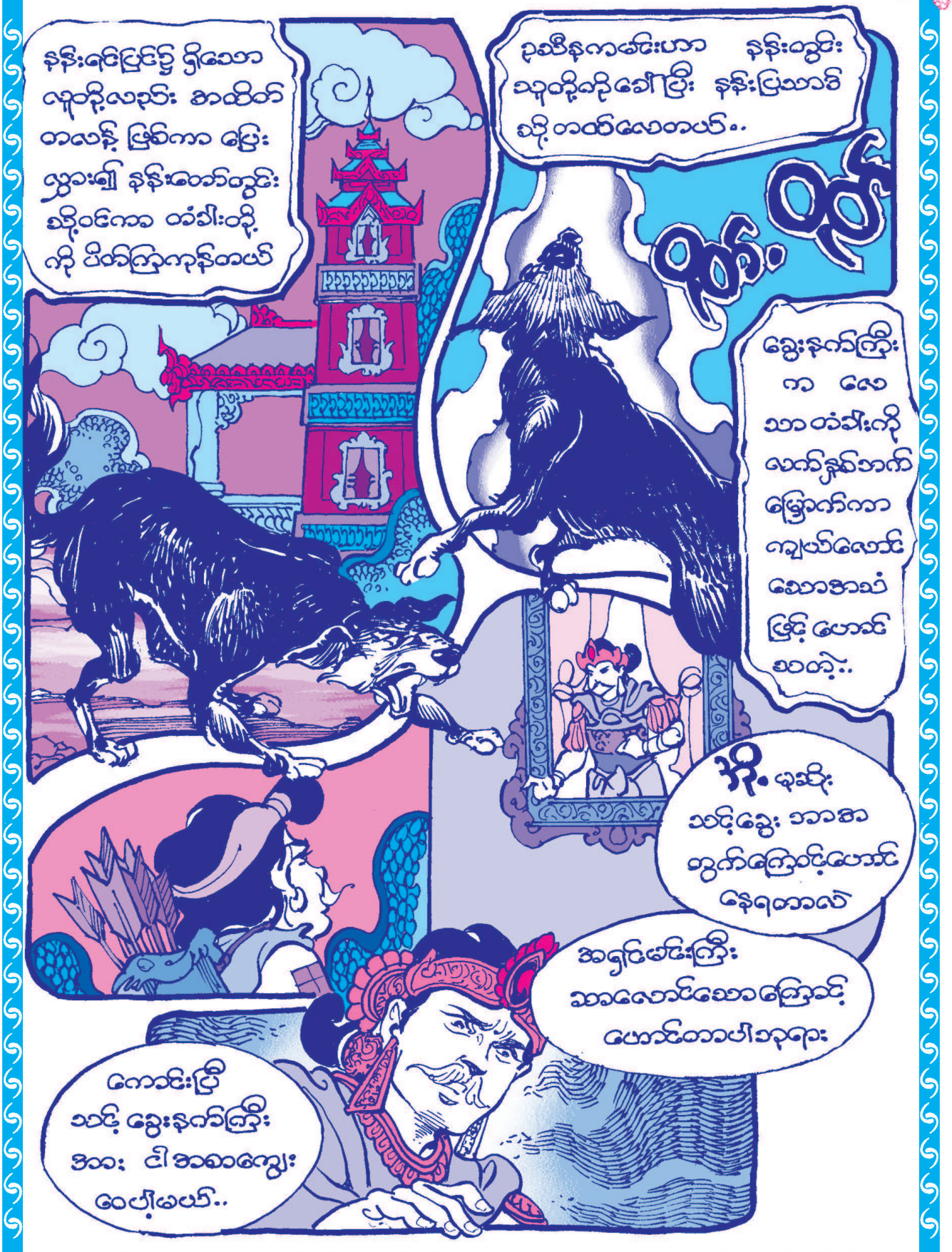

ဗိုလ်ချုပ်ဧအောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်
ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ကျဆုံးခဲ့ကြတာ
အခု ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ရက်နေ့
ဆိုရင် (၆၆) နှစ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ..
တိုင်းပြုပြည်သားတို့ ရင်ထဲမှာ
သည်နေ့ သည်ရက်ကို ရောက်တိုင်း အာဇာနည်
ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေအတွက် ဝမ်းနည်းလို့
မဆုံး ခံစားကြရတယ်..
ဒီလောမဲ့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာနဲ့ မပြီးဘဲ
ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက အယက်၊
လွှဲ၊ ချွေး တို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သောက်
ထားတဲ့မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး
အဖွဲ့နှံ့ရှည်ဖို့ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ
ဆက်လက်ကြိုးပမ်းမှုအာဇာနည်
တွေကို ဂုဏ်ပြုရာရောက်မှာ...

ပန်းသို့
ဝရုပဝိဟာရ
ကုန်ကာသားဘားဂိုဏ်သေ
ခွေးနက်ကြီး
ရှေးအခါ ကသဿပ မြတ်စွာဘုရားလက်
ထက်၌ မာရာဏာသိပ္ပသိတွင် ဒုသီနက
မင်းကြီး အုပ်စိုးသတဲ့. ကသဿပ မြတ်စွာ
ဘုရား သက်တော် ထင်ရှား ရှိစဉ် အခါက
လူ့ဂုဏ်ရေပန်းတို့ တရားကို ကောင်းစွာ ပြုကျင့်၍
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိခံစားကြသော်လည်း
ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသော အခါ လူတို့
တရား မကျင့်သဖြင့် သေတိုင်း သေတိုင်း
အပါယ်ဘုံလေးပါးသို့ ကျရောက်
ခဲ့ကြ ကုန်တော့သည်.

နတ်ပြည်သမ္မာ
နတ်ဦးရေ မတိုးပဲ
တစ တစ နှုတ်းပါး
လာသတဲ့
ထိုအခါမှာ ဘုရား
အလောင်းဟာ တာဝတိံ
သာ နတ်ပြည်သမ္မာ
သိကြားမင်း ဖြစ်တယ်
သိကြားမင်းလေးသည်း နတ်ပြည်သမ္မာ
နတ်သစ်မတိုးပဲ သေတိုင်း အပါယ်
လားကြောတာကို ဆင်ခြင်ပြီး
အကြံပြုတယ်..
လူတွေကို
ခြောက်လှန့်ပြီး ကြောက်
ရွံတိတ်လန့်သော အာဒါ
တရားဟောပြ၍ သာသနာ
တော်ကို အာနန္ဒာတစ်ထောင်
တာသံစေခဲ့..
သိကြားမင်းလေးသည်း ဆုံးဖြတ်ပြီး
မာတလိ ကို ခွေးနက်ကြီးဟန်
ဖန်ဆင်းကာ သိဒ္ဓိကိုယ်ကို
ယူဆိုးဟန် ပန်ဆင်းဖို့ကိုတယ်..

မုဆိုးလေဘီး ခွေးနက်ကြီးကို ကြိုးငါးချောင်း
ဖွဲ့ချည်ကာ ဆွဲငြိုး ဝရဇိန်စွယ်တပ်ဆေတာ
မြားကိုလွှတ်လျှက် ဗာရာဏသီဖြို့နှင့်
တစ်ယူဇနာအကွာတွင်သက်ဆင်းကာ...
ဒိန်းဒိန်းဒိန်း
ပျာပျာသလဲ
ဒိန်းဒိန်းဒိန်း
ပျာပျာသလဲ
ဒိန်းဒိန်းဒိန်း
ပျာပျာသလဲ
ဟင်း!
နှတ်ဖျားသုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုငြိုး
ဖြို့အနီးသို့ရောက်လာတယ်.

လူတို့လည်း ခွေးနက်ကြီးကို မြင်လျှင်
ကြောက်ရွံ့တိတ်လန့်ကြလျှင် မင်းကြီး
ထံလျှောက်ထားကြကုန်တယ်..
မင်းကြီးက
မြို့ဝန်ဆီးကို လျှင်
ပြန်ခွာ ပိတ်ဝေ
တယ်..သို့ကြောင်း
မင်းသေဉီး မြို့ရှိုး
ကို ခွေးနက်ကြီး
နဲ့အတူ ခွန်
ကျော်ထင်ပေါက်
တယ်...
ခွေးနက်ကြီးက
တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို ခြောက်
လှန့်ကာ နှိုးတော်ဂွိုဏ်
အပြေးသွားသတဲ့..

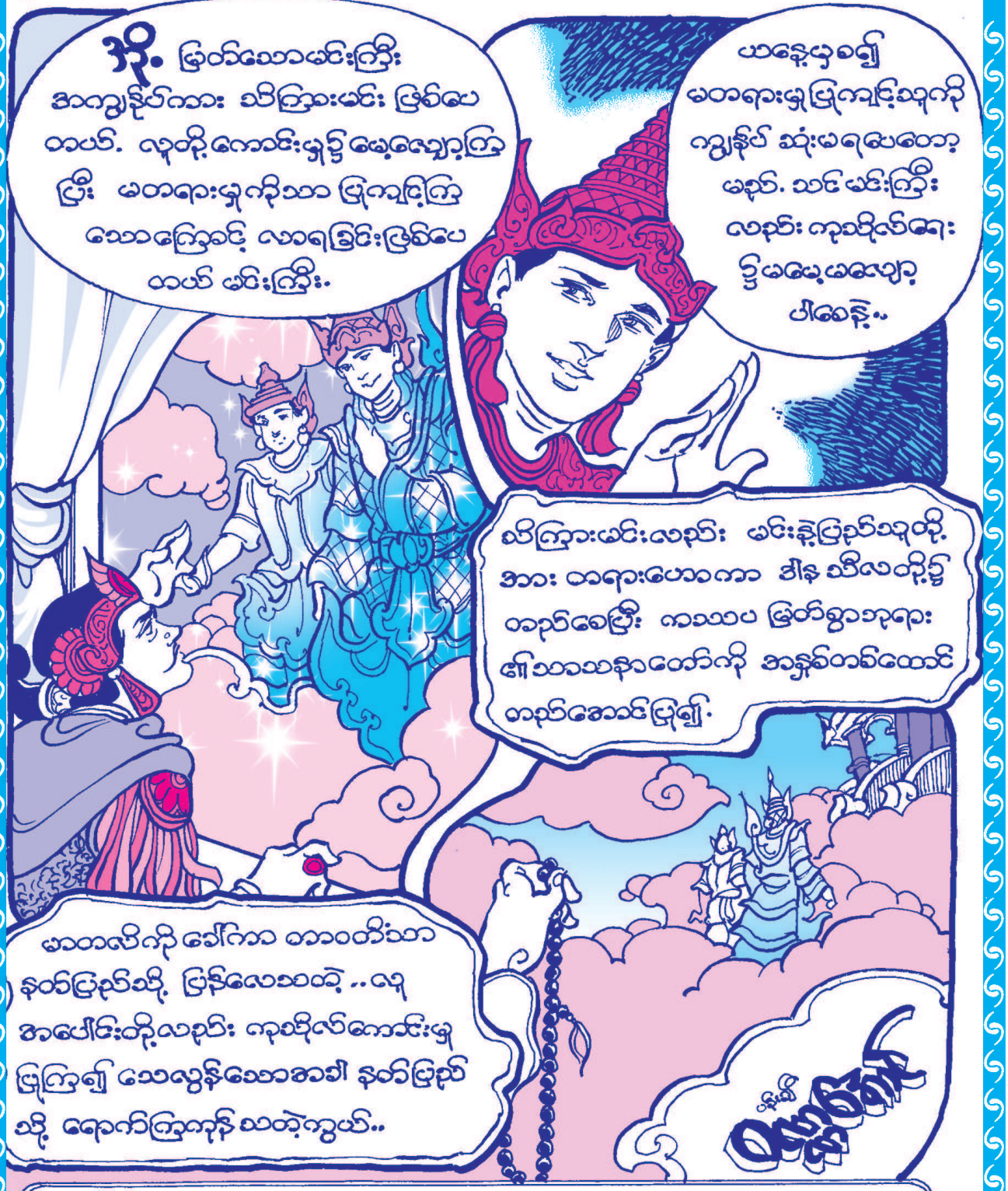

ဒုစရိုက်ကံကြီးတဲ့ ခွေးနက်ကြီးက လေသာတံခါးကို လေဆင်နွှဲစဉ်ကတည်းက ဖြောက်ကားကာ ကျယ်လောင်သောအသံ ဖြင့် ဟောင်စမတဲ့..
ဒုစရိုက်ကံကြီးတဲ့ ခွေးနက်ကြီးဟာ သူတို့ကိုခေါ်ပြီး နန်းပြာသာဒ်ဆီ တက်လေတယ်..
နန်းရင်ပြင်၌ ရှိသော လူတို့လေးဦး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ရပြီး သွားချိ နန်းတော်တွင်း ဆိုဝင်ကာ တံခါးတို့ကို ပိတ်ကြကုန်တယ်
အို.. မှားပြီး သင့်ခွေး ဒီဘာ တွက်ကြောင့်လောင် နေရတာလဲ
အရှင်မင်းကြီး ဘာလောင်သော ကြောင့် ဟောင်တာပါဘုရား
ကောင်းပြီ သင့် ခွေးနက်ကြီး ဘား ငါဘာလျှော် ပေးပါမယ်..

ဘုရင်ရဲ့ ပြဿနာကို
ခွေးနက်ကြီးဘား ကျေး
ဇူးတယ်.
ခွေးနက်ကြီးက ဆမင်းဘားဇနီးကို
တလုတ်တဆုပ်း စားရှာ ပေးခဲ့ပြန်တယ်.
ဟုတ်
ဟုတ်
ဟုတ်

ဆိုစာခါ
မင်းကြီးဂေ ...
ကျွဲခွေးနှက်ကြီးကား
သာမန်မဟုတ် ဂေဆွေ့ စီးဝေးသာ
ဖြစ်ပေသိမ့်မယ်. လာခြင်းအကြောင်း
ကို မေးမှသင့်တော့မယ်..
အို. ဟုတ်ဆိုး
သင့်ခွေးနှက်က ဘာ
ဘယ်ကြောင့်ပေါက်
ကြသနည်းဘုရား
အရှင်မင်းကြီး
ခွေးနှက်ကြီးသည် ဘားသမင်
အသားကို စားရန် လာခြင်းမဟုတ်
လူသားစားရန် လာခြင်းသာဖြစ်
တယ်. ဟုတ်ပျက်စီးကြ
သောစာခါ
ခွေးနှက်ကြီး
လွတ်တွက်ပါ
ဘိုမ့်မယ်..
ဆိုစာခါ
ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိသူ
အသားကို စားပါ
ဘိုမ့်မယ်..
သင့်ရှေ့ရှိသူက
အသူနှသ်း
အရှင်မင်းကြီး
မတရားဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူ
တရားနှင့် မစစ်ဆေးတိုင်သူကို
ဖြစ်ပါတယ်..

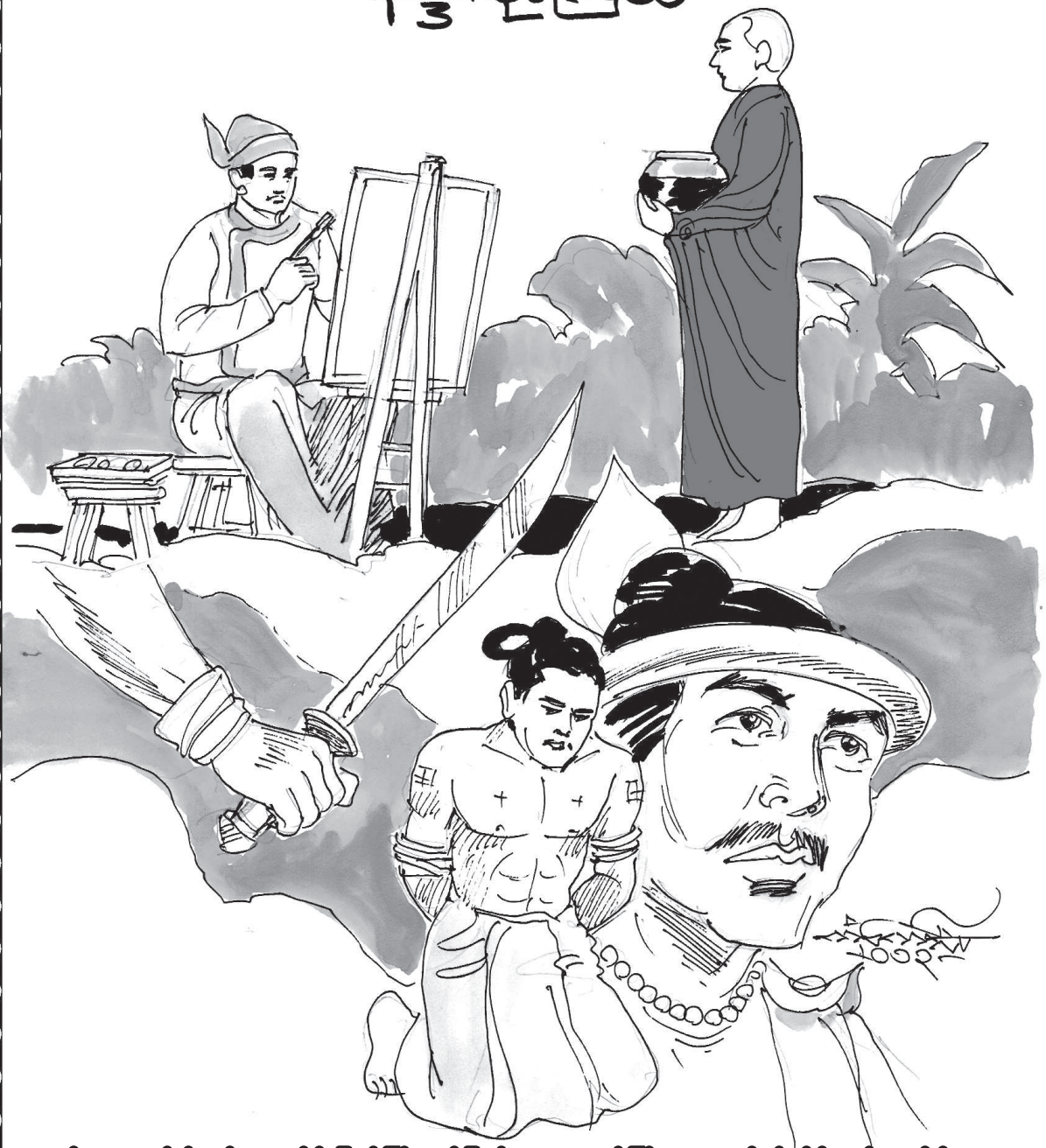

ထိုသူတို့ကို
ငါ့စား ပြောကြား
ပါဦးလော့..
အရှင်မင်းကြီး... သမိတ်သဘင်ကိုနှိုးဖို့ ဆောင်ယော
ရဟန်းတို့ လယ်လုပ်ကြသောအခါ၌ ကျီးစွေးက်ကြီး
ထွက်တွက်ပါဒိမ်းခဟ... ရဟန်းတို့ ဟုတ်ကဲ့ အို့ဝင်
ရောက်ကြသောအခါ၌ ကျီးစွေးက်ကြီး ထွက်တွက်
ပါဒိမ်းခဟ... ဆဲကျဉ်ဆဲထုံးသောစကားကို
ကြွေးကြော်ပြောဆိုကြပေး ဟုဆိုသောအခါ
လူသိုးကောင်... ပဏ္ဍာဘိ
အခါ၌သူသိုးကြောင်၏ အဘခား ယခုမူထွေကြသော
မောင်ပေါသောကြီး... အသက်ကြီးသော မိဘတို့ကို တတ်နိုင်
သမျှ မကုသပဲထွေးသောအခါ.. ဆရာဓမ္မာ.. မိတ်ဆွေဖမာ.. ဘဏ္ဍိ
အခါ၌သူသိုးကောင်... ပဏ္ဍာဘိ. သမိတ်ဒဏ်ကို
ဘဒေါ်ကြီးကို ထွန်ဝေးကြသောအခါ.. ပဏ္ဍာဘိ. သမိတ်ဒဏ်ကိုသိုး
သောအခါ.. အကြံသမားတို့. ခင်ဗျာ့ကို့သော ဖုတ်ကို ဖမ်းကိုသိုး
ကလေးငယ်သင်းခြင်း ဝတ်ကြား ခင်ဗျာ့ကို့သော ပြီးနိုင်
ဖျားထံ ခင်းကလေသောအခါ.. ထိမ်းသောကောင်လေး
ဘုရား... ပေါဖျားသောအခါ
ခြေနှက်ကြွေး
ကျွန်တော်တို့ သူသဘင်မျိုးသည်
ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူများပြစ်ကြ
ပေတယ်.. ဒါကြောင့် ခွေးနက်
ကြီးသည် ထိုသူတို့၏အာသာ
ကို စားပေလိမ့်မယ်..

အဲသည်နောက် ခွေးနက်ကြီးလည်း လူတို့ကို ပြေးစား တော့မယ်ဟန် ပြုသတဲ့..
သိကြားမင်းလည်း လူဘေပေါင်းထိတ်လန့်ကြောင်သောဘာ၀ ခွေးနက်ကြီးကို ကြိုးမှ ဆွဲထားသကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက်..
ဆုဆိုးဘဲသွင်စွန့်ကာ သိကြားမင်း အဖြစ် ကောင်းကင်၌တောက်ပစွာ လင်းဘုသ် ပြုလိုက်တယ်..

ကာတွန်းပေါင်းသင်း - အာတလိကားအာရုဏ်အာနန္ဒာ.. သိကြားမင်းကား ဖြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လေ၏..
သင်္ချိုင်းစာ - ဗာရာဏသီတည်ခဲ့သည်လဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းဖွဲ့၍ ဖေ့လျော့ကာ မတရားပြုကျင့်သော
ကျင့်ကြံကြသဖြင့် သိကြားမင်း ဆင်းကာ ခြောက်လှန့်မှ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြု၍ ကောင်းရွေရွေကံကြွေလှသည်..
ဉာဏဒေဝ - ကုသိုလ်ကောင်းမှုဒွဲ့ ဖေ့လျော့ကြရွေ...

ဇာတ်သိမ်းမကျတဲ့သူ
နန်းတွင်းပန်းချီ

ဟိုး .... တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ခင်မင်လေးစားရတဲ့ နန်းတွင်းပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး ရှိသတဲ့။

အဲသည့် နန်းတွင်းပန်းချီဆရာကြီးဟာ ပုံတူဆွဲတဲ့နေရာမှာ အင်မတန်ကိုလက်ရာမြောက်လွန်းတဲ့အတွက် ဘုရင်ကြီးဟာ သူကိုယ်တိုင်အပါအဝင် မိဖုရားတွေ၊ သားတော်တွေရဲ့ပုံတူကို အပ်နှံပြီး ရေးဆွဲစေသတဲ့။ ပန်းချီဆရာကြီး ရေးဆွဲပေးတဲ့ ပုံတူလက်ရာတွေဆိုတာ အင်မတန်ကောင်းလွန်းတာမို့ ဘုရင်ကြီးလည်း ဂုဏ်ပြုချီးကျူးပြီး ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ ချပါသတဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ နန်းတွင်းပန်းချီဆရာကြီးဟာ ချင်ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ ဘုရင်ကြီးကို တင်ပြလျှောက်တော်မူပါတယ်။

"အရှင်မင်းကြီး . . . ကျွန်တော်မျိုးဟာ အသက်အရွယ် ကြီးမြင့်နေပါပြီ။ သည့်အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီး မသေခင်မှာ ပုံတူ(၂)ပုံကို ရေးသွားခဲ့ချင်ပါတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့. . . ပန်းချီဆရာကြီးရယ်။ ဒါထက် ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး ပုံတူ(၂)ပုံကို ရေးခဲ့ချင်တာတုံး"

"အရှင်မင်းကြီး . . . ကျွန်တော်မျိုး ရေးခဲ့ချင်တာက တော့ "လောကမှာ ကြည်ညိုစရာ၊ အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံတူနဲ့ လောကမှာ စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံတူ" ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည့်အတွက် ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ရုပ်နီးရုပ်ဝေး ခရီးလှည့်လည်ခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရား"

"ကောင်းပြီ...ဆရာကြီး။ခွင့်ပြုပါတယ်။ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် လှည့်လည်တဲ့အခါ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေ အတွက် သုံးစွဲရလေအောင် ရိက္ခာငွေကြေးတွေ ထုတ်သွားပေတော့"

"ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ် . . . အရှင်မင်းကြီး"

အဲသည်လို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံက ခွင့်ပြုချက်ရတာကြောင့် နန်းတွင်းပန်းချီဆရာကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ တပည့်ကျော် လုလင်တစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အထိအောင် ပန်းချီဆရာကြီးအဖို့ သူ့ဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ရုပ်လွှာရှင်ကို ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ သည်လိုနဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ ပန်းချီဆရာကြီးဟာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့ကလျှောက်၊ ပန်းချီဆွဲကိရိယာတွေကို တပည့်က ထမ်းပြီး နောက်ကလိုက်နဲ့ ခရီး တော်တော်လေး ပေါက်ခဲ့ကြတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ နှင်းမှုံကလေးတွေက ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။

နေရောင်ခြည်မျှင်တန်းတွေက သစ်ပင်ကြို့သစ်ပင်ကြားကဖြာအကျ၊လိပ်ပြာလေးတွေက အရောင်အသွေးစုံစုံနဲ့ တောင်ပံခတ်နေကြတဲ့မြင်ကွင်းဟာ အတော်ကလေးကို မျက်စိပသာဒဖြစ်ဖို့ ကောင်းနေလေတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေးကို ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

သည်အချိန်မှာတင် ဆရာကြီးရဲ့အမြင်အာရုံထဲကို ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုက ထင်မှတ်မထားဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သည်ရုပ်ပုံလွှာကို ဆရာကြီးဟာ မင်တက်ငေးမောစွာ ကြည့်ရှုနေရင်း ရင်တွေ တလှပ်လှပ် ခုန်လာခဲ့ပါလေရော ...။

"ဟာ . . . ဒါ . . ဒါ . . . ငါသိပ်ကို ဆွဲချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ "လောကမှာ ကြည်ညိုစရာ အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်"ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းမှ တစ်ထပ်တည်း ..."

ဆရာကြီး ကောက်ချက်ချမယ်ဆိုရင်လည်း ကောက်ချက် ချထိုက်ပါပေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ရုပ်ပုံလွှာဟာ အင်မတန်ကို ကျက်သရေ ရှိရုံမက ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်နဲ့ သပိတ်ကိုပိုက်ပြီး မျက်လွှာကလေးချလို့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကြွလာတဲ့ ရဟန်းပျိုကလေးဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဝါဝါညက်ညက် အသားအရေ၊ ဦးပြည်းကလေးက စိမ်းစိမ်းနဲ့ သင်္ကန်းတော်ဟာ အင်မတန်မှလိုက်ဖက်လွန်းလှပါပေရဲ့....။

"ရပ်တော်မူပါဦး– အရှင်ဘုရား။ ရပ်တော်မူပါဦး"

ပန်းချီဆရာကြီးလည်း ပေးလာတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်တော့တာမို့ ရဟန်းပျိုကလေးရှိရာ ခပ်ရှိရှိသွားပြီး သူ ဆန္ဒအာသီသရှိသည့်ကိစ္စကို လက်အုပ်ကလေးချီရင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားပါတော့တယ်။

"ကောင်းပြီ– ဒကာကြီး။ ဒကာကြီး– စိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါလေ"

ရဟန်းပျိုကလေးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလာပြီဆိုတာနဲ့ တပည့်ဖြစ်သူကို ပစ္စည်းတွေ ဆင်ခိုင်းပြီး ရဟန်းပျို

ကလေးရဲ့ ကြည်ညိုဖွယ်ရုပ်ပုံလွှာကို ပုံကြမ်းလောင်းပါတော့တယ်။ စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုတော့မှ အလုပ်ကို လက်စသတ်ပြီး ရဟန်းပျိုကလေးကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်။

"ကိုင်း . . . ဒကာကြီး . . သွားပေဦးတော့"

"တင်ပါ့ ဘုရား"

အဲသည်နောက်မှာတော့ ဆရာကြီးလည်း စတည်းချရာကို ပြန်သွားပြီး ပုံကြမ်းလောင်းခဲ့တာတွေကို အနုစိတ် ခြယ်မှုန်းပါတော့တယ်။ စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံး ကြည်လင်လန်းဆန်းနေတာမို့ ကြည်ညိုစရာအကောင်းဆုံး ရုပ်ပုံလွှာဟာ အင်မတန်မှ ကြွနေတာနဲ့အမျှ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှုမိကြသူအပေါင်းဟာ လက်အုပ်မချီဘဲကို မနေနိုင်တော့လောက်အောင်ပါပဲ။

ပန်းချီဆရာကြီးအဖို့ ချင်ခြင်းတစ်ဝက် ပြီးဆုံးသွားလို့ နောက်ချင်ခြင်းကို လက်စသတ်ရအောင် တပည့်လေးနဲ့ ခရီးဆက်ပြန်ပါတော့တယ်။

တစ်ရွာဝင်၊ တစ်ရွာထွက်၊ တစ်မြို့ဝင်၊ တစ်မြို့ထွက်နဲ့ ခရီးဆက်လာလိုက်တာရက်တွေ၊လတွေကြာညောင်းလာတဲ့တိုင်အောင် ဆရာကြီးအဖို့ "လောကမှာ စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်"ဆိုတာကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...ဆရာကြီးဟာစိတ်မပျက်ဘဲ ခရီးတွေ ဆက်ပြန်ပါသေးတယ်။ ဒါလည်းပဲ စိတ်ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်လျှော့ပြီး တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူဆွဲပြီးတဲ့ပန်းချီကားကို ဘုရင်ကြီးထံ ဆက်သပါတယ်။

"အင်မတန်မှ လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီကားပါပဲလား...ဆရာကြီး။ စာညွှန်းထားတဲ့အတိုင်း တကယ့်ကို ကြည်ညိုစရာကောင်းပေတာပဲ။ ဒါထက် နောက်ထပ်ကားတစ်ကားကော . . . "

"အရှင်မင်းကြီး . . . နောက်ထပ်တစ်ကား ရေးဖို့အတွက် တစ်ရွာဝင်၊ တစ်ရွာထက်၊ တစ်မြို့ဝင်၊ တစ်မြို့ထွက်နဲ့ လှည့်လာ သွားလာလိုက်တာ နှစ်တောင် ပေါက်ပေမဲ့ စိတ်တိုင်းကျပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ရှာမတွေ့လို့ လက်တောင် လျှော့ရမလို ဖြစ်နေပါပြီ– အရှင်မင်းကြီး"

"စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ . . . ဆရာကြီးရယ်။ တကယ်တော့ ဆရာကြီး ရှာနေတဲ့ "လောကမှာ စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်"ဆိုတာမျိုးဟာ လူဆိုးသူခိုးတွေရဲ့နေရာ၊ အကျဉ်းထောင်မှာပဲ ရှိလိမ့်မပေါ့"

"အင်း . . . ဆရာကြီး စိတ်တိုင်းကျမလားတော့ မသိဘူး။ နောက်တစ်ရက်မှာ တောင်စွယ်နေကွယ်ရင် သုတ်သင်ပစ်ရမယ့် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးတော့ ရှိလေရဲ့။ အဲသည်ကို သွားကြည့်ပါလား . . . ဆရာကြီး"

"လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါတယ်. . အရှင်မင်းကြီး"

ဆရာကြီးလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သေဒဏ်ပေးခံရတဲ့ အကျဉ်းသားကို ချုပ်နှောင်ရာ အကျဉ်းထောင်ကို သွားပါတော့တယ်။ ထောင်မှူးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အကျိုးအကြောင်းသိချင်တာနဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ပါတော့တယ်။

"တကယ်ပါပဲ. . . ဆရာကြီးရယ်။ "လောကမှာ စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံး"ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ရှိနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

"ဘယ်လိုစက်ဆုပ်စရာကောင်းတာလဲ . . . ထောင်မှူးရဲ့"

"ပြော မပြောချင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သေရည်သေရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်စားမူးယစ်ပြီး နှမကို နှမမှန်း မသိတော့ဘဲ အဓမ္မကျူးလွန်တယ်"

"အို ..."

"မပြီးသေးဘူး ဆရာကြီး။ လူမှန်းမသိလောက်အောင် မူးရူးနေတဲ့ အဲသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှမကို နှမမှန်းမသိတော့တဲ့အပြင် မိဘကိုလည်း မိဘမှန်း မသိတော့ဘူးလေ။ သမီးကို မတော်မတရား ပြုကျင့်နေတဲ့ အဲသည်သေသောက်ကြူးကို ဝင်ရောက်တားဆီးရမလား ဆိုပြီး မိဘနှစ်ပါးရော၊ ညီမဖြစ်သူကိုပါ ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလုပ်ပြီး အိမ်ကို မီးရှို့ပြန်တယ်။

အဲသည့်အတွက် သေဒဏ်ကျခံရတာပဲ ဆရာကြီး။ ဒင်းပြုမူတဲ့အကုသိုလ်ကံကြောင့် မနက်ဆိုရင် အသက်ဆုံးရတော့မယ့်အပြင် တမလွန်ဘဝရောက်ရင်လည်း ငရဲကို ကျမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ကဲ . . . ဆရာကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ သည်လောက် ကမ်းကုန်အောင် စက်ဆုပ်သူ ရှိပါသေးလားလို့ ...”

ဒါနဲ့ပဲ . . . ဆရာကြီးလည်း သူ့ရဲ့ချင်ခြင်းတော့ ပြည့်မြောက်ပြီဆိုပြီး အကျဉ်းထောင်ထဲကိုဝင်လို့ အကျဉ်းသားရဲ့ပုံကို ရေးဆွဲပါတော့တယ်။

အကျဉ်းသားကတော့ ဆရာကြီးကို ရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်လို့ပေါ့။

အကျဉ်းသားရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ နေလောင်ခံထားရလို့ ညိုမည်းနေတဲ့အပြင် ပေတေဆိုးရွားမှုဒဏ်၊ အရက်သေစာ သောက်စားထားတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် အတော်ကလေးကို အိုစာပြီး အကျဉ်းတန်လှပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆရာကြီးလည်း ပုံကြမ်းကို စိတ်တိုင်းကျလောင်းပြီးသွားပါတော့တယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ အကျဉ်းသားရဲ့နှုတ်ဖျားက စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“ဆရာကြီး- ကျုပ်ကို မှတ်မိပါရဲ့လား”

အကျဉ်းသားထံက ပေါ်ထွက်လာတဲ့စကားသံကြောင့် ဆရာကြီးဟာ တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ်မရှိတာမို့ မမှတ်မိပါဘူးကွယ်”

“အင်းလေ- အချိန်ကာလတွေက ပြောင်းသလို၊ အခြေအနေတွေကလည်း ပြောင်းနေတော့ မှတ်မိစရာမရှိတာ မဆန်းပါဘူးလေ”

“နေပါဦး...မောင်ရင်။ ကျုပ်နဲ့ မောင်ရင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြလို့လဲ . . . ပြောပါဦး”

“ဒါဆိုလည်း ပြောရတာပေါ့လေ။ တစ်ခါတုန်းက တောလမ်းကလေးတစ်နေရာမှာ ဆရာကြီးဟာ ခုလိုပဲ ကျုပ်ကို ပုံတူဆွဲခဲ့သေးတယ်လေ”

“ဟင် ...”

ဆရာကြီးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတယ်။ ပြီးတော့မှ-

“ဒါ...ဒါဆို...ကျုပ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ရဟန်းပျိုကလေးမှာ အခု မောင်ရင်ပဲပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ . . . ဆရာကြီးရယ်။ အဲသည် ရဟန်းပျိုကလေးဟာ ကျုပ်မှ ကျုပ်အစစ်ပါပဲ”

“ဘုရား...ဘုရား...မယုံနိုင်စရာပါပဲလား။ ခု- ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားရတာတဲ့တုံး”

“အင်း...အဓိကတရားခံတွေကတော့ မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သေရည်သေရက်ပါပဲ . . . ဆရာကြီး။ မကောင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပေါင်းဖော်မွေ့လျော်မိတော့ ကျုပ်ဟာ လူဝတ်လဲခဲ့ရပြီး မကောင်းမှုမှာ မွေ့လျော်လာခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ . . . အသိဉာဏ်ကို ပျက်ပြားစေတဲ့ သေရည်နှံမှာ နစ်မျောမိလို့ ကျုပ် အင်မတန်ချစ်ရတဲ့ နှမကလေးကို လူစိတ်ပျောက်ပြီး မအပ်မရာတွေ လုပ်ခဲ့မိတယ်။ မြင်းမိုရ်မကကြီးမားလှတဲ့ကျေးဇူးရှင်မိဘတွေကိုလည်း အသိစိတ် ကင်းမဲ့ပြီး သတ်ဖြတ်မိခဲ့တယ်။ သည်အမှားဟာ ပြင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ အစစ အရာရာ နောက်ကျခဲ့ပါပြီလေ ...”

အကျဉ်းသားရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ ပန်းချီဆရာကြီး စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

ပုံဝတ္ထုကလေးကတော့ ဒါပါပဲ။

အဲသည်မှာ သင်ခန်းစာ ယူစရာတွေ အများကြီးနော်။

အပေါင်းအသင်း မကောင်းရင်၊ သေရည်သေရက်ကို ခုံမင်ရင် နောက်ဆုံးမှာ ဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်တတ်တာပေါ့ကွယ်။

နန္ဒာမိုးကြယ်

မောင်ဘုကြီးထိုင်းနှင့် ဘုးကြားလေသော မဲန္တာန်

ထုံးမမ (ပျော်)

ရှေးသရောအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဖြတ္ဓဒတ် မင်းကြီး မင်းပြုစဉ် ထင်ရှားသော ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ကြီးတစ်ဦး ရှိလေသည်။ ထိုဆရာကြီးထံတွင် တပည့် များစွာတို့ လာရောက်ပညာသင်ကြရာ အလွန်ဉာဏ် ထိုင်းသော တပည့်တစ်ယောက်သည်လည်း လာ ရောက် ပညာသင်ကြားသည်။ ယင်းတပည့်သည် ဉာဏ်ထိုင်းသော်လည်း အခြားသော တပည့်များထက် လိမ္မာရေးခြားရှိကာ ဆရာ့ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်အသွယ် သွယ်ကိုအမြဲမပြတ် ဆောင်ရွက်ပေး၏။

အချိန်တန်၍ အခြားသောတပည့်များမိမိတို့တိုင်း ပြည်သို့ အသီးသီးပြန်ကြသောအခါ ဆရာကြီးသည် ဉာဏ်ထိုင်းသောတပည့်အား တောထဲ ခေါ်သွားသည်။ တောထဲတွင် အထူးစီစဉ်လာသည့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ဉာဏ်ထိုင်းသောတပည့်အား အကြိမ်ကြိမ် အရသင် ပေး၏။

"ဃန္ဓေသိ ဃန္ဓေသိ၊ ကိံကာရဏာ ဃန္ဓေသိ၊ အဟ မွိ တံ ဇာနာမိ"

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

"ဟော့လူ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာ လဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်နေရတာလဲ၊ မင်းတို့ကိစ္စ ကို ငါသိပြီးသားပါ"

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ထိုဂါထာကို အလွတ်ရအောင် သင်ပေးလိုက်ပြီး အမြဲမပြတ် ရွတ်နေရန် မှာကြား၍ လွှတ်လိုက်သည်။ တပည့်သည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်သောအခါ မိဘတို့က ဧည့်ခံကျွေးမွေး ကျင်းပပေး၍ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် တိတ် တဆိတ်ဖြင့် မြို့တွင်းလှည့်လည် စုံစမ်းရာ ထိုအိမ်အနီး သို့ရောက်လာသည်။ယင်းအခိုက်မှာပင် သူခိုးတို့သည် အိမ်နံရံဖောက်၍ ထိုအိမ်ကို ခိုးရန် လုပ်နေကြသည်ကို ဘုရင်ကြီးသည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ တွေ့နေရ၏။

များမကြာမီ အိမ်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဆရာ ကြီး၏တပည့်သည် အိမ်ပြင်သို့ ယောင်ယမ်းပြီး ထွက် လာကာ နှုတ်မှလည်း ဆရာကြီး သင်ပေးလိုက်သည့် ဂါထာကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ သူခိုး တို့သည် "ငါတို့ကိစ္စကို အိမ်ရှင်တွေ သိသွားပြီ" ဟုထင် မှတ်၍ လက်နက်ပစ္စည်းများကို လွှတ်ချပြီး ထွက်ပြေး သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ကို အစအဆုံးမြင်တွေ့ထား သည့် ဘုရင်ကြီးသည် နံနက်လင်းသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြန် ထိုတပည့်ကို နန်းတော်သို့ ဆင့်ခေါ်စေ ပြီး ဂါထာကိုသင်ပေးပါရန် တောင်းပန်သည်။ ဂါထာ သင်ပေးခအဖြစ် အသပြာတစ်ထောင် ပူဇော် ချီးမြှောက်သည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ကြီးသည် ဆတ္တာသည်အားမုတ် ဆိတ်ကျင်စွယ်ရိတ်ပယ်ရန် စေခိုင်းလေ၏။ ထိုနံနက်ကမှာ ပင် ဆတ္တာသည်ထံသို့ စစ်သူကြီးရောက်လာပြီး သင်တုန်းမားထက်ထက် ဖြင့် ဘုရင်ကြီး၏လည်မြို့ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုတင် စည်းရုံးထားသည်။ အောင်မြင်လျှင် သူကဘုရင် လုပ်ပြီး ဆတ္တာသည်အား စစ်သူကြီးခန့်မည်ဟု စည်းရုံးထားလေ၏။

ဆတ္တာသည်သည် ဘုရင်ကြီး၏ မုတ်ဆိတ်ကို ရေ မွှေးဆွတ်ဖျန်း၍ ဓားကို ပို၍ ထက်စေရန် သွေးနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် အလွတ်ကျက်ထား သည့်ဂါထာကို စိတ်ဝယ် သတိရပြီး အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် ထ၍ ရွတ်ဆိုသည်။ ဆတ္တာသည်လည်း မိမိတို့ အလုပ် ကို ဘုရင်ကြီးသိလေပြီဟု ယူဆကာ ခြေရင်း တွင် ဝပ်ဆင်း၍ တောင်းပန်သည်။

ဘုရင်ကြီးသည် အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိသော် လည်းမှင်မောင်းကောင်းကောင်းဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်း

တော့၏။ထိုအခါဘုရင်ကြီးအားလုပ်ကြံမည့်အရေးကို ဖော်ထုတ်နိုင်လေသည်။လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန်စေခိုင်း သူစစ်သူကြီးကို ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ပြီး နယ်နှင်ဒဏ် ပေးလိုက်၏။ တက္ကသိုလ်ပြန်ဂါထာသင်ပေးသူကို စစ် သူကြီးအရာခန့်လိုက်လေသည်။ ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူး ကြောင့် ဉာဏ်ထိုင်းသော တပည့်သည်လည်း ချမ်းသာ ကြီးပွားခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီးမှာ ဘုရားရှင်ဖြစ်လာပြီး တပည့်မှာ စူဠပန္ထကမထေရ်ဖြစ်လာသည်။

ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရားသည်စူဠ ပန္ထကမထေရ်၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လေသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ရှိပါပေစွတကား" ဟုပြောဆိုကြလျှင် ဘုရား ရှင်က "ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာ စူဠပန္ထက၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌ လည်း မှီခိုကိုး ကွယ်ရာဖြစ်ဖူးသည်သာလျှင်တည်း" ဟု မိန့်တော်မူပြီးအတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဘဝတစ်ခုတွင် သူဌေးကြီး ဖြစ်သောအခါ နန်းတော်သို့ အသွားတွင် ကြွက်သေ တစ်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် ဤကြွက်သေကို အသုံးချ တတ်လျှင် ကျော်ကြားသည့် သူဌေးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောဆိုသည်။ ဤသည်ကို ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် က ကြားပြီး ကြွက်သေကို ကြောင်စာအဖြစ် ရောင်း ချသည်။ ရရှိသော ငွေတစ်ချင်းရွေးဖြင့် ထန်းလျက် တို့ကို ဝယ်၍ ပန်းသည်တို့အား ကျွေးမွေး၏။ ပန်းသည် တို့က အသီးသီးပန်းလက်ဆောင်ပေးကြရာ ရရှိသော ထိုပန်းများကို တခြားတွင်သွားရောက်ရောင်းချသည်။ ပန်းရောင်း၍ရရှိသောငွေများကိုထန်းလျက်ခဲများထပ် မံဝယ်ယူ၍ပန်းခြံသို့ သွားကာ ပန်းဝယ်ရောင်းလုပ်ပြန် ၏။ တစ်ခါသော် အရပ်တစ်ပါးမှ မြင်းကုန်သည် များ စွာလာကြောင်းကို လုလင်ကြားသိလေ၏ လုလင်က ရသမျှငွေကို မြတ်ရိတ်သမားတို့နှင့် ပေါင်း၍ မြက် များ ကြိုတင်ဝယ်ထားလိုက်သည်။ အရပ်တစ်ပါးမှ ရောက်လာသော မြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းစာ အတွက် မြက်ကို ရှာသော် ထိုဆင်းရဲသားက ချုပ်ကိုင် ဝယ်ယူထားသဖြင့် ထိုသူ့ထံမှ သာဝယ်ယူကြရသည်။ ထိုအခါ ဆင်းရဲသားတွင် အမြတ်ငွေများများ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

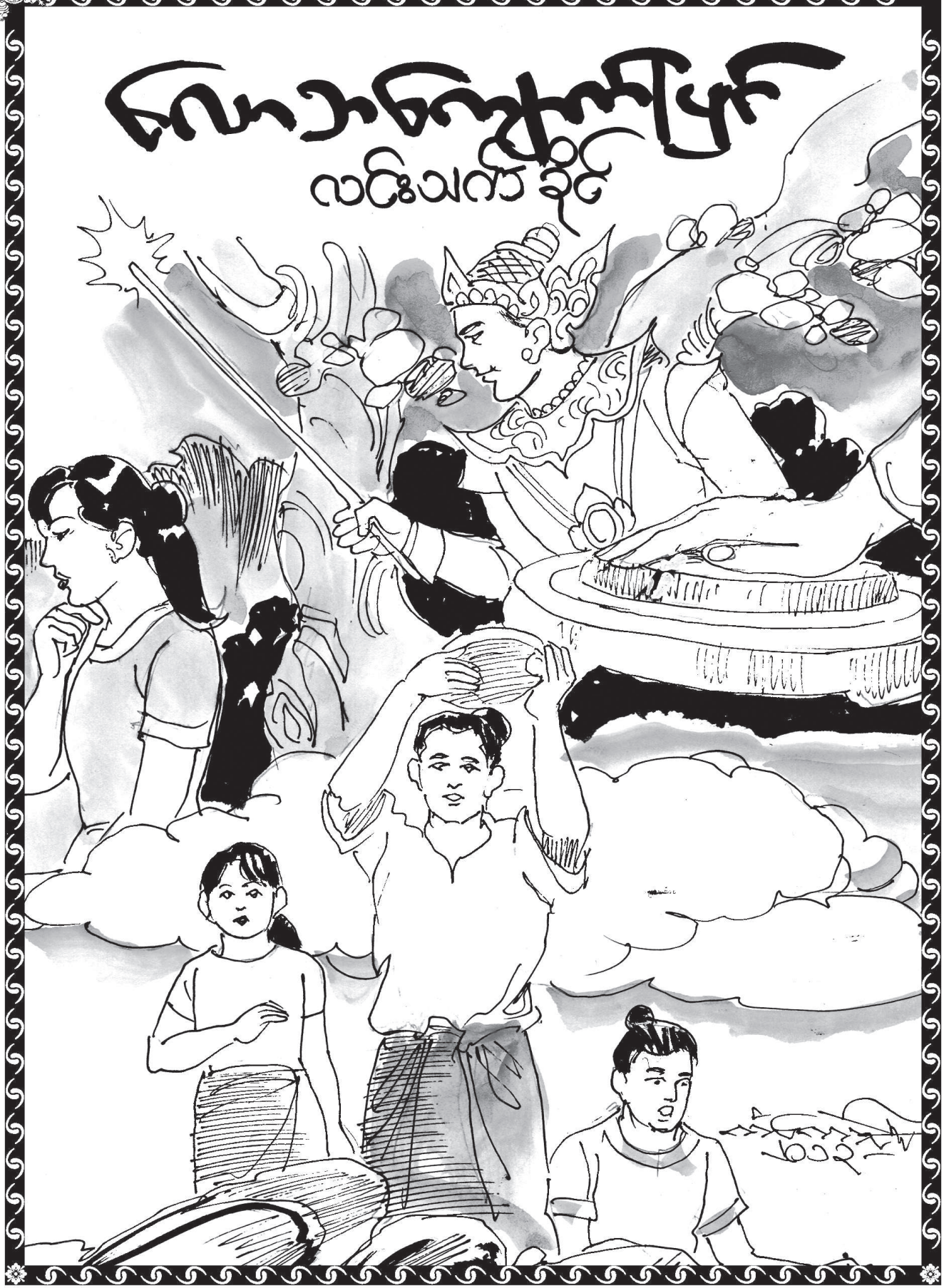
တစ်နေ့လေပြင်းတိုက်သဖြင့် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော် အတွင်း သစ်ပင်တချို့လဲကျကျိုးကျကုန်သည်။ ထို ဆင်းရဲသားသည် လဲကျကျိုးကျသော သစ်ပင်များကို ပုတ်ပြတ်ယူ၍ ကလေးများကို မုန့်ကျွေးကာ လုပ်အား ဖြင့်ရှင်းလင်းသည်။ ရရှိသော ထင်းများကို ရောင်းချပြီး ထို ရောင်းရငွေတို့ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လာသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ချုပ်ကိုင်၍ လက်လီလက်ကား ပြန်လည်ရောင်းချခဲ့ရာ အသပြာနှစ်သိန်းကျော်ကျော် ရရှိခဲ့သည်။

ထိုငွေများကို ယူပြီး သူဌေးကြီးထံသို့ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ သွားရောက်ကန်တော့ရာ သူဌေးကြီးက ထိုသူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို သဘောကျပြီး သမီးနှင့် ပေးစားကာ သူဌေးအရာချီးမြှောက်ခဲ့လေသည်။ ဤ သို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းသူဌေးကြီးသည် ဘဝပေါင်းများ စွာတွင် ဆင်းရဲသား စူဠပန္ထကအား ချမ်းသာကြွယ်ဝ အောင် ဆောင်မခဲ့သည်။ လောကတွင် အမှီကောင်း လျှင် ချမ်းသာ၍ အကျိုးများနိုင်ကြောင်းကို သာဓက ယူဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထူးမမ(ပေါင်)

ဂေဟာကြီးကိုသုတ်ပြီး

လင်းသက်ခိုင်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတဲ့။ ရွာတစ်ရွာမှာဆင်းရဲတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့ကွယ်။ သူတို့မှာ အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် သားလေးတစ်ယောက်ရှိတာပေါ့။ သူတို့ဟာ သာယာကုန်းဆိုတဲ့ရွာကလေးမှာ တောင်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး အသက်မွေးမှုပြုကြသတဲ့။ သူတို့နေတဲ့ သာယာကုန်း ရွာလေးမှာ အဲဒီတုန်းက အိမ်ခြေများများစားစားလည်း မရှိဘူး။ တောင်ယာကုန်းမြင့်လေးတွေပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့အိမ်တွေကိုဆောက်ထားကြတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်တော့ ဝေးကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ နေတဲ့ မိသားစုတွေဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့သူတွေ မဟုတ်ကြဘဲ စိုက်ပျိုးလို့ရသမျှလောက်ကိုပဲ ရောင်းချပြီး၊ လောက်အောင် စားသုံးကြသတဲ့ကွယ်။ သူတို့တွေဟာ ရိုးသားအေးဆေးပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနတွေလည်း မရှိကြဘဲ ကိုယ်ရှာလို့ရသမျှတွေကို ကိုယ့်မိသားစုနှင့် စားသုံး၊ အကယ်၍ ပိုလျှံနေပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်အနီးနားက မိသားစုတွေရှာဖွေပြီး ပေးကမ်းကျွေးမွေးတတ်ကြတယ်။ ရသမျှကို ရောင့်ရဲပြီး လောက်ငအောင် စားသုံးကြတယ်။ ပြီးရင် နားအေးပါးအေးနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်ကြတာပေါ့ကွယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီဆင်းရဲတဲ့ လင်မယားဟာ တစ်နေ့တော့ ထင်းခွေဖို့ သွားကြတာပေါ့ကွယ်။ ဆင်းရဲသားယောကျ်ားရဲ့ အမည်က ကိုအေးတဲ့ မိန်းမကတော့ မအေးလို့ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့သမီးက မချောတဲ့။ သူ့သားလေး အမည်ကတော့ ကိုပေါပေါ့ကွယ်။

သူတို့သားအမိသားအဖလေးဦးဟာ တောင်ယာအလုပ်တွေ နားချိန်မှာ တောထဲက ထင်းတွေကို သွားကောက်ကြပြီးမိုးတွင်းမှာ သုံးဖို့ကောက်ယူစုဆောင်းကြသတဲ့ကွယ်။ ထင်းကလည်း ရှာစရာတောင်မလိုပါဘူး။ တောထဲက သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကိုလိုက်လံကောက်ယူပြီး စုဆောင်းသယ်ယူတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်းထင်းတွေသွားကောက်ပြီး မိသားစု လေးယောက်တစ်နိုင်တစ်ဆွဲစီ သယ်ယူထမ်းပိုးလာလိုက်ကြတာ တစ်နေကုန်ပါရောလား။ ဒီလိုနှင့် နေ့တိုင်းတောထဲ သွားသယ်လိုက် ညနေစောင်းရင် ပြန်လာလိုက်နှင့် မိုးတွင်းအတွက်ထင်းခြောက်စုဆောင်းနေကြတာပေါ့။

ဒီလိုအလုပ်တွေကို လနှင့်နှစ်နှင့်ချီလုပ်ကိုင်လာကြတာ ဘယ်သူမှညည်းရကောင်းမှန်း မသိကြဘူးတဲ့။ သားအမိအဖလေးဦးလုံး ဘယ်သူမှ မညည်းမညူဘဲလုပ်ကိုင်လာကြတာလေ။ ညည်းညူတဲ့ကိစ္စဆိုတာလည်းသူတို့ဘဝမှာရှိလည်းမရှိဘူး။ သိလည်းမသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့မိသားစုထင်း ခြောက်တွေ ကောက်နေတုန်းမှာ ကိုအေးမအေးတို့ရဲ့သမီးလေး မချောထင်းကောက်နေတဲ့ နံဘေးက သစ်ပင်စောင့်နတ်သားက ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တာ မချောကိုတွေ့သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူဟာ မချောရဲ့ခေါင်းကိုသူ့ရဲ့ နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ နှင်တံလေးနှင့်တို့လိုက်ပြီး ညည်းညူတတ်တဲ့စကားဆိုစေလို့အမိန့်ပေးလိုက်သတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မကြာခင်မှာ မချောလေးဟာမောမောပန်းပန်းနှင့် ထင်းခြောက်ကောက်တဲ့ သစ်ပင်နံဘေးမှာ ထိုင်ချပြီး

သူနှဖူးက စီးကျလာတဲ့ ချွေးတွေကို သုတ်ရင်းနှင့် “ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာ” ဟု သူ့ပါးစပ်ကညည်းညူလိုက်သတဲ့ကွယ်။ ဒီလိုညည်းညူတယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ဒီစကားကို ဒါပထမဆုံးပြောမိတာပါ။အဲဒီလိုပြောမိလိုက်တာနဲ့ လူခန္ဓာဟာလည်း တကယ် ကိုပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာသတဲ့လေ။ မချောဟာ အဲဒီခဏလေးမှာတင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ရဲ့ ခက်ခဲပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကို သတိပြုနေမိပြီတဲ့။

မချောကိုနောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုနှင်တံလေးနှင့် တို့လိုက်တဲ့နတ်သားဟာ ခဏနေတော့မချောနားကဆွာပြီး မချောရဲ့ မောင်လေး မောင်ပေါနားကို ရောက်သွားသတဲ့။ မောင်ပေါနားလည်းရောက်ရော နတ်သားလေးဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ နှင်တံလေးနှင့် မောင် ပေါရဲ့ ခေါင်းကို တိတ်တဆိတ်တို့ပြီး ပင်ပန်ဆင်းရဲစွာ ညည်းညူတတ်တဲ့ စကားဆိုစေမိန့်လိုက်ပြန်သတဲ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ပေါလည်း ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိတော့။သေချာတာကတော့ စိတ်ထဲမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားလိုက်ရသည်ထင်ပါရဲ့။ ပါးစပ်က ညည်းညူတော့တယ်။

အင်း . . . တစ်နေ့တစ်နေ့ ထင်းကောက်လိုက်၊ တောင်ယာလုပ်လိုက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ လိုက်တာဟု ညည်းလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲကျီစယ်နောက်ပြောင်တတ်တဲ့နတ်သားလေးဟာသားသမီးတွေပြီးတော့ မိဘဖြစ်တဲ့ကိုအေးနဲ့မအေးဘက်ကိုလှည့်ပြန်ပါရောလား။ ဒါနဲ့ အဲဒီနတ်သားဟာ ကိုအေးနဲ့မအေးတို့နားရောက်လာပြီး သူ့နှင်တံလေးနဲ့ တို့လိုက်တာနဲ့ ကိုအေးဟာ စိတ်ထဲမှာ ပျင်းရိပင်ပန်းသွားပြီး နုံးချည့်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုအေးလည်းပါးစပ်က ညည်းမိတော့တာပေါ့။“အမလေး တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီလိုနဲ့အချိန်ကုန်နေရတာ လူဘဝကြီးဟာ ပင်ပန်းဆင်းရဲစရာကောင်းလိုက်တာနော်” လို့ ညည်းညူမိ ပါရော။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မအေးဟာလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလာတာမို့ နဖူးကကျတဲ့ချွေးတွေကို ခေါင်းပေါင်းတဘက်နှင့် ဆွဲယူသုတ်ရင်း ထိုင်ချကာ ညည်းညူ လိုက်တာပေါ့ကွယ်။

“အမလေး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလောက်ပင်ပန်းတာ မကြုံဘူးပါလား”

လို့ ညည်းညူတာပေါ့ကွယ်။

ဘဝမှာ တစ်သက်လုံးအေးအေးချမ်းချမ်း နေလာတဲ့မိသားစုဟာ။လိုအင်လောဘဒေါသတွေတစ်ခုမှမရှိခဲ့ဘူးကွယ်။ လောဘမရှိ၊ ဒေါသမရှိသလို ဘာမာန်မာန ဘာသောကမှလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ စိတ်ကို ချမ်းသာလို့ပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုချမ်းသာလာတဲ့ အေးချမ်းတဲ့စိတ်လေးဟာ နတ်သားရဲ့ နှင်တံနဲ့တွေ့ ပြီး နောက်မှာတော့ တညည်းညည်း၊ တညူညူ ဖြစ်လာပါရော။ အဲဒီလိုနဲ့သူတို့သားအမိသားအဖ(၄)ဦးဟာ ဆင်းရဲပင်ပန်းတာ ကို ခဏခဏညည်းညူလာတာကို ကြားတဲ့နောက် နတ်သားတစ်ပါးဟာ ဒီလင်မယားကို ကူညီဖို့အတွက် သူဆင်းရဲအဘိုးအိုအသွင်နဲ့ကိုအေးတို့လင်မယားရှိတဲ့တောထဲကို ရောက်လာသတဲ့။

ညနေရောက်တော့ ကိုအေးတို့လင်မယားလည်း

ထင်းစည်းတွေ ထမ်းပိုးပြီး ပြန်လာတဲ့ လမ်းမှာ အဘိုးအိုတစ်ဦးလဲနေတာ တွေ့ရလို့ သူတို့မိသားစုက ဝိုင်းကူမပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ သတိမေ့နေတဲ့ အဘိုးအိုကိုသူတို့ ဝိုင်းပြီးပြုစုပေးတဲ့အခါ အဘိုးအိုဟာ သတိပြန်ရလာပြီး ကိုအေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ကွယ်။

"ကလေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့မိသားစု ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့"

ဟုတ်ပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့ မိသားစုဟာ ဘဝမှာ ဘာမျှမပြည့်စုံတဲ့အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းပါတယ်ခင်ဗျ။

"ဒါဆို မင်းတို့မိသားစု တောင့်တလိုက်တိုင်း ပြည့်စုံတာ မလိုချင်ဘူးလား"

လို့အဘိုးအိုက မေးတဲ့အခါကိုအေးတို့ လင်မယားက "လိုချင်ပါတယ် အဘိုး"လို့ ဖြေသတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ အဘိုးအိုဟာ သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲကနေ ကျောက်ပျဉ်ဝိုင်းလေး တစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်သတဲ့။ ပြီးမှအဘိုးအိုက ကိုအေးကို ပြောတယ်။

မင်းတို့ မိသားစုအလိုရှိတဲ့အခါတိုင်း အဲဒီကျောက်ပြင်မျက်နှာကို လက်နဲ့အသာသပ်ပြီး လိုရာဆုတစ်ခု တောင်းလိုက် ချက်ချင်းပြည့်စုံစေလိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီးအဘိုးအိုဟာ တောင်ဝှေးလေးကို အသာစမ်းစမ်းပြီး အဝေးကို ထွက်သွားသတဲ့ကွယ်။

ကိုအေးတို့ လင်မယားလည်း အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရော သူ့မိန်းမ မအေးက ကျောက်ပြင်လေးကို ထုတ်၊ မျက်နှာပြင်ကို ပွတ်ပြီး "အိမ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ နေရပါလို၏" လို့ ဆုတောင်း လိုက်သတဲ့ကွယ်။ ဒီအခါမှာပဲ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်အရောင်တွေ လက်ပြီး ကိုအေးမအေးတို့ မိသားစုဟာ လှပတင့်တယ်တဲ့ အိမ်တစ်လုံးပေါ်ကို ရောက်သွားပါရောတဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့မိသားစုဟာ သိပ်ကိုဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးရလာတဲ့အခါ အဲဒီအိမ်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ လိုအပ်နေသေးတာမို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းဆိုရတာပေါ့။ အဝတ် အစား၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ၊ မီးဖိုချောင်သုံးအစရှိတဲ့အသုံးအဆောင်တွေကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းဆိုလိုက် ရလာလိုက်နဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များပြားလိုက်တာပေါ့ကွယ်။ ဒီလောက်ပစ္စည်း၊ ပစ္စယတွေများပေမယ့် လည်း လိုအင်ဆန္ဒတွေဟာ ရပ် မသွားဘဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်ပေါ်နေတာမို့ ထပ်ခါထပ်ခါတောင်းနေရတာပေါ့ကွယ်။

ထပ်ခါထပ်ခါတောင်းနေပေမယ့်လည်း ကိုအေးနှင့်မအေးတို့ မိသားစုဟာ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်မသွား၊ ရပ်မသွားဘဲ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်နေတာမို့ အံ့သြလို့ မဆုံးဘူးပေါ့ကွယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ တောင့်တမှုမရှိဘဲ ရောင့်ရဲစိတ်နှင့် အေးငြိမ်းစွာနေခဲ့တဲ့မိသားစုဟာ အလိုပြည့်ကျောက်ပြင်လေးရလာသည့် နောက်မှာတော့ လိုအင်ဆန္ဒတွေက မဆုံးဘူးဖြစ်နေတာကိုး။

တောင့်တတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ရလာတဲ့အခါမှာ လည်းကိုယ်တိုင် အသုံးမပြုရသေးမီ ပျောက်ပျက်သွားမှာ၊ သူခိုးသူဝှက်လုသွားမှာတွေကိုပါ စိုးရိမ်ပူပန်ရတာပေါ့။ ဟိုးအစတုန်းကတော့ ဘာမျှ မရှိတဲ့ဘဝ

မှာ ဘာမှပူစရာမရှိ၊ ပျောက်စရာမရှိဘဲ နေလာခဲ့ရာကနေ ပြည့်စုံချမ်း သာလာတဲ့အခါ လူဟာ တွေးပူတတ်လာတယ်။ ကြောင့်ကြစိတ်တွေ ဖြစ်လာတတ်တာပေါ့။

အိမ်နီးနားချင်းတွေက ပစ္စည်းပစ္စယလာငှားပြီး ရင်လည်း ပြန်မရမှာ ပူရတယ်။ မငှားချင်တဲ့အတွက် ငြိုငြင်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်ရတယ်။ပစ္စည်းယူထားပြီး ပြန်မပေးတဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်ရပြန်တယ်။ ပစ္စည်းပျောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့လည်း ဝမ်းနည်းရပြန်ပါရော။

ညဖက်ကျတော့လည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်မပျော်ပြန်ဘူး။ သူခိုးသူဝှက်တွေ ဝင်လာလေမလား၊ ဓားပြတွေများ ဝင်လာလေမလားနဲ့ မဖြစ်သေးတာကို ကြိုတွေးပြီး ပူပန်နေရပြန်ပါရောကွယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဥစ္စာအတွက် အသက်တောင် ပေးရတာလည်း ရှိတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ကိုအေးတို့မိသားစုဟာ ဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သတ်မှုစိုးရိမ်မှုတွေ၊ ထိတ်လန့်မှုတွေ၊ ကြောက်လန့်မှုတွေနဲ့ နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်နေရတာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ကြာတော့ သူတို့မိသားစုဟာ အရင်ကလို ကြည်ကြည်လင်လင် အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဘဝမျိုးမဟုတ်တဲ့ ပူပူလောင်လောင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ဘဝမျိုးကို နေ့စဉ်ကြုံလာရတဲ့အခါမှာတော့ အားလုံးပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြတာ ပေါ့ကွယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကိုအေးနဲ့မအေးဟာ ဟိုးအရင်ကလို အေးချမ်းတဲ့ဘဝမျိုး ပြန်ရဖို့အတွက် တိုင်ပင်ကြတယ်။အရင်ကလို အေးချမ်းတဲ့ ဘဝမျိုးရဖို့ဆိုရင်တော့ ပိုင်ဆိုင်ထားတာတွေ ပျက်စီးသွားရင်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။ စွန့်ပစ်ရမယ်။ ပေးလှူနိုင်ရမယ်။ နောက်ထပ်နောက်ထပ်ဖြစ်လာတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကိုလည်း နည်းအောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ အေးချမ်းလိမ့်မယ်လို့ ကိုအေးက မအေး ကို ပြောပြသတဲ့။ ဒီအခါ မအေးက ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတော့။

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီလိုရှိတိုင်း တောင့်တတိုင်းပြည့်စုံတဲ့ဆုကို ပေးနေတဲ့ ဒီလောဘကျောက်ပြင် အားကိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ မိုက်မဲနေကြတာကိုး။ဒီတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုလေး ယခင်ကလို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေချင်ရင်တော့ ဒီလောဘကျောက်ပြင်ကိုအပြီးတိုင် စွန့်ပစ်မှပဲ အေးတော့မယ်ရှင့်” လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီအခါမှာကိုအေးက မအေးကို ခေါင်းညိတ်ပြီး... ကိုင်း တို့မိသားစုတွေရဲ့ အေးချမ်းနေတဲ့ဘဝကို ပူလောင်စေတဲ့ ဒီဆန္ဒဆိုးတွေဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ ဒီလောဘကျောက်ပြင်ကို မြစ်ထဲပစ်ချပြီး အဆုံးစီရင်တာပဲ ကောင်းတယ်ဟု ပြောလိုက်ရာမှာတော့ အားလုံးက ထောက်ခံတဲ့ အတွက်နောက်ဆုံး၌ ကိုအေးနဲ့ မအေးတို့ မိသားစုဟာ ရေစီးသန်တဲ့ မြစ်ကမ်းနားသွားပြီးနောက် ကျောက်ပျဉ်လေးကို ကိုင်ပြီး ရေထဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ ကျောက်ပျဉ်လေးကို လွှင့်ပစ်ချိန်မှာတော့ ကိုအေးနဲ့မအေးတို့ပါးစပ်ကတစ်ခွန်းပြောပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ အဲဒီစကားလေးကတော့...

“ပူလောင်တဲ့ ဆန္ဒဆိုးတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ” ဆိုတာပါပဲကွယ်။

လင်းသက်ခိုင်

အနှစ်ရှည်လေးတစ်ခု

ဘမြုတ်မြုတ်လင်း(YUFL)

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အိန္ဒိယနိုင်ငံ တစ်ခုမှာ "ရာဇာ"ဟု ဘွဲ့အမည်တွင်သော ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး အုပ်စိုးလေသည်။ ထိုဘုရင်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိ၍ တရားမျှတသူဟု ထင်နေလေသည်။ သူတိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်းသူပြည်သားများ (လယ်သမားများ)သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသည်။

"လယ်သမားတိုင်းငှင်းတို့လယ်မှထွက်သော ဆန်အကုန်လုံးနီးပါးကို ကျွန်ုပ်ထံ ဆက်သရမည်"

ဟု ဘုရင်ကြီးက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသည်။

"ငါကိုယ်တော်မြတ်က ပြည်သူတွေရဲ့ဆန်တွေကို သေချာသိမ်းပေးထားမယ်။ ပြည်သူတွေ အခက်အခဲကြုံတဲ့အခါ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုတွေ ရှိလာတဲ့အခါ ပြန်ဝေပေးမယ်။ ဘယ်သူမှ မငတ်စေရဘူး"

ဟု ဘုရင်ကြီးက ပြည်သူများကို ကတိပေးခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရင်ကြီး၏ရဲမက်များက လယ်သမားတို့ထံမှ ဆန်များကို လိုက်လံကောက်ယူ၍ ဘုရင်ကြီးပိုင်သည့် တော်ဝင်ဆန်သိုလှောင်ရုံများထဲသို့ ထည့်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ တိုင်းပြည်၏ စပါးအထွက်နှုန်းကလည်းကောင်းမွန်နေခဲ့လေသည်။

သို့သော် တစ်နှစ်တွင် မိုးခေါင်မှုကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးမဖြစ်ထွန်းဘဲ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုများ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုများ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူများတွင် ဘုရင်ကြီးကို ဆက်သရန်မဆိုထားနှင့် သူတို့ထမင်းချက်စားဖို့ လုံလောက်သောဆန်ပင် မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ မှူးမတ်များက . . .

"အရှင်မင်းကြီးယခုအခါ စိုက်ပျိုးရေးမကောင်းသောကြောင့် ပြည်သူများ ဆင်းရဲငတ်မွတ်နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီး ကတိပေးခဲ့သည့် အတိုင်း အရှင့်၏တော်ဝင်ဆန်သိုလှောင်ရုံများထဲမှ ဆန်များကို ပြည်သူများအား ပြန်လည်ခွဲဝေပေးသင့်ပါပြီဘုရား"

ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်တင်ကြသည်။

"မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီအငတ်ဘေးဆိုက်ရောက်မှုက ဘယ်လောက်ကြာဦးမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါကိုယ်တော်မြတ်အတွက် ဆန်လုံလောက်အောင် သိမ်းထားရမယ်။ ကတိပေးခဲ့ခဲ့၊ မပေးခဲ့ခဲ့ဘုရင်တစ်ပါးလုပ်နေပြီး အငတ်တော့ မခံနိုင်ပါဘူး"

ဟု ဘုရင်ကြီးက ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်ရာ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ မလျှောက်တင်ရဲတော့ပေ။

အချိန်တွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပြည်သူတို့၏ ဆင်းရဲငတ်မွတ်မှုကပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘုရင်ကြီးက ဆန်များကို လုံးဝထုတ်မပေးပေ။

တစ်နေ့သဘ္ဒါ ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်ထဲတွင် စားသောက်ပွဲ ကျင်းပရန်အတွက် အစေခံတစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ဆန်သိုလှောင်ရုံထဲမှ ဆန်အချို့ကို ထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အစေခံသည် ဆန်သိုလှောင်ရုံထဲမှ တောင်းနှစ်တောင်းအပြည့် ဆန်ကို ထုတ်ယူ၍ နန်းတော်သို့ဆင်ဖြင့် သယ်ယူလာခဲ့သည်။ ဆင်ကြီးလမ်းလျှောက်သောအခါ တောင်းထဲမှ ဆန်များ နည်းနည်းချင်း ထွက်ကျခဲ့သည်ကို ရာနီဟုခေါ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တွေ့သွားလေသည်။ ရာနီသည် အလွန်လိမ္မာပါးနပ်၍ ပညာရှိသူလေး ဖြစ်သည်။ ဆန်စေ့များကိုမြင်သောအခါ သူ့ခေါင်းထဲတွင်အကြံတစ်ခုပေါ်လာပြီးထိုအကြံကို အကောင်

အထည်ဖော်ရန် ဆင်နောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လိုက်၍ ကျကျန်ခဲ့သည့် ဆန်စေ့များကို ကောက်ယူလေသည်။

နန်းတော်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့်က . . .

"ဟဲ့. . . သူခိုးမ . . . နင် ဒီဆန်တွေကို ယူပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ဟု မေးရာ ရာနီက. . .

"ကျွန်မက သူခိုးမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒီဆန်တွေက ဘုရင်ကြီးပိုင်တဲ့ဆန်တွေပါ။ လမ်းမှာ ကျကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်မက ကောက်ယူလာပြီး မင်းကြီးကို ပြန်ဆက်သမလို့ပါ"

ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသောအခါ ဘုရင်ကြီးက ရာနီကို ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားဝင်စေသည်။

"ငါကိုယ်တော်မြတ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို အလေအလွင့်မရှိစေချင်တဲ့ သင့်စေတနာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့-အနေနဲ့ ဆုချီးမြှင့်မယ်။ အလိုရှိရာ တောင်းဆိုစေ"

"အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးမက အစက တည်းက ဘာဆုလာဘ်မှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဆန်စေ့တစ်စေ့ပဲ ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်တော်မူပါ"

"ဆန်စေ့လေးတစ်စေ့ ဟုတ်လား"

ဟု ဘုရင်ကြီးက အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်သည်။

"ဘုရင်ကြီး ချီးမြှင့်တဲ့ဆုက ဆန်စေ့လေးတစ်စေ့ ဆိုရင် ငါကိုယ်တော်မြတ်ကိုလူတွေလှောင်ပြောင်ကြမှာပေါ့။ ဒီထက်များတဲ့ဆုကို တောင်းပါ"

"မှန်လှပါ... အရှင်မင်းကြီးမင်းကြီးဆန္ဒရှိတော်မူလျှင် ဤနည်းလမ်းဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးမကို ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ ယနေ့ ဆန်စေ့တစ်စေ့ စတင်ချီးမြှင့်ပြီး နောက်တစ်နေ့ရောက်တိုင်း ယခင်နေ့က ချီးမြှင့်ခဲ့သည့် အရေအတွက်၏ နှစ်ဆတိုး၍ ချီးမြှင့်ပါ။ ပထမနေ့ ဆန်တစ်စေ့၊ ဒုတိယနေ့ ဆန်နှစ်စေ့၊ တတိယနေ့ ဆန်လေးစေ့စသည်အားဖြင့် ရက်သုံးဆယ်ပြည့်အောင် ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား"

"ကောင်းပြီ၊ သင်တောင်းတဲ့ဆုက ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ငါ ချီးမြှင့်တော်မူမယ်"

ဟု မင်းကြီးက မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ရာနီသည် ဆန်စေ့လေးတစ်စေ့ကို ဆုလာဘ်အဖြစ် ယူသွားခဲ့သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် ဆန်နှစ်စေ့၊ တတိယနေ့တွင် ဆန်လေးစေ့ စသည်ဖြင့် ကိုးရက်မြောက်နေ့တွင် ဆန် (၂၅၆)စေ့ ရခဲ့သည်။ ဆယ့်နှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဆန်စေ့ (၂၀၄၈)စေ့ ရခဲ့သည်။

"ဒီမိန်းကလေးက ရိုးတော့ရိုးသားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဉာဏ်မရှိတော့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ဆုလာဘ်မရရှာဘူး" ဟု ဘုရင်ကြီးက တွေးနေမိသည်။

ဆယ့်ခြောက်ရက်မြောက်နေ့တွင် ရာနီသည် ဆန်စေ့ (၃၂၇၆၈)စေ့ ပါဝင်သည့် ဆန်အိတ်တစ်အိတ်ကိုရရှိခဲ့သည်။ ယခင်နေ့များက ဆန်စေ့များနှင့်ပေါင်းလျှင်သူမတွင် ဆန်အိတ် နှစ်အိတ်အပြည့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

"ဒီလို တစ်နေ့ကို နှစ်ဆတိုးပေးရတာက ငါမှန်းထားတာထက်တောင် ပိုများနေပါလား။ ဒါပေမဲ့ ငှါကို ထိခိုက်စေလောက်အောင်တော့ မများလောက်ပါဘူး"

ဟု မင်းကြီး တွေးမိပြန်သည်။

ရက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သောနေ့တွင် ရာနီသည် ဆန်

ဆယ့်ခြောက်အိတ်ကျော်ကျော် ရခဲ့လေသည်။

နှစ်ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ဆန်တောင်းရှစ်တောင်းအပြည့်နှင့် ညီမျှသော ဆန်စေ့ ၈,၃၈၈, ၆၀၈ စေ့ကို ရခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဆန်များကို ဘုရင်ကြီး၏။ တော်ဝင်သမင်ရှစ်ကောင်ပေါ်တွင်တင်၍ ရာနှီ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဆန်တောင်း ခြောက်ဆယ့်လေးတောင်းကို ဘုရင်ကြီး၏ နွားသိုး ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ကောင်ဖြင့် သယ်၍ လိုက်ပို့ပေး ခဲ့ရသည်။

ဘုရင်ကြီး အခုမှ အခက်တွေ့နေလေပြီ။

"ဆန်စေ့လေး တစ်စေ့ကနေ စလိုက်တာ အရေ အတွက်က အရမ်းများသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ဆို တော့ကိုယ်ချီးမြှင့်မယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပြီးဆုံးတဲ့ အထိ လုပ်ပေးရတော့မှာပဲ"ဟု ဘုရင်ကြီးက စိတ် မသက်မသာနှင့် တွေးမိသည်။

နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဆန်သိုလှောင်ရုံနှစ်လုံးစာ ရှိသည့် ဆန်များကို ရာနှီထံ ပို့ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည့် ရက်သုံးဆယ်ပြည့်သည့်နေ့တွင် ဆန်သိုလှောင်ရုံ လေးလုံးစာ ရှိသည့် ဆန်များ (ဆန်စေ့ ၅၃၆,၈၇၀,၉၁၂ စေ့) ကို ဘုရင့်ဆင်တော် နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ခြောက်ကောင်ဖြင့် သယ်၍ ရာနှီထံ ပို့ခဲ့ရသည်။ ပထမဆုံးနေ့မှ နောက် ဆုံးနေ့အထိ ရရှိခဲ့သော ဆန်စေ့အားလုံးကို ပေါင်း လိုက်သောအခါ ရာနှီသည် ဆန်စေ့ပေါင်း သန်း ထောင်ချီ၍ ရရှိခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍ . . .

"ငါကိုယ်တော်မြတ်ဆီမှာ အခု ဘာဆန်မှ မကျန် တော့ဘူး။ သင်က ဒီဆန်တွေကို ဘာလုပ်မှာလဲ"

ဟု မေးလေသည်။

"ကျွန်တော်မျိုးမ ဆန်တွေကို ငတ်မွတ်နေတဲ့ ပြည်သူတွေကို ခွဲဝေပေးမှာပါ။ အရှင်မင်းကြီး လည်း နောင်အခါ လိုတာထက်ပိုပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ ဆန်ကို မယူတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် အရှင်မင်း ကြီးကို ဆန်တစ်တောင်း ပြန်ပေးပါ့မယ်"

လို့ ရာနှီက ရဲဝံ့စွာ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

"ငါကိုယ်တော်မြတ် ကတိပေးပါတယ်"

ဟု မင်းကြီးက လေးလေးနက်နက် ကတိပေး လိုက်လေသည်။ပြည်သူများ၏ဆင်းရဲငတ်မွတ်မှုကို မင်းကြီးကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းကြီးသည် တရားမျှတ၍ ပညာရှိသော၊ တိုင်းသူ ပြည်သားများကို ငဲ့ညှာသော မင်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်လာ ခဲ့ပြီး ပြည်သူများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကိုလည်း ရရှိခဲ့ လေတော့သည်။

(One Grain of Rice by Demi)
ကို ဘာသာပြန်သည်။

ခင်ဖြူဖြူလင်း (YUFL)

ကတ်သင်းခေတ္တာရေစီးဝယ် ကဗျာဆရာ ချစ်ဘိုသည် တရုတ်ကြီးက စကားပုံ ပုံပြင်များ

တရုတ်တိုင်းနိုင်ငံကြီး(၇)ခု အပြိုင် အဆိုင် စစ်မျဉ်းပြင်းပြီးတိုက်ခိုက် နေကြတဲ့ ဘီစီ၄၀၃ မှ ဘီစီ-၂၂၁ အတွင်းကာလခေတ်ကပေါ့။

အဲဒီခေတ်ကာလတွေမှာ အဲဒီတိုင်းနိုင်ငံတွေအပြင် တရုတ်နိုင်ငံအနောက်ဘက် နယ်စပ်မြို့က 'ချင်' နိုင်ငံလည်း ပါတာ ပြောပြီးခဲ့ပြီနော်... အဲဒီ ဝေ့နိုင်ငံနဲ့ ကျောက်နိုင်ငံတို့ရဲ့ အကြီးအကျယ် ဆန်မက်ပြုခဲ့ပါ။ တဲ့ တိုက်ပွဲ အဆုံးမှာတော့ 'ကျောက်' နိုင်ငံက 'ဝေ့' နိုင်ငံကို သူ့လက် ခံဘက် နိုင်ငံအဖြစ် သွတ်သွင်း သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့တယ်...

'ဝေ့' နိုင်ငံက 'ကျောက်' နိုင်ငံကို ဆန့်ကျင်သူးလိုဆိုတာ ကလေးတို့ နားလည်မှာပါ။

သမ္မာသော်ခဲ့ ဒီဝဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရသောကြောင့် အတွက် ကျေးဇူး နိုင်ငံတော်ရဲ့ မြို့တော် ဟန်တန်သို့ ဝဲ့ နိုင်ငံရဲ့ ထီးမြေ နန်းခဲ့ ဝဲ့ နိုင်ငံ ဘုရင့်သားဒုက ဖားစားခဲ့ ဒါ ပြစ်ဒဏ်ကြောင့်ရှိန် ဂကျောက် နိုင်ငံမှ အာမိန့် ထွက်ပြေးတယ်။
ဒီဝဲ့ ဘုရင်မှာ စစ်ရှုံးသူမို့ ပြည်းပယ်ခွင့် မရှိသလို ဆွေးချေးစရာလည်း မရှိ ဆိုတော့ သက်ပြင်းချရုံမှအပ ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ဒါကြောင့် သားငယ် အတွက် စိတ်ချ ယုံကြည်ရတဲ့ အပါးတော်မြဲကို ခေါ်းစားတော့..
ဘုရား
အမတ်ကြီး ဖန်ချုံ ဂမောင်မင်းကိုပဲ ဘဲကိုယ်တော် ယုံကြည် စိတ်ချတော်မူတယ် ဒါဆင်ကြောင့် သားတော်နဲ့ အတူ ဂမောင်မင်း ကျိုက်သွားပါ..

မှန်လှပါ ဘုရင်မင်း မြတ်...
အာမတ် ပန်ချုံ့ ဘုရင်မင်း မြတ် နှုတ်တွက်ဆကားသံ ကြောင့် စိုးရိမ် ထိတ်လန့် သွားတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပုံကြည်မှုနောက်တွင် သူ့ နဲ့ သူ့မိသားစု အတွက် ကြီး မားသော အန္တရယ် ကျလာ မှာ ကိုတွေးကိုကြောင့်ပြီး တွက်ဆ မိပြီးလို့ပေါ့ .... အံ့ဩကြောင်တာ့ .....
အမိန့်တော် မြတ်ကို နာခံပါမည်ဘုရား၊ သို့သော် ကျွန်တော်မျိုးအား စကား တစ်ခွန်း ခံမေးလျှောက်ခွင့် ပြုတော်မူပါ...
အခွင့်ပြုတယ် ဖခင်မင်း၊ မေးချင်တာ ခံမေးလျှောက်ခေ
မှန်လှပါ

ကျွန်တော်မျိုးတို့ မြို့တော်
နှန်းတွင်းဒေသ၊ဒေသတွင်းသို့ ကျူး
ကျော်ဝင်ပါရကြောင်း တရှိုင်း ဦးက
ရွေ့နား၀တ် လျှောက်လာပါက အရှင်
မင်းကြီး ယုံတော်မူပါမည်လား
ဟဲ့.. အဓိပ္ပါယ်မှ
မရှိတာ ငါကိုယ်တော်
အာဘော်မှာ ယုံပါမည်လော
မြို့တော် နှန်းတွင်း ဒေသ၊သို့
အာဘော်သို့မှ ကျူးဝင်
စကားမှ မရှိတာဟဲ့
ဒီစကား ကိုယ်တိုင်လျှင်
အခြားသူ တရှိုင်းက ထိပါ
လျှောက်ထား လာပါလျှင်
အရှင် မင်းမြတ် ယုံမှတ်
ပါမည်လော.....
ဝိသာ...

မင်းကြီးက ဘတန်ငယ် ခြင်းစားပြီးနောက်.....
အင်း..လူတစ်ဦးက ဒန
ဒီသတင်း စကားကိုပင် သယ်မဲ့
ကြားလာပြီ ဆိုရင်တော့
ငါကိုယ်တော်မြတ် ခြင်းစား
ရချေတော့မည်ပ...
မင်းကြီးဝတွေးဆ ထောက်ချင့်ဝနေခဲ့မှာပင် ဘမတ်ကြီး ဖန်ချုံးက သယ်မဲ့လျှောက်တယ်၊
ဒီလူ ဘာကြောင့်
ဝနေတာလဲဟာ
တတိယ လူကလည်း
ဒီသတင်းစကားကို သယ်မဲ့၍
လျှောက်ထားလာမည် ဆိုရင်ဝကာ
ဘရင်မင်းမြတ် ယုံတော်မူပါ
မည်သလဲ ဘရား...
သုံးဦးစလုံးက ဒီသတင်းကိုပဲ
လျှောက်ကြားလာပြီ ဆိုရင်တော့
ဟုတ်တန်ရာသည်မို့ ငါကိုယ်တော်
မြတ် ယုံမှတ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ
ဘမတ်ကြီးရဲ့...
ဒါနဲ့...

ဗန္ဓုလမင်းပါဦးကွယ်
အာဘယ်အာရဲ့အာဇာတ်ကြောင်း
ကိုရွာအတွက် ကျိုက်သို့သော ဆာကား
ရဟန်းကိုထား ဗန္ဓုလတော်လဲ ဆိုတာကို
ယင်းလင်းစွာ ငါကိုယ်တော်မြတ်အား
ရဟန်းကိုထားပါ အာမတ်ကြီး...
ဖန်ချုံ...
ပြစ်လွှတ်နိုင်ခဲ့မျှားသော
ဂူသဘော သဘာဝကို အရှင်
မင်းမြတ်အား အရိပ္ပန်းကျ ဘုဂ္ဂား
ကျွန်တော်များ ရဟန်းကိုထား
ခြင်း ပြစ်ပါသည်...
မြို့တော် နန်းတွင်း
ရွေးခင်းသို့ အာဘာယ
နည်းနှင့်မှု ကျား မတင်
ကြောင်း သိသာ ထင်
ရှားသော်လည်း

ဒါမျှားစုက ဟုတ်သိရှာ
လျှောက်တားကြသော်
အာဂျင်မင်းမြတ် ယုံမှတ်
ပတ် မှုပါခေါ်ပြီ...
မှန်လှပါ
ဒီဘားလေ
ယုံမှတ်ရခေါ်မည်မို့
ယုံရခေါ်တာပ...
ယခု ကျွန်တော်မျိုး
အာဂျင်မင်းမြတ်ဘားတော်နှင့်
ဟန်တာန်သို့ ဘပါးတော်မြေအပြစ်
လိုက်ပါရမည့်ခရီးမှာ ဝေးဆုံး
ပတ်မှ မြို့တော်နှင်းတွင်းဖြစ်
ခင်း ဘကွာဘဝေးတော် များ
စွာခြားနားပါသည်...

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး အမတ်ကြီးဖန်ချုံမင်းသားဂလေးနဲ့အတူ ခန့်ပြည်ဝတ်မှုထွက်ခွါကာ ဘုရားဖူးခရီးဆက် ဟန်တန်သို့ ဂျိုက်ပါလာခဲ့ပါတော့ကွယ်...

မင်းသားလေးနဲ့ အမတ်ကြီးဖန်ချုံ ဂျာက်နိုင်ငံမြို့တော် ဟန်တန် သို့ လှည်ပါ ရောက်ရှိနေချိန် ဝဲနိုင်ငံ နန်းတွင်းမှာတော့ အမတ်ကြီးဖန်ချုံ မကောင်းကြောင်း အတင်းအျပင်း ဝတ္ထုကို မကုသူဝတ္ထုက ပြောကြ ဆို ကြ ပူတ်ခတ်ကြနဲ့ပေါ့၊ တိုးတိုးတစ် မျိုး ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုနဲ့ ဝန်ကက် ဆုံးမှာ ဘုရင့်ရွှန်းဝတ်အထိ ကြား ပေါက်ပါလေရောတဲ့ကွယ်။

အမတ်ကြီး ဖန်ချုံပြော၊ ××× ××××××

ဖန်ချုံက ×××××

မှန်ပါပြီ အမတ် ဖန်ချုံဟာ ××××××

အမတ် ဖန်ချုံသည် ×××××

ဒီ မဟာဂြိုဏ်ဦး ပါဘူးကွယ်။

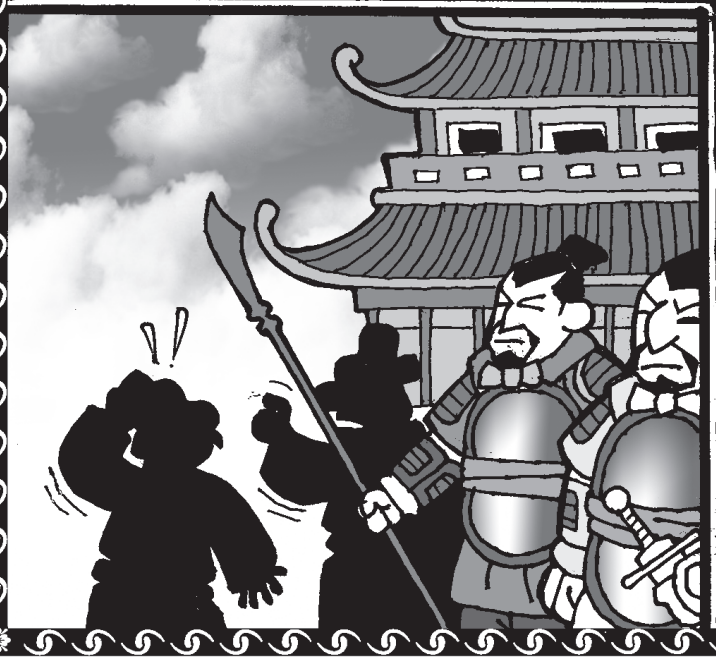
အရှင် မင်းကြီး ဖန်ချုံ အမတ်××× ×××××××

ဖြစ်။။။

အာစကနဦးတော့ မင်းကြီးက မကိုသူ ထောင်ဖို့ ဂူနှိုးဆွေးတွေကို လုံးဝ လက်မခံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသည် အခါခါ အကြိမ်ကြိမ် မကိုသူတွေက ရေယောက်ထားဖန်များလာတော့ ..... မင်းကြီးလည်း နားစွဲသောင်းကျက် သူ့ပညာရှင် စိတ်ချပါတယ်ဆိုတဲ့ အာမတ်ကြီး ဖန်ချုံအားပေါ် သက်မှာင်း ဖြစ်လို့ သံသယတွေကြီးမားလာတဲ့ ကြားထဲက အာမတ် ပိုဆိုးလာခဲ့ရှိန် .... ဟန်တန် ကဒေန ဗားစာခံ နှစ်ဆယ့်ငို့ မင်းသားဝလေးနဲ့ အာမတ်ကြီး ဖန်ချုံ တို့ ကိုယ့်နိုင်ငံကို ပြန်လာတော့ ....

မင်းကြီးက အာမတ်ကြီး ဖန်ချုံကို နှစ်း တွင်းအာခေးဝင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်ကာ... ကြီ...ပုံပြင်ကလေးကတော့ တစ်ခုခုကို ပေးဆပ်ပြီး သူ့ဦးခြေ ကျားဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒီ တရုတ်ရိုးရာ ပုံပြင်ကလေးက မြန်မာ ပြည်တော့ ရွာသမဂ္ဂတော့ သစ်ငုတ်က-ကျား ဖြစ်၊ တိုက်ဖန်များ သစ်ငုတ်နဲ့၊ ဝပြားဖန်များ မယား ဆကားခေါင်းဆိုတဲ့ ဆကားပဲနဲ့ အတူတူ အဓိပ္ပာယ်ရပါ... ကလေးတို့ ရယ်ရွှင်ကြပါစေကွယ်..

သေးတစ်လေတော့ နှိုး ဆရာတူး

ကာတွန်း ကြည်နူး

သင်္ကာဆရာတော်ဘုရားသည် ဓောလပြိုင်ပြီ. ဖန်းကျည်းတော် ကျောင်းတွင် သတင်းသုံးနေစဉ်...

အရေးခရိုင်မှူး ဦးပညာကြီးတစ်ပါး လာရောက် ဘုရားဖူးမြောက်ရာဆရာတော်က အလာပ၊ သလာပ စကား ပြောကြား၏။

ဦးပညာကြီး - တရားဟောတတ်ပါစ

ဒွန် - လှပါ - ဟောတတ် ပါသည်ဘုရား

ဘယ်တရား မျိုးရပါသနည်း

ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်း မီးဖိုတွင် ဘို့ခွန်ဆင်း သောဇာတ်ကိုဟော အဆုံးတိုင်အောင် ရပါသည်ဘုရား

လုံကောလုံလောက်ပါရဲ့ လား

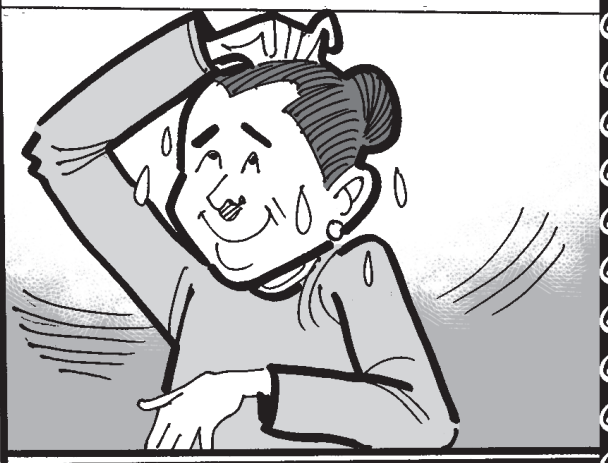
ဂျင်းပြု၊ စာရေးတော်၊ ဒါသူက ဒီလောက်ပြောတာ ကြိုက်ကြပါသည် ဘုရား...

သင်္ကာဆရာတော်ကပြုံးသည်

ဦးပညာကြီး လဲဆေးတစ်လုံးက် ထဲရေလည်းမပါဘူးဆေးရည် ဆေးဆရာ လှိုပါပဲ လား...

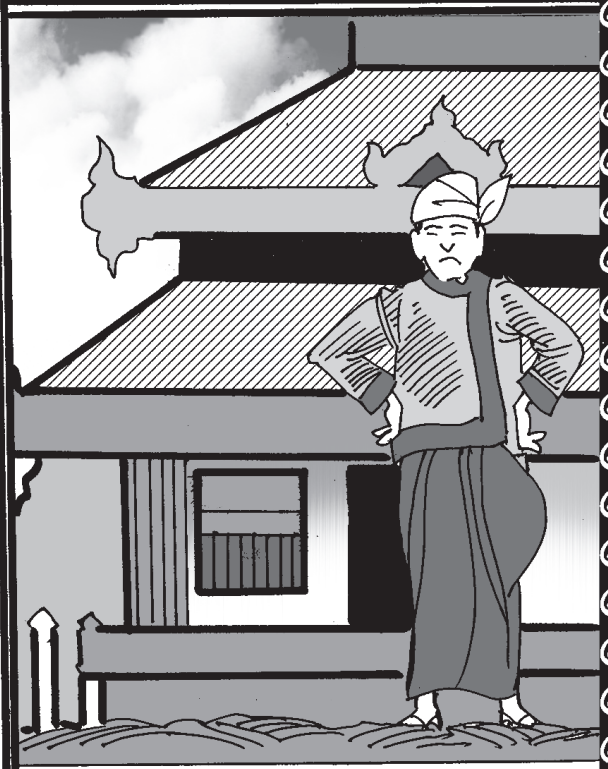
အင်း၀ခေတ် ကောင်းစားစည်ကားမောင်ထူး ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေအတော်နာကျဉ်ကပ် တာစုဒုန့်စိန်းစီကြာသတဲ့။ ရောဂါထလာရင် ဝေးထုဂုဏ်ထုနဲ့ ခုနှစ်အိမ်ကြား၊ ဂျစ်အိမ်ကြား

ထထ၊ ဆောသတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ထော့လမ်း ပေါ်ကလျှောက်သွား တဲ့ပယောဂဆရာတစ် ယောက် ၀င်လာပြီး ဆေးမြီးတိုပေးသွား တယ်။ အဲဒီခေတ်ကတော့ - မန်ကျည်းမှည့် တစ်ကျပ်၊ ဆားတစ်ကျပ်၊ ဆပ်ပြာတစ် ကျပ်ကိုအညီအမျှစု၊ ရေနဲ့ပေါင်းသောက်တဲ့ နည်းဘဲ၊ အဲဒီခေတ်ကိုပေါင်းသောက်ကြ တာ၊ ရောဂါပျောက်သွားသတဲ့ ၄၄၄

မြို့၀ခုနှစ်လည်းရောဂါဟာနာသမား ဆိုတော့ စုံစားတဲ့အခါ ဝမောင်ထူးရဲ့ခုနှစ်ကြာ ရောဂါ ပျောက်တာကိုသိရတယ်။ ဒါနဲ့ - ဝမောင်ထူး ဆိုက ရောဂါကိုကုတဲ့နည်းအတိုင်းကုလိုက် တာ ရောဂါပျောက်သွားပြန်ရော ၄၄၄

မြို့၀ခုနှစ်ကမောင်းတကူးကြီးကို လျှောက်တဲ့ တောမောင်းတကူးကြီး ဂျာမစ်ဂျာအပိုင်စား ဆေးပြီး မြွေကစားဆိုတာတယ်လေ ၄၄၄

သည်လိုနဲ့ နံမည်ကြီးဟေဒိုက်တာ၊ နွားပျောက်တဲ့သူကကောင်းလား ဖေးစာယင်တဲ့။ နွားပျောက်တဲ့သူက ဒိဆေးဆောက်ပြီး ကျပြန်သွားတာ လေးမိုးမှာ ဗိုက်ယစ်တာကြောင့် ဆဆဆ
ဆရာထူးမှာ လည်းလာသမျှ ကျောက်တို့ကို၊ ဒိဆေးတစ်လက်နဲ့ ပါကျသတဲ့။ ဘယ်လောက် အထိအောင်ပြင်သလဲ ဆိုယင် မျက်စိနာလို့လာတဲ့သူကို ကောင်ဒိဆေးနဲ့ ကုတာ၊ ဒိဆေးရဲ့သဘောက အပျဉ်းပုတ်စင်လို့ မျက်စိနာတာ ကောင်ပျောက်သွားသတဲ့
တကခကာဝဒိအတိုင်းမှာ ခြေထဲမှာတက်တား တဲ့သူ့နွားကို ပြန်ဝင်ရဲ့ သွားလို့ ကျေးဇူးတင်တာနဲ့ အရာထူးအိမ်ကို ဦး(၃) ကြိမ်ချပြီးမှ ပြန်သတဲ့
ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ပယ်နှိမ်ခံရတာတပုန်နဲ့ အကုန်ပြီးတော့ တာဘဝ ဘဝက ကုသိုလ်ကိုအဲဒီလိုးမွေးရတော့မှာပဲ”.... ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ သဘောကျကာ၊
ဝတ်ချပြန် သွားလေတော့ ၁၁၃ ပြီးပါပြီ။

ချောချောနှင့်ကိုရုပ်ဆိုး

ကုန်သည်အဘိုးအို တစ်ဦးသည် သူ၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို နယ်ဘက်တွင် ရောင်းအပြီး၌ ဆောင်းရာသီ အအေးထဲတွင် အိမ်ပြန်လာနေသည်။ လမ်းမလျှောက် နိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းလာသည့်တိုင်အောင် သူ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူလဲကျလုနီးနီးအချိန်တွင်မနီးမဝေး၌ ထွက်ပေါ်လာသော ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုကို သူတွေ့ မြင်ရသည်။ အစားအသောက်နှင့် အိပ်စက် နားနေဖို့ရာ မျှော်လင့်လျက် ထိုနေရာသို့ သူလျှောက် လှမ်းသွားသည်။

အဘိုးအိုက တံခါးခေါက်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖြေကြားခြင်း မရှိပေ။ ရဲတိုက် တံခါးက သော့ခတ်မထားသဖြင့် ကုန်သည်ကြီးက ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့သည်။ ခန်းမက ဖြတ်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ လျှောက်လာသည်။ လူတစ်ဦးမှ မရှိသော်လည်း စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာရှိနေသည်။ အလွန်ဆာလောင်နေသောကြောင့် သူ့ဘာသာ ယူစားလိုက်သည်။

ညစာစားပြီးနောက် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်သွားကာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် သူအိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာများ အသင့်ရှိနေလေသည်။ ကုန်သည်အဘိုးကြီးက မနက်စာစားရန် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ဓာတ်များတက်ကြွလာသည်။ သူ့သမီးများရှိရာ အိမ်သို့ပြန်ရန် သူပြင်ဆင်သည်။ သူထွက်ခွာလာစဉ် လှပသောအနီရောင်နှင်းဆီများကို သူမြင်သည်။ သူ့အငယ်ဆုံးသမီး ချောချောအတွက် ပန်း အနည်းငယ်ခူးရန် သူရပ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင်အသံတစ်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ "ကျုပ်က နားနေစရာနဲ့ စားစရာကျွေးထားတာ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ကျုပ်ဥယျာဉ်ကနေ ခိုးယူဦးမလို့လား" ကုန်သည်အဘိုးကြီးက လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရာတွင် ကိုရုပ်ဆိုးကို တွေ့ရသည်။တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် သူတုံ့ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားပန်းတွေကို ခိုးယူမိလို့စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီပန်းတွေက နှင်းဆီပန်းတွေကို သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးအတွက်ပါ"

ကိုရုပ်ဆိုးက တုံ့ပြန်သည်။ "ခင်ဗျားသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ဒီမှာ နေခွင့်ပေးမှ ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်မယ်" ကုန်သည်ကြီးက သဘောတူပြီး အိမ်ပြန် ရန် ချက်ချင်းထွက်ခွာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူ့သမီးများက နွေးထွေးစွာကြိုဆိုကြသည်။ သူနှလုံးသားထဲတွင် သူ့ကတိစကား ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်နေသည်။ သူ့သမီးများကို သူပြောပြသည်။ သူ့အငယ်ဆုံးသမီး ချောချောက အပြစ်ရှိ သလိုခံစားနေရသည်။ သူကပြောသည်။ "စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရာသီဥတုကောင်းတဲ့အခါ ကိုရုပ်ဆိုးဆီ သမီးသွားပါ့ မယ်"

နွေဦးရာသီရောက်လာပြီ။ ချောချောသွားရမည့်အချိန်ကျရောက်လာပြီ။ သူ့အဖေက ပြောသည်။ "သမီး မသွားရဘူး။ ကိုရုပ်ဆိုးကို ဖေဖေသွားရှင်းပြနိုင်တယ်" ချောချောက ပြန်ပြောသည်။ "ဖေဖေ သမီး သွားရမယ်။ ဖေဖေ့ကို မနာကျင်စေချင်ပါဘူး"

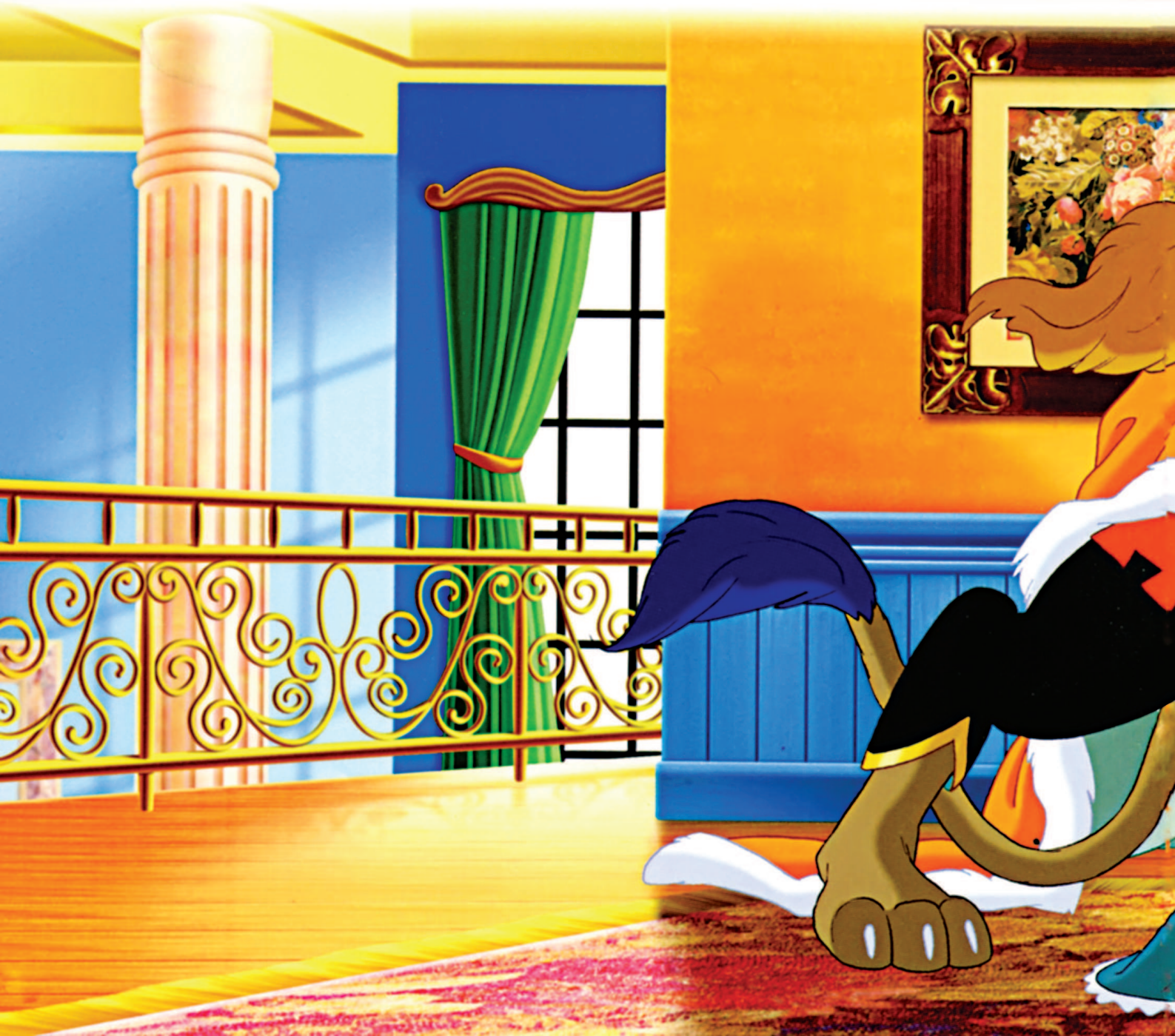
ညစာမစားမီတွင် သူတို့ရောက်လာကြသည်။ အရင်လိုပင် တံခါးဝတွင် သူတို့ကို မည်သူမှ ကြိုမနေပေ။ တိတ်ဆိတ်နေသောရဲတိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။မီးလင်းဖိုထဲတွင် မီးလျှံတို့လောင်ကျွမ်းနေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ညစာက အသင့်။ သူတို့တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပင် စားလိုက်ကြသည်။ မကြာမီ ကိုရုပ်ဆိုးက သူတို့အနား ရောက်လာသည်။ သူတို့၏ လမ်းခရီး အဆင်ပြေမပြေ အစားအသောက် အဆင်ပြေ မပြေ သူက ယဉ်ကျေးစွာ မေးမြန်းသည်။

နောက်နေ့တစ်နံနက်တွင် ကိုရုပ်ဆိုးက ချောချောအဖေကို ပြောသည်။ "အဘရဲ့ကတိစကားတည်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီမှာနေတဲ့ အတောအတွင်း အဘရဲ့ သမီးကို သေချာဂရုစိုက်မှာပါ။ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ဘေးကင်းပါစေ"

သူ့အဖေပြန်သွားပြီးနောက် ရဲတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချောချောတစ်ဦးတည်း လှည့်ပြတ်ကြည့်ရှုသည်။ ကိုရုပ်ဆိုးက သူ့ကိုတစ်ခါမှ မနှောင့်ယှက်ပါ။ ညစာစားပြီးချိန်တွင် ခဏတဖြုတ် စကားပြောရန်သာ သူ ရောက်လာတတ်သည်။ ကြမ်းတမ်းပုံပေါ်သော်လည်း ကိုရုပ်ဆိုးကအသိဉာဏ်ကြွယ်ဝကာ ကြင်နာတတ်သူဖြစ် ကြောင်း ဖြူတီက မြင်သည်။ သူက ကိုရုပ်ဆိုးကို နှစ်သက်စ ပြုလာသည်။

တစ်နေ့တွင် ချောချောက ကိုရုပ်ဆိုးထံ အိမ်ပြန်ခွင့်တောင်းသည်။ “ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးပါ။ အလည်သွားပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်” ကိုရုပ်ဆိုးက သူ့ဆန္ဒကို သဘောတူကာ ပြောသည်။ “နှစ်လအတွင်း မင်းပြန်လာရမယ်။ မင်းပြန်မလာရင် ငါသေလိမ့်မယ်”

သူအထုပ်အပိုးပြင်နေစဉ် ကိုရုပ်ဆိုးက ချောချောကို မှန်တစ်ချပ်ပေးသည်။ “ဒါက မှော်မှန်ပါ။ ကိုရုပ်ဆိုးကို ကျွန်မတွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ပြောရုံနဲ့ မင်းဒီကို ချက်ချင်းရောက်လာလိမ့်မယ်။ မင်းအိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ကိုလည်း ဒီမှန်ကို သုံးနိုင်တယ်” ထို့နောက် ချောချောက မှန်ကိုကိုင်ကာ “ကျွန်မမိသားစုကို တွေ့ချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်သို့ အပို့ခံရပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သဖြင့် သူပျော်သည်။ မကြာမီ အချိန်နှစ်လကုန်လွန်သွားသည်။ သူမိသားစုက ဆက်နေဖြစ်အောင် သူ့ကို ဆွဲထားကြသည်။ တစ်ညတွင် ချောချော က ကိုရုပ်ဆိုးသေပြီဟု အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်က ချောချောကိုသတိပေးဆောင်သည်။ သူ့ကတိကို သူသတိရသွားသည်။

ချောချောက မှန်ကို ထုတ်ကာ ပြောသည်။ "ကိုရုပ်ဆိုးကို ကျွန်မတွေ့ချင်တယ်"။ ရဲတိုက်ထဲသို့ သူချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ အခန်းတိုင်းကို ချောချောရှာဖွေရာ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် လဲကျနေသော ကိုရုပ်ဆိုးကိုတွေ့သည်။ ကိုရုပ်ဆိုးဘေးသို့ ပြေးသွားကာ သူ့ကို ပွေ့ထားလိုက်သည်။ ချောချောက ငိုသည်။ "ကျွန်မရောက်ပါပြီ။ မသေပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်"

ချက်ချင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ အလင်းရောင်များထွန်းလင်းကာ အသက်ဝင်သော အသံများ ပြည့်နှက်သွားသည်။

ချောချောက တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကိုရုပ်ဆိုးက သူ့ရှေ့တွင်ပင် ခန့်ငြားလှပသော မင်းသားတစ်ပါးအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။ သူကပြောသည်။ "တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ရိုင်းစိုင်းပြီး ဖျားနာခြင်းနဲ့ ရုပ်ဆိုးခြင်းကင်းတဲ့သူပါ။ တစ်နေ့မှာ ရုပ်ဆိုးမတစ်ယောက်အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကိုရုပ်ဆိုးအဖြစ်ပြောင်းလဲစေခဲ့တာပါ။

သူက ထပ်ပြောပြန်သည်။ “ကျွန်တော့်အခိုင်းအစေတွေက အိုးခွက်တွေအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုရုပ်ဆိုးပုံစံကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ချစ်သွားမှသာ ကျွန်တော်တို့ လူပြန်ဖြစ်နိုင်မှာပါ။ မင်းရဲ့အချစ်က ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်တင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကခင်ဗျားကို ချစ်တယ်။ ကျုပ်ကို လက်ထပ်မှာလား” ချောချောက သူတောင်းဆိုတာကို လက်ခံပါသည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်မင်္ဂလာပွဲသို့ ချောချောမိသားစုနှင့် တိုင်း ပြည်ထဲမှ လူအားလုံးဖိတ်ကြားခံကြရသည်။ မင်းသားနှင့် ချောချောတို့ သက်ဆုံးတိုင်ပျော်ပါးစွာ နေထိုင်သွားကြ လေသည်။

ပြီး။

CARTOON

ပေါ်ကာ

သရုပ်ဖော်သည်

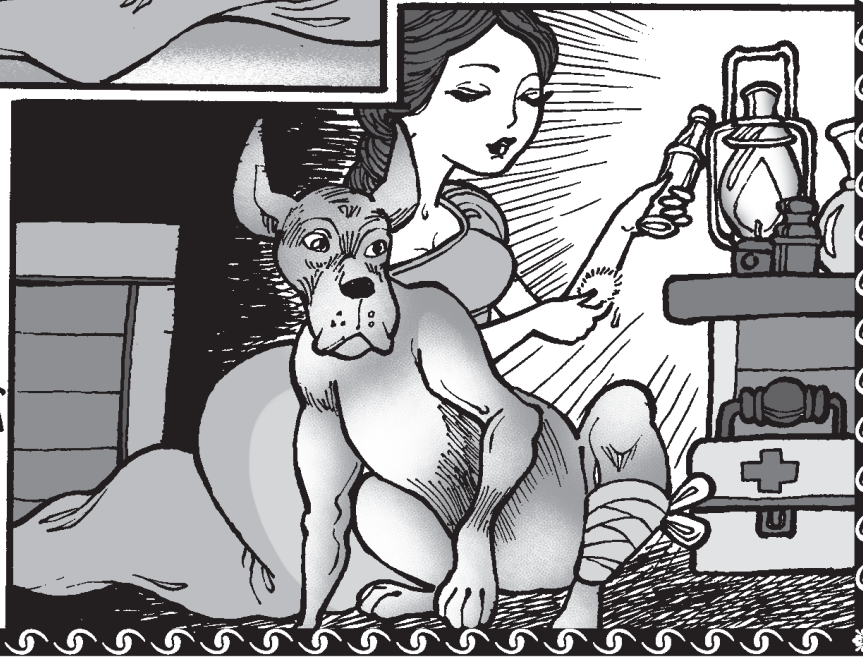
လူနေအိမ်ငယ်

အဂ်လန်ပြည်သို့ ဟင်္ဂရီနိုင်းယားနယ်တွင် အလွန် ခမ်းနား
တင့်တယ်ကြွယ်ဝသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၌
ဖလောရင့်နိုက်တင်ဂေး ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရှိသည်။။

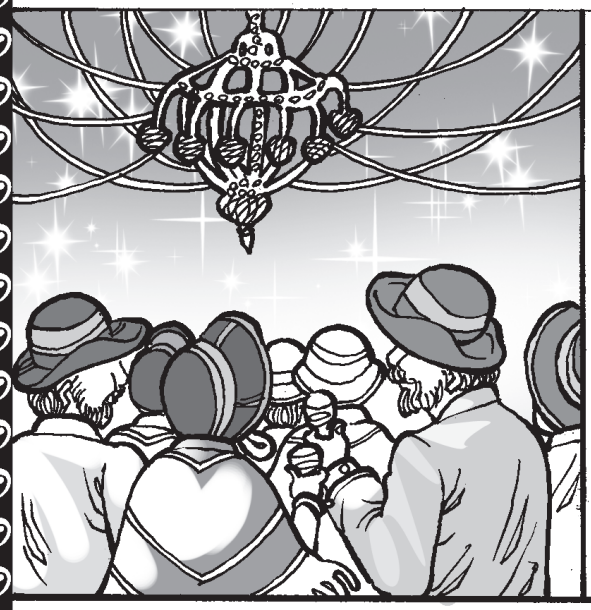

သူသည် သူ့ဖခင်ပိုင်နက်မှာတွင်းရှိ
ဆင်းရဲသားများမှာ ပေးကမ်း
စွန့်ကြဲကူညီတတ်လေသည်။။

တစ်နေ့ သူသည်
သိုးထိန်းတစ်ယောက်၏
နွေးကြိုးဖြေထောက်ခံခွေ
သည်ကို မြင်လိုက်သည်
ကောင်းမွန်မှောင်မှုဆွေးမြေ့
ကာ မှ သူ့ကြွေးမြီတတ်ကို
ပိုမိုခံနားလည်မှောင်ကြိုးခံနားကျ
သင်ယူမှုမည်ဟု အာဒိဌာန်
ပြုလိုက်လေသည်။။

ဖလောရင့်ဘဝသည် ဂုဏ်ပကာသများကို ဖမက်မောဘဲ လူနာများကိုသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပိုသည်ဂ

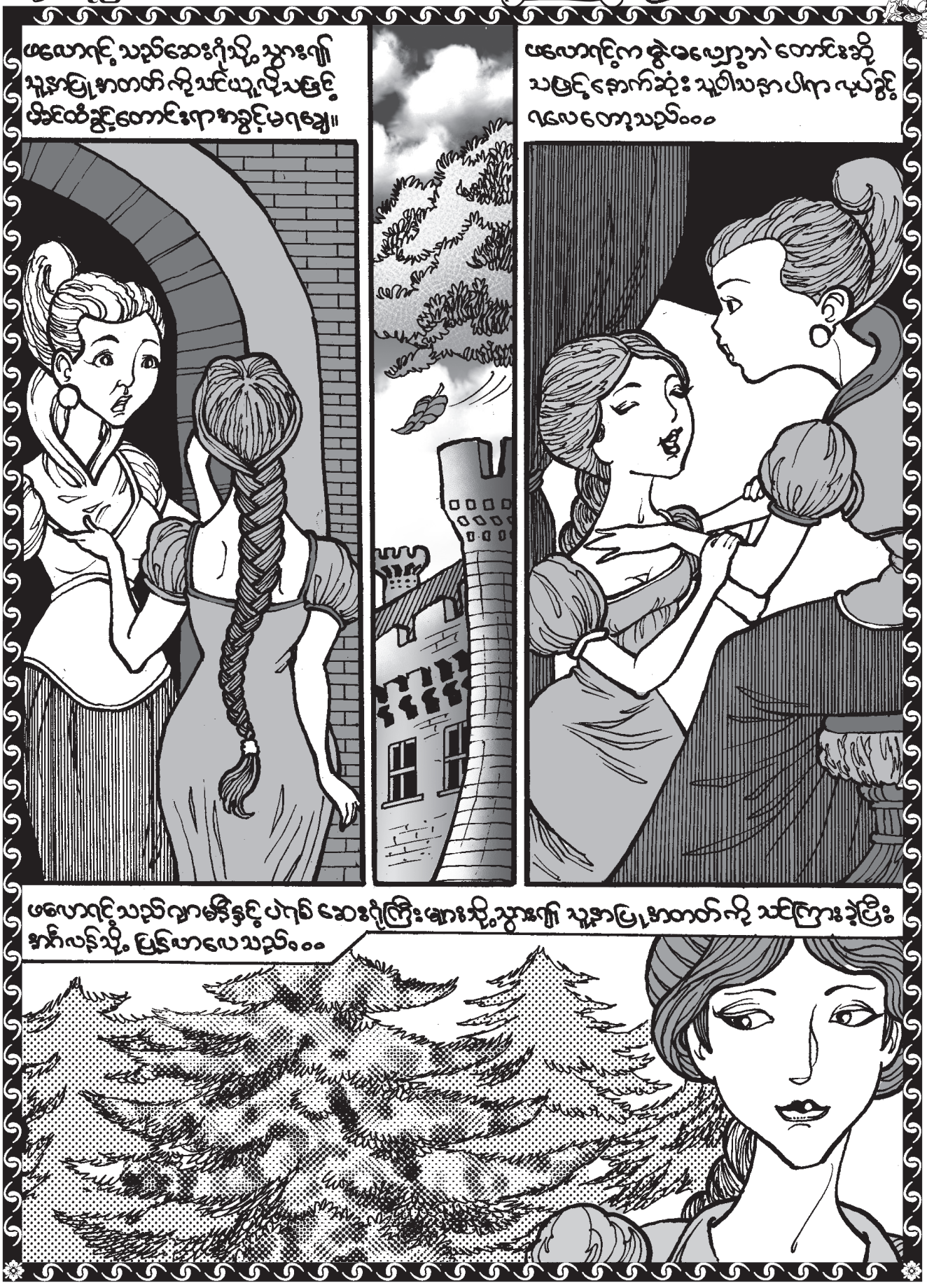

ထိုခေတ်က လူနာပြုစုသူတို့မှာ ပညာတတ်သူတဝ
မဲ့သော ယောကျ်ားများသာ ဖြစ်ရ၍ လူနာများကို
ကိုင်တွယ်ပြုစုရာ၌ ကြမ်းတမ်းမှုသည်ဂ

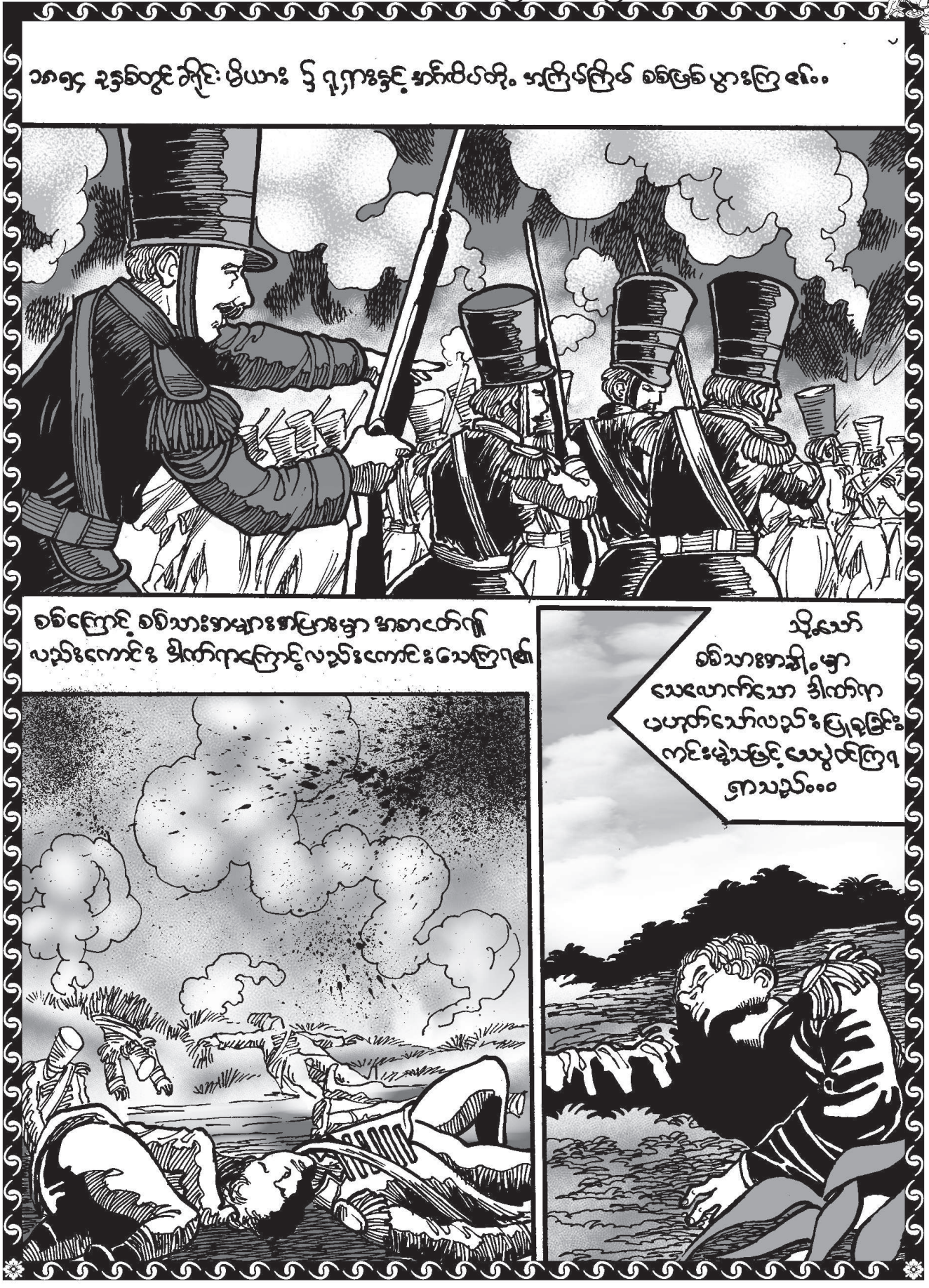

အမျိုးသမီးများသည် လူနာများကို ပြုစုသည်
ဂျက်ဝရာကောင်းသည်ဟု အောက်တွဲကျေးဇူးတင်သည်ဟု
အယူရှိကြသည်ဂဂ

ဖလောရင်က ခွဲမလေးတွေက တောင်းဆို သဖြင့် နောက်ဆုံး သူတို့သနားပါက ယူသွင်ခဲ့ ရလေတော့သည်ဝဝဝ
ဖလောရင့် သည်အေးဂိုဟို့ သွားကျ ဟူအာပြုံ အတတ်ကို သင်ယူလိုသဖြင့် ဖိနပ်ထိန်းတောင်းကာ အခွင့်မရချေ။
ဖလောရင် သည်လှေခေါင်းနှင့် ပါဂါဝ အေးဂိုကြီးများဟို့ သွားကျ ဟူအာပြုံ အတတ်ကို သင်ကြားနိုင်ပြီး အင်္ဂလန်ဘို့ ပြန်လာလေသည်ဝဝ

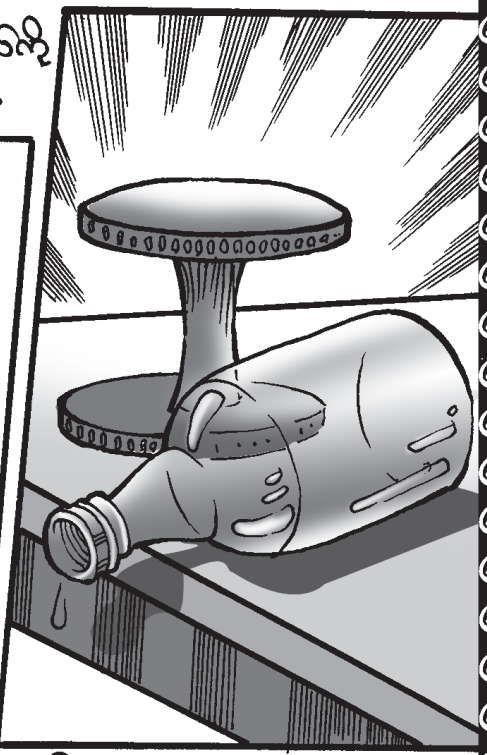

ဖလောရင့်သည် အင်္ဂလိပ်ပြည်ရှိ
ဆေးရုံများကို ခရေးကထက်ပိုမိုကောင်းမွန်
စေရန် နှင့် စည်းကမ်းပိုကျင့်သေတပ်စေရန်
ကြိုးစားသည်ဟာ မှားယွင်းလွဲချော်ခဲ့လေသည်။။
သူ့ကိုတွေ့မြင်ဆောင်ရွက်ကြောင့် သူ့အပြုအဆက်အသွယ်များအားပေါ်
အထင်သေးမှုများပေါ်ပေါက်ဟာဖြိုး ဖြစ်ခဲ့တော်သော
လှပင်နှံတခြားပြန်ခြစ်ကြောင်းလူထုက သဘောပေါက်လာ
ကြသည်။။
ဖလောရင့်သည် အမျိုးသမီး
အတော်များများကိုလည်း
သူနာပြုလုပ်ငန်းနှိုးထိုးကောက်
အမျိုးထမ်းဂန် အောင်မြင်စွာ
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်နိုင်ခဲ့သည်။။

ဘရင်ဘုရင်တွင်ကြီးမိုးသား ၃ ဂျာနယ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဖြစ်ပွားကြ၏။
သို့သော်
စစ်သားအများစုမှာ
သေလောက်သော ဒဏ်ရာ
ပြင်းထန်သော်လည်း ပြန်ရုန်းကန်
နိုင်မှသာဖြင့် သေပွဲတင်ကြရ
ခြင်းသည်။
စစ်ပြေငြိမ် စစ်သားမှာများစွာပြန်မှာ မဟုတ်ကြ
သည်ကောင်း ဒဏ်ရာကြောင့်လည်းကောင်း သေကြရ၏

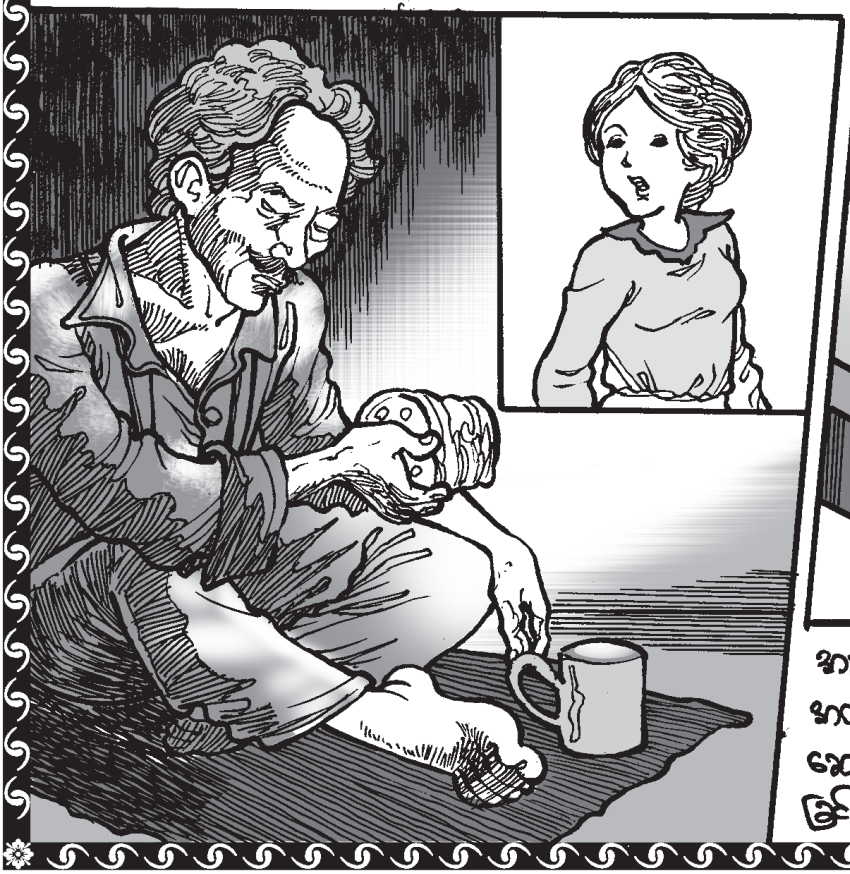

ထိုကြောင့် ဖလောရင်္ဂသည်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ရှိ
သူနှစ်ယောက်ဆက်မလေးအယ်ဂိုက စစ်ဆေးခြင်းခံခဲ့ကာဝန်
ထမ်းဆောင်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။။။
သူတို့သည်ကြမ်းတမ်းသော
ခရီးငယ်မှုကိုကျော်ဖြတ်ကြီး
စကွာဂရိမြို့လေးရှိအရပ်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။။။
သို့သော် ဆေးရုံမှာ ဥပစ်ပတ်လေရေလျှက် အိပ်ယာဆုတ်ခဲ့ရသော်လောက်ဘဲ ယူနာမျာကိုကြမ်းယျင်း
ဖက်ဖက်ချထားသည်ကို ဂျင်ခင့်ဖွယ်ရာ မြင်ကြွေလေတော့သည်။။။

ရေခဲဂိုဏ်လူနာများ၏
အဝတ်အစားများမှလွဲ၍
ကြွက်လေး သုံး ပိုးမွှားများ
ဖြင့် ပြည့်နှက်နိုင်ပေသေး
၏။။

သားရေထိုင်ခုံကောင်းပေါ်မှာနှင့် ဦးကျဲကျဲလာဖမ်းဝံ့ကိုသို့
ပေါက်ပုံရသဖြင့် မာဟာဂလည်း ချိုးတွဲလျှက်ရှိသည်။။

အာဆိုးဆိုးကား ဒါကိုကျမာမှာများ
အတွက် ဆေးထည့်ရန် ပဟိတိုး
ဆေးပါးများ မပြည့်စုံ မဟုတ်လောက်
ခြင်း ပင်တည်း။။။

အဆေးရုံဌာနမှူးကြီးသော ဆရာဝန်ဒွိုင်ယောက်ကျား ယူနာပြုများများမှာပင်လောင်းမှာ
ဖလိုဖခင်းတားဖိတ်ခြင်း ကြည့်ပြီး ဘာကမှာသိမပေးကြသေး၀ဲ၀ဲ

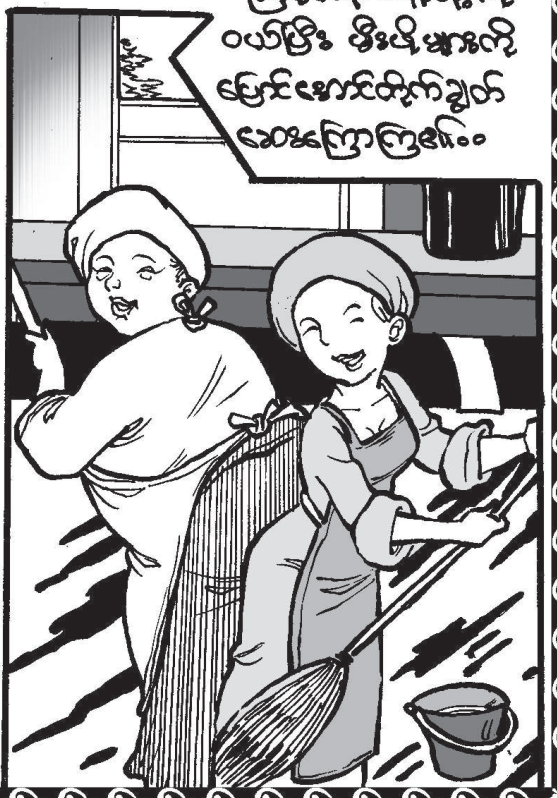

ပြီးသော်ပင်လောင်းက ဖိတ်ခဲ့သည်ဖဲသီးဒဲ့ရှုပ်ရှိမမျှသိုက်ကို ဆွဲမခံးကွင်း ကြိုးဆင်ပြုပ်ကိုင်ပေါ
ကြောင့် အဆေးရုံကြီးမှာတခဲလဆတွင်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ သွားလာတော့၏။၀

ဖမင်ကြွယ်ဝမှုများကို ဆိုတ်ဆုံးကွဲပြီး
ကောက်ရိုးမျှားထည့်ကျွေးမွေးကာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် အသုံးမပြုကြတော့

ဖလောဇင်သည် ဆေးရုံမှာတွက် ပစ္စည်းများဝယ်ရာ၌ မိမိမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကို သာ ရှိက်ထုတ်သုံးခဲ့ခဲ့လေသည်။

လူနာများမှာတွက် ဖလိန္ဒယ် ဘွဲ့ထဲသည်ဂုဏ်ဒီပလိုမာကို ဒွစ်ထောင်ကို ဝေငှပေးခဲ့လေရာ၏။။

ဆေးရုံသို့ ဖလောဇင့်ကောက်လာပြီး မကြာမီ လူနာများအားအပျောက်ဒုံးလာလေ၏။။
စစ်မြေပြင်၌ ဒါဏ်ရာရသောစစ်သားတို့မှာ တိုးဆေးရုံသို့ကောက်ပြီး ဖလောဇင့်ဒွင့်ကွေ့ပါက မာယာမသေနိုင်ဟု ယိုကြည်လာကြပြီး သူ့အား သူတော်ကောင်းမလေး ဟု အာမဇ်ပေးကြလေသည်။

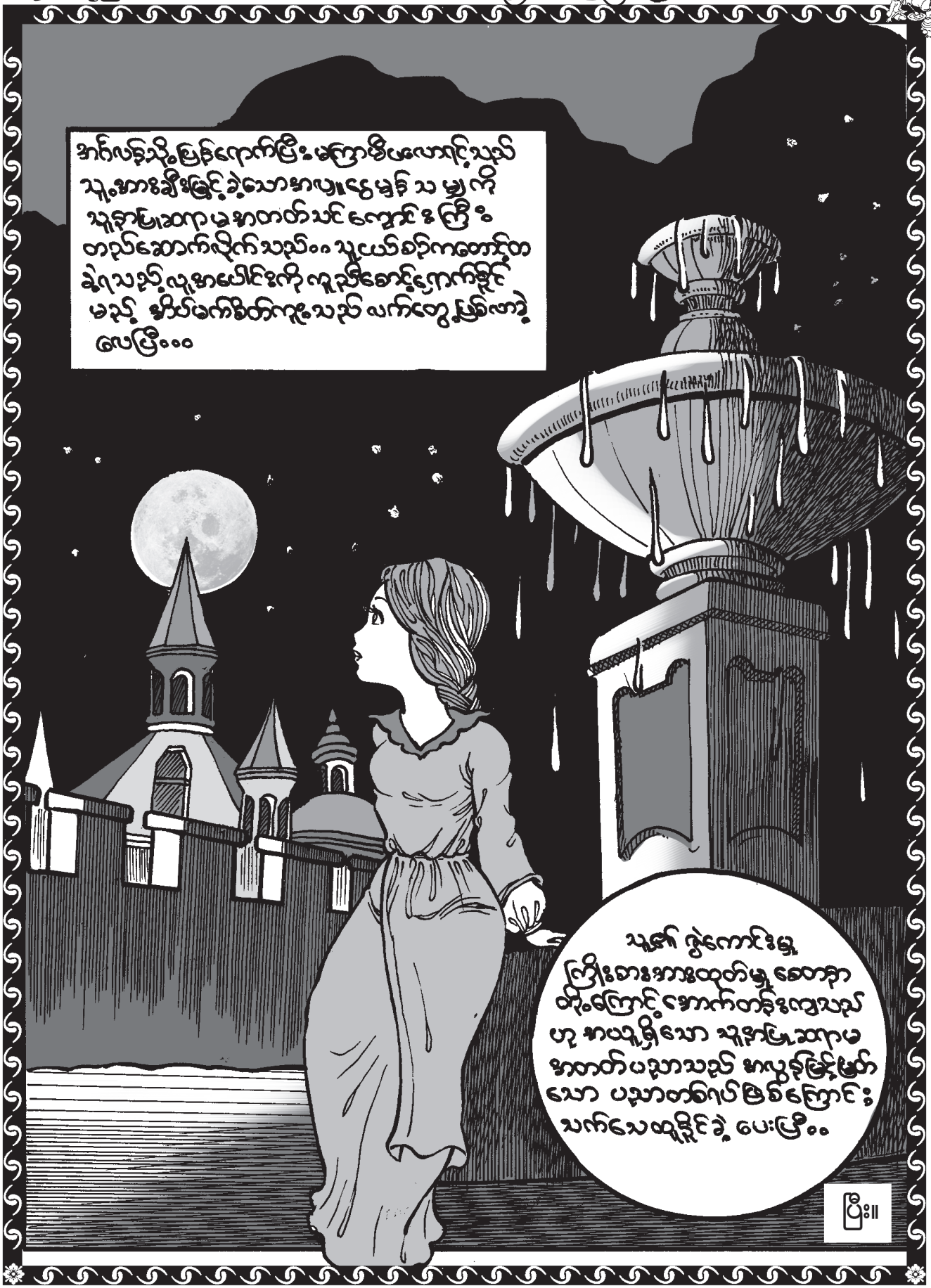

ဖရောဂျင့်သည် ဒီးအိမ်ခတ်စိပ်ကိုကိုင်ကာ
လေထဲတွင် မျှရွယ်သောအေးရိုအခန်းမှာဖွဲ့
ယူမှာမှာနှင့် ညစဉ်ညတိုင်းကြည့်ရှုကြွေးကြော်
လေ့ရှိသည်။။
သူ့ဂိုဏ်ကြွက်သော
စိတ်ဓာတ်ခံကြောင့်ယူမှာမှား
သည်ဖရောဂျင့်ကိုခြင်္သေ့ဂို့စာသိပ်လေး
ကြောဂို့မျှဖြင့် ဝေဒနာသက်သာကြ
သည်ဟု ထင်မှတ်ကာကြလေ
သည်။။။
ဖရောဂျင့် မာယာကို
ညစဉ် အော်မြောင်နေကြသော
ယူမှာမှားက သူ့ အား
ဘယ်နေ့မောင်ပဲဟု
ကွဲကွဲပြားပြား လေသံဖြင့်
"ဇော်"

ဖလောက်ခွံစား သတင်းကို ဆက်လက် ပြုသည်သူတို့
ကြားသိရသော အခါ ပြုံးမြုံမြုံ ဟောသူဒုတ်ပြ၊
လှပင်းကို ချီးကျူး အားပေးလာကြပြီး
နွေကြေးပန်းသည်များကို ဖိုလျှော် ကြစေ၏။
ဝိတိဂိုလာ ဘုရင်မကြီး ကလည်း
ဖလောက်ခွံအား ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဘွဲ့များ ပြင်ဆင်ချီးမြှင့်
အားပေး တော်မူစေ၏။
ဘရေး ဆွန်ခ်တွင်
စင်ကြေးအပြုပြင်းသွားကို
ဖလောက်ခွံမှာ ဆက်လက်မွေ့တော်ပေး
အထူးသဖြင့် ပြုပြင်လာကာ
မှုတ်ကြိုးကသောင်းသောင်းဖျဖျ
ကြိုးဆို ကြလေသည်ဝ်ဝ

ဖလောဂင့်သည် ရိုးဖိုးအာခန်းဖြစ် သားမက်အတတ်မှာစား ဖြင့်သာဆင်းဟောပြော်ပွဲလာကောက်ကြွေးပြီးကြွ
ဟူမှားသည် သားစင်္ကြန်မိသွင်ကြီးသားဖြစ်ကို ပိုက်ဆံဖိုးကျေးဇူးပြောကာ ပေးကြလေသည်။

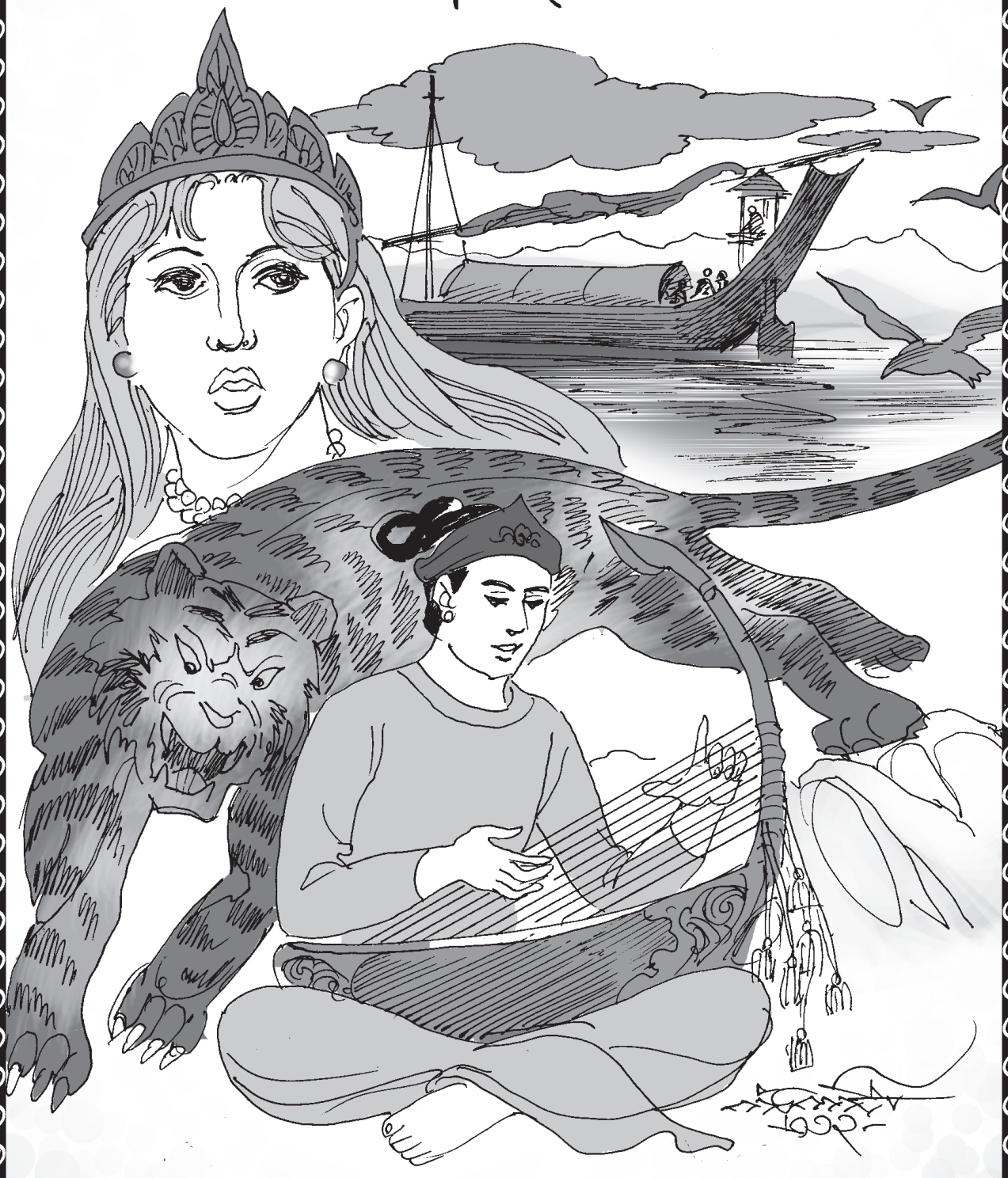
ဖမင်ကြီးစော်မာမှာလေးမိမိတော်ဒွဲလည်း ဖိုသားရေခွင့်ဖွဲတော်အဖွဲ့မှာ ဧကလိုက်လျှောက်ပြီးနောက်
ဥာဏ်ကြွေးပြီးကြစေ၊၀၀

ဖလောဂင့်ကိုယ်တိုင်လည်း
မင်းပျက်ရေးနေးမာထုန်ပင်
ပေါ်ကွင်းလျှက် ရှိလေသည်၀၀

အင်္ဂလန်သို့ပြန်ကျောက်ပြီး မကြာမီဖေဖောင်းသည်
သူ့အားခရီးမခွင့်ခဲ့သော အာဗျားလွှမ်းမှုကို
သူ့ဘာမြားဆရာမ အတတ်သင်ကျောင်းကြီး
တည်ဆောက်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းကတော့တ
ခဲ့ရသည့် လူ့အယောင်းကို ကူညီခြောင့်ကျောက်ခြင်း
မည့် မိုးသံမက်စိတ်ကူးသည် လက်တွေ့ဖြစ်ကာ
လေပြီ။။
သူ့ရဲ့ ကွဲကောင်းမှု
ကြီးစားအားထုတ်မှု ဆောင်ရွ
တို့ကြောင့် အောက်တန်းကျသည်
ဟု အယူရှိသော သူ့အမြားဆရာမ
အတတ်ပညာသည် အလွန်မြင့်မြတ်
သော ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း
သက်သေထူခြင်းခဲ့ ပေးပြီ။။
ပြီး။။

ဝေဖန်ခံကောင်

ဖုန်းဖျိုသံသာ

ဟိုးရှေးအခါက ဟံသာဝတီပြည် (ယခုပဲခူးမြို့)၊ "စည်တီး"ရွာမှာ မုဆိုးမကြီး ဖွားဖြူဆိုတာ ရှိသတဲ့။ ဖွားဖြူဟာ သိပ်ဆင်းရဲရွာတယ်။ သူခင်ပွန်း အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းကတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ၊ အခွေအရံ စုံစုံညီညီ တင့်တောင်း တင့်တယ် နေနိုင်တဲ့ ကြေးရတက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခုများတော့ ဖြင့် ဘာကိုမှ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်။ ငွေကြေးလည်း မရှာဖွေတတ်။ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးနဲ့ သား အမိနှစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲလိုက်တာ ချာလို့တဲ့။

အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ သားကလေး မောင်ရှင်ဟာ ကြီးကောင်ဝင်စ အသက်က ဆယ့်လေး၊ ငါး၊ ခြောက် နှစ်၊ ရုပ်ရည်ကလေးက လှတပတ သနရုပ်ပ။ ဖခင်ကြီး ရှိတုန်းကတည်းက ငွေကြေး အကုန်အကျခံပြီး ဆရာ ကောင်းတွေထံ တပည့်ခံ သင်ကြားထားခဲ့လို့ စောင်း ပညာကဖြင့် ထက်သတဲ့။ မောင်ရှင့်စောင်းလက်သံ ကြားရင် လှမ်းနေတဲ့ခြေတောင် မြေမချနိုင်တော့ဘဲ လည်ပြန်စောင်းပြီး လှည့်ငေးရလောက်အောင်ကို သာယာလွန်းဆိုပါရော။ ဇော်တကာတွေရဲ့ကဝိတ်၊ "ထိပ်တန်း"ဆိုပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ မောင်ရှင်ကလေးကပဲ သူ တတ်ကျွမ်းတဲ့ စောင်းပညာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲများမှာ တီးခတ်ဖျော်ဖြေပြီး သားအမိနှစ်ဦးသား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကြရသတဲ့။

မအေကြီးဖြစ်တဲ့ ဖွားဖြူခမျာဖြင့် တစ်ရက်မျှ စိတ် မချမ်းသာရှာဘူးတဲ့။ ဘာလို့ဆို မောင်ရှင်ကလေးဟာ အရွယ်ကြီး၊ ကြီးကောင် ကြီးမားဖြစ်နေပေမဲ့ သဃ်နဲ့ မဆည်းရသေး၊ရှင်မပြုရရှာသေးဘူးတဲ့။(ပြောရဦးမယ်။ ဟိုးရှေးရှေးက တို့ဘိုးတို့ဘွား ဗမာကြီး၊ မွန်ကြီးများရဲ့ ထုံးစံဟာ သားယောကျ်ားကလေး စကားပီ နားကြား အရွယ်ကလေးရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုရင်ဝတ်ပေးပြီး သာသနာ့အမွေကို ခံယူတတ်ကြတာ။ ဟော ... ၁၉၊ ၂၀ ကြီးကောင်ဝင်ပြီလည်းဆိုရော ပဉ္စင်းခံ၊ ရဟန်းပြုစေပြီး တစ်သက်တာ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမအောက်မှာပဲ တည်စေခဲ့ တာဟာဖြင့် အရိုးစွဲနေတဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းပေကိုး။ အခု တော့ဖြင့် ဒီဓလေ့တွေ ပျောက်ကွယ်သလောက်ရှိပြီ။) သူကလည်း အိုကြီးအိုမ၊ နေ့သေမလား၊ ညသေမလား မသိ။ တစ်နေ့ရွှေ့၊ တစ်နေ့ငွေ့ရယ်။ သူ မျက်စိမမှိတ်ခင် သားကလေးမောင်ရှင်ကို ကိုရင် ဆည်းပေးချင်စိတ်တွေ ဟာ မျိုသိပ်လို့မရအောင် ဖိစီးနှိပ်စက်လို့နေသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ဖွားဖြူ ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားမိလေရဲ့။ သူခင်ပွန်း ကောင်းစားစဉ်တုန်းက သူ့အစ်မ ဒေါ်သူကို ငွေသုံးပိသာ ချေးပေးထားခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ဒေါ်သူတို့ဟာ အသင့်အတင့် ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိနေကြပြီ။ သူ့ အကြွေးငွေ သုံးပိသာကို ရှောရှောရှူရှူ တောင်းလို့ရကောင်းစရာဖြင့်ရှိရဲ့။ အဲဒီငွေတွေများ ရခဲ့ရင် ...။ သူ့အတွေး သူပီတိတွေနဲ့ ကြည်နူးနေတဲ့ ဖွားဖြူ ခမျာ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် တက်တက်စင်အောင် လွဲရပါရောလား။ ဒေါ်သူက အကြွေးငွေကို မပေးတဲ့အပြင် အမျိုးမျိုး ဆဲရေးကြိမ်းမောင်း၊ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်စေပြီး အိမ်ဝိုင်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကြသတဲ့။ ဖွားဖြူ ခမျာ ကြံရတဲ့အဖြစ်ကြောင့် ရှက်ကလည်း ရှက်၊ စိတ်ထဲမှာလည်း နာကြည်းလိုက်တာတဲ့။ "ကဲ ... ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အမျိုး၊ အဆွေတွေ၊ ဒီတစ်သက် ဒီတစ်ဘဝတော့ဖြင့် သေခန်း ရှင်ခန်း ပြတ်ရော့တဲ့"လို့ မချိတင်ကဲ ကြုံးဝါးပြီး မောင်ရှင်ကလေးကို လက်ဆွဲ၊ သားချင်းဆွေမျိုးများနဲ့ဝေးရာ တောမကျ မြို့မကျ ဒလဆိုတဲ့ တောမြို့ကလေးဆီ အပြီးအပိုင် ပြောင်းလာခဲ့ကြတော့တယ်။

အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါ ဒလမြို့ဆိုတာ ဒဂုံမြို့ ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း၊ ခေါင်ခေါင်ခါးခါးမြို့။ တောင်သူလယ်လုပ်ထက် မြစ်ထဲ ချောင်းထဲ၊ မိုးထဲ ရေထဲမှာ ရေမုဆိုး၊ ရေတံငါလုပ်၊ မျောခုတ် ထင်းခုတ်၊ လှေထိုးသားအလုပ်တွေနဲ့ပဲ ဝမ်းဝခါးလှကြရတဲ့မြို့။ အလှူ။ မင်္ဂလာ၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ တခြိမ့်ခြိမ့် ဆင်ကြရလောက်အောင် ဘယ်သောင်သောင်သာသာ ရှိရှာကြပါ့မလဲ။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် ကျွဲလို နွားလို ရုန်း၊ ကြက်လို ယက်ပြီး အားကြိုးခန္ဓာ ရှာဖွေစားသောက်ကြရတာ။ ဘယ်မှာ မောင်ရှင်

ရဲ့ စောင်းလက်သံကို တကူးတက ငွေအသပြာပေးပြီး နားဆင်နိုင်ကြရာပါ့မလဲ။ မောင်ရှင်ကလည်း မျောခုတ်သမား၊ လှေထိုးသားအဖြစ်နဲ့ ရတတ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပြီး မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရရှာတာပေါ့။ အနားရသခိုက် အချိန်ကလေးတွေမှာမှပဲ သူ့ရဲ့လက်သံ မပျက် ရလေအောင် လေ့ကျင့်ပြီးသားလည်းဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသားမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကိုလည်း ဖျော်ဖြေပြီး ဖြစ်စေရော့လို့ သူ့စောင်းပညာနဲ့ တီးခတ်ဖျော်ဖြေကြသတဲ့။ (ဒီမှာလည်း ပြောပြချင်သေးတယ်။ မောင်ရှင်ကလေးတီးတဲ့ စောင်းဆိုတာ တို့များ မြင်နေ၊ တွေ့နေကျ မြန်မာ့စောင်းကောက်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ရာမည တိုင်းကမွန်ရိုးရာမိချောင်းတူရိယာသာလျှင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာ့စောင်းအတတ်ကိုလည်း သူဖခင်ကြီး ရှိစဉ်တုန်းက ဟံသာဝတီ နန်းသုံးပညာရှင်များထံ စနစ်တကျ နည်းခံသင်ယူထားတဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းကြီးတီးတတ်ပါသတဲ့။ရပ်ထဲရွာထဲသွားရလာရလွယ်ကူအောင် စောင်းကောက်ကလေးကိုပဲ တပွေ့ပွေ့ တပိုက်ပိုက် ယူငင်ပြီး တယုတယ တီးခတ်နေတတ်တဲ့အတွက် မောင်ရှင်ကလေးကို "စောင်း၊ မောင်ရှင်"၊ "စောင်းတော်ရှင်"လို့ အရပ်ကချစ်စနိုး ခေါ်ကြသတဲ့။

ဖွားဖြူကဖြင့် မောင်ရှင်ကလေးကို ရှင်ပြုပေးဖို့ စိတ်မလျှော့ချင်သေးဘူး။ စားတဲ့ သုံးတဲ့အထဲက ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ဖဲ့ရွဲ့စုဆောင်းပြီး မကြာခင် မောင်ရှင်ကို ရှင်ပြုပေးနိုင်ချေရဲ့လို့ ကြိတ်ပြီး အူမြူးနေရှာတယ်။ ငွေကလည်း ဘာမှမလိုတော့ပဲကိုး။ မောင်ရှင်ကလေးကရော၊ သူတို့သားအမိကို ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိကြတဲ့ အပေါင်းအသင်း၊ မိတ်ဆွေတွေကရော ဝမ်းသာကြလို့တဲ့။

"ကဲ- ဒီတစ်ခါ ပင်လယ်ဝဘက်က ကျွန်းညီကြီးဆီကို ပဒမသား၊ မျောတိုင်ခုတ်ဖို့ သွားမယ့် ဘိုးစံဗျောရဲ့လှေမှာ မျောခုတ်သမား၊ လှေထိုးသားအနေနဲ့ လိုက်သွားကြရအောင် ... ဟေ့။ မောင်ရှင်လည်း လိုက်ခဲ့။ မင်းက ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ တို့များ မျောခုတ်သွားတဲ့အခါ လှေစောင့်အဖြစ်၊ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ဖို့တောက်တိုမယ်ရလုပ်ပေးရုံပါပဲ။ လုပ်ခကတော့ ဆတူပဲ။ အဲဒီအပြင် မင်းရဲ့ အလှူအတွက် တို့များကလည်း တတ်အားသမျှ ဝိုင်းလှူကြဦးမှာပေါ့။ ဟုတ်စ"

ဆိုတဲ့ ကိုဘိုးအောင်ကြီးရဲ့အားတက်သရော ဆော်သြမှုနဲ့အတူ ပင်လယ်ဝဆီ လှေနဲ့ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။ ဖွားဖြူကဖြင့် သားကလေးနဲ့လည်း မခွဲနိုင် မခွာရက်၊ စိတ်လက်တွေလည်း လေးလွန်းလို့တဲ့။ တမှိုင်မှိုင်တတွေတွေပဲ။ နို့ပေတဲ့- သားကလေးက အလွန်ပဲ စိတ်အားထက်သန်နေရှာလေတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်ရှာတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ "ကျွန်းညီကြီး"လို့ခေါ်တဲ့ ပင်လယ်ဝက ကျွန်းကြီးဆီကို မောင်ရှင်တို့ လှေထိုးသား၊ ထင်းခုတ်သားတစ်တွေ ထွက်လာခဲ့ကြလေရဲ့။

မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှာ "မြရာပင်"တွေ ပေါက်တဲ့ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ မွန်ဘာသာအရ "မိုလ်မ"လို့ ရေးသားတဲ့အတွက် "မိန်းမလှကျွန်း"လို့လည်း ထင်ရှားတယ်။ မိန်းမလှကျွန်းရဲ့တောင်ဘက်မှာ လမုပင်တောတွေ၊ မဒမပင်တွေနဲ့ မှိုင်းညို့နေတဲ့ "ကျွန်းညီကြီး" ရှိလေရဲ့။ (ဒီကနေ့ခေတ်မှာတော့ ဘိုကလေးမြို့နယ်ထဲမှာ ရှိပြီး နာမည်ကျော် "နာဂစ်"မုန်တိုင်းကြီးရဲ့ တိုက်ခတ်မှုကို အနှံတုဖက်ပြိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဒီရေရောက်တောတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ကျွန်းတွေပါပဲ)။

မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ ကရင်မုဆိုးမကြီး "အမိုး"နဲ့ သူ့ရဲ့သမီးလေးယောက် ရှိလေသတဲ့။ သူတို့ရဲ့ဖခင်မုဆိုးကြီး "ဖထီး"ဟာ ကျားဆိုးကြီးကိုက်လို့ သေရရှာတယ်။ အမိုးနဲ့ သမီးလေးယောက်ဟာ ဖထီးကို သတ်တဲ့ ကျားဆိုးကြီးကို တုံ့ပြန်လက်စားချေဖို့ အမြဲတစေ ကြံစည်လုပ်ကိုင်နေခဲ့ကြသတဲ့။ ညောင့်ကျင်းတွေထောင်လို့ထောင်၊ သုတ်ကိုင်းတွေ ချလို့ချ၊ သူတို့ တတ်စွမ်းသမျှနဲ့ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်ခါသားမှာတော့ သုတ်ကိုင်းမှာ ခြေတစ်ဖက်မိနေတဲ့ ကျားဆိုးကြီးကို လက်စတုံး သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြ

လေရဲ့။ ဖခင် မုဆိုးကြီး "ဖထီး" အတွက် ရန်ကြွေးကို ဆပ်နိုင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီအတိုင်း ဘေးမသီ ရန်မခအောင်မြင်ခဲ့ကြတာတော့ဖြင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သမီးလေးယောက်စလုံး မသေရုံတမယ် ကြောက်စရာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးတွေဖြစ်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာကြီးတွေ ရခဲ့ကြရရှာတယ်။ နဂိုတုန်းက ယောကျ်ားတကာ သတိထားမိသလောက်အောင် လှပချောမောခဲ့ကြတဲ့ ခမျာကလေးများဟာ ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ်ပြန်မကြည့်ရဲလောက်အောင်ကိုပဲ ရုပ်ဆိုးသွားကြသတဲ့။ ရှက်လည်းရှက်၊ အများနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်ချင်။ လူသူအတွေ့မခံဝံ့တော့တဲ့ မိန်းကလေးများဟာ မိခင် "အမိုးကြီး" ကိုပါ ခေါ်ပြီး မိန်းမလှကျွန်းရဲ့လူသူဝေးတဲ့ အတွင်းပိုင်း တောနက်ထဲအထိ ပြောင်းရွှေ့သွားကြတော့တယ်။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်သိနေကြတဲ့သူတွေက သနားကြပေမဲ့၊ အကြောင်းမသိသူ တွေကဖြင့် သူတို့ကို အစိမ်းသရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဘီလူးတွေထင်ပြီးကြောက်ကြ၊ လန့်ကြသတဲ့။ သူတို့ကို မခြောက်အောင်၊ မလှန့်အောင်ဟာ ပသပူဇော်ကြသတဲ့။ အထူးသဖြင့်မိန်းမလှကျွန်းနဲ့ ကျွန်းညိုကြီးဆီကို သစ်ခုတ်လာကြတဲ့ လှေသမား၊ သစ်ခုတ်သမားတွေဟာ ရုပ်ဆိုးလှတဲ့ကြောက်စရာ့အသွင်အပြင်တွေ ဖြစ်နေကြရှာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တကယ့်သရဲ၊ ဘီလူး၊ နာနာဘာဝ၊ နတ်စိမ်းတွေလို့ပဲ တယူသန်ထင်မှတ်မှားနေကြသတဲ့။ သူတို့ညီအစ်မတွေဟာ အရှင်လတ်လတ် နတ်ဖြစ်နေကြသလိုပါပဲ။ သိတဲ့အတိုင်း "အမှားကြာ၊ အမှန်ဖြစ်" မဟုတ်လား။ သူတို့ကို ဖမ်းစားခြောက်လှန့်တတ်တဲ့မိန်းမလှကျွန်းရဲ့ နတ်စိမ်းတွေရယ်လို့ အားလုံးက သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြတော့တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ...၊ မောင်ရှင်တို့ရဲ့ သစ်ခုတ်၊ မျောခုတ်တဲ့လှေဟာ မိန်းမလှကျွန်းက ရုပ်ဆိုးညီအစ်မတစ်တွေ နေနေကြတဲ့ အနီးမှာ စခန်းချပြီး အလုပ်လုပ်ကြရသတဲ့။ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း တိုင်ကြီး တိုင်ကောင်းတွေကို ပေါပေါလောလော ရချင်လို့သာ တောနက်ရာနေရာကို လာခဲ့ကြပေမဲ့၊ နာမည်ကြီးတဲ့ ညီအစ်မလေးဖော် နတ်စိမ်းသရဲတွေနဲ့တော့ တွေ့ရမှာ လွှတ်ကြောက်ကြဆိုတယ်ကိုး။ အဲဒီတော့ "သစ်တွေ မြန်မြန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရ၊ စောစောကျွန်းက ခွာရ၊ အေးကရော" ဟု သဘောထားပြီး အားစိုက်ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်ကြသတဲ့။ မိုးလင်းတာနဲ့ တောဝင်၊ နေရောင်ပျောက်ခါနီးမှ လှေဆီရောက်၊ တရစပ်ကိုပဲ မနားတမ်း ကြိုးစားပမ်းစား ခုတ်ကြဆိုကိုး။

အဲဒီတော့ လှေပေါ်မှာ နေထွက်က နေဝင်၊ မောင်ရှင်တစ်ယောက်တည်း။ လှေသမားတွေရဲ့ အိပ်ရာတွေ သိမ်း၊ လှေကို လှဲကျင်းသန့်ရှင်း၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်၊ အဝတ်လျှော် စတဲ့ ဗာဟီရကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေပေမဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းဆိုတော့ ပျင်းမိရှာသတဲ့။ သီချင်းကလေးတွေ ညည်းရင်း လှေပေါ်မှာ အတူပါလာတဲ့ စောင်းကောက်ကလေးကို တီးချင်ခတ်ချင်လိုက်တာတဲ့။ အူထဲ ကလီစာထဲက တရွှရွှ တမွမွနဲ့ ရူးမတတ်ပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့–တကယ်တမ်းတော့ မောင်ရှင်ခမျာ မတီးရဲရှာဘူး။ "လူကလေးရေ့ ဟောဒီမိန်းမလှကျွန်းနဲ့ ကျွန်းညိုကြီးဘက်က တောတွေထဲမှာ သီချင်းလည်း မသီမိစေနဲ့၊ ဘယ်လိုတူရိယာမျိုးကိုမှ လည်း မတီးမိစေနဲ့။ ကျွန်းကို စိုးတဲ့ ဘီလူး၊ သရဲမတွေက ဖမ်းစားကြလိမ့်မယ်" လို့ အတန်တန် သတိပေးတားမြစ်ထားတဲ့ ကိုဖိုးအောင်ကြီးရဲ့ အမှာစကားကြောင့် တိုးတိုးကလေး သီချင်းညည်းမိတာကလွဲရင် စောင်းကို မတို့ရဲရှာဘူးတဲ့။ သူ့စောင်းကလေးကို တပွေ့ပွေ့တပိုက်ပိုက်နဲ့ပဲ ပွတ်သပ်ဆော့ကစားနေမိသတဲ့။

ခါတိုင်း ဒီကျွန်း ဒီတောကြီးထဲမှာ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ပါးစပ်သရမ်းတဲ့ သစ်ခုတ်သမား လူကြမ်းကြီးတွေကိုပဲ တွေ့ရ မြင်ရဖန်များပေမဲ့၊ ဟောသည်တစ်ခါ မောင်ရှင်လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လူပုံချော နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ယောကျ်ားပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရတဲ့အခါ ညီအစ်မလေးယောက်ဟာ အရမ်းပဲ စိတ်ဝင်စားမိကြတယ်။ စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားလို့တဲ့။ အစ်မကြီးသုံးယောက်က မောင်ငယ်လေးတစ်

ယောက်ကို မြင်ရ တွေ့ရသလိုမျိုး အလိုလို သံယောဇဉ် ဖြစ်ရှာကြသတဲ့။ အဲ .. မောင်ရှင်နဲ့ရွှယ်တူ ညီမအထွေး ကလေးကဖြင့် ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်တွေဖိုလို့၊ ရုက်သလို ကြောက်သလို၊ မောင်ရှင်ရဲ့အသံကလေးကိုပဲ စွဲမိသလို လို၊ အပျိုပေါက်မလေးများထုံးစံ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လို့တဲ့။

ညီအစ်မတွေဟာ မောင်ရှင်လေးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ကြံစည်ကြပြန်တယ်။ မောင်ရှင်တို့လေ့နဲ့ မလှမ်းမကမ်း လမုပင်တောထဲက ညီအစ်မတစ်တွေ သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြ၊ ရယ်မောကြ၊ ဆော့ကြ၊ ကစားကြပေါ့။ လူသံသူသံ၊ မိန်းကလေးသံတွေ မကြားနိုးနားကြားရတဲ့အခါ ယောကျ်ားကလေးများဘဝ တွေ့ချင် မြင်ချင် ခင်မင် ရင်းနှီးချင်တာပေါ့။ သူ့အလုပ်ကလေးတွေ ပြီးတာနဲ့ အသံကြားရာဆီ ကပျာကယာ ပြေးတာပဲ။ အသံတွေ ဟိုနားကကြား၊ ဒီနားကကြား ကြားနေရပေမဲ့ လူရိပ်လူ ယောင်ဖြင့် ဟုတ်ဟုတ်ခြားခြား မမြင်ရတော့ ကြောက် မိတာပေါ့။

"ကျွန်းပိုင်ရှင်မ-သခင်မတို့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုး အမိုက်အမဲကလေးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ မခြောက်ပါ နဲ့၊ မလှန့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်မျိုး အနှောင့်အယှက် မပြုတော့ ပါဘူး ခင်ဗျာ"

မောင်ရှင်က ကြောက်ကြောက်နဲ့ အော်ဟစ်တောင်း ပန်လေ၊ ညီအစ်မလေးဖော်က သဘောကျလေ။ မောင် ရှင်ကို တိုးပြီး ကျီစယ်ချင်ကြလေပေါ့။ အငယ်ထွေး လေးကတော့ သနားသတဲ့။ အစ်မကြီးတွေကို "တော် ကြပါတော့"လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။ မောင်ရှင်နဲ့ ခင်မင် ခွင့်ရအောင် သူ ကြံပုံမယ်လို့လည်း ကတိပေးသတဲ့။

"အို-မောင်ကြီး-မကြောက်ပါနဲ့-မောင်ကြီးရယ်။ နှမကလေးတို့ကလည်း မောင်ကြီးတို့လို လူသားစစ်စစ် တွေပါပဲ။ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ နတ်စိမ်း၊ ဘီလူးတွေ မဟုတ်ပါ ဘူး ရှင်"

ဟုတ်ပါရဲ့။ အသံကလေးက ချိုအေးပြီး နူးညံ့လိုက် တာ။ ဘယ်တစ္ဆေသရဲက ဒီလိုမျိုး ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။

"နို့ပေမဲ့-နှမကလေးတို့ကို ဘာလို့မမြင်ရဘဲ အသံ ပဲ ကြားနေရတာလဲ။ လူစင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ရင် မြင်ရမှာပေါ့"

"မောင်ကြီးရယ်-နှမကလေးတို့ရဲ့ရုပ်တွေက အကြည့်မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးလွန်းလို့ပေါ့။ ဘဝ ကံက မွဲလွန်းလို့ လူမြင်မခံဝံ့လို့ပါရှင်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်"

အငယ်ထွေးလေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန် ပြောပြသတဲ့။ မောင်ရှင်ကတော့ အသံကလေးကို ကြား လိုက်ရကတည်းက အသံရှင်မိန်းကလေးကို စွဲလမ်းနေ ခဲ့ပြီတဲ့လေ။

"ကဲပါကွယ်။ ရုပ်ဆိုးဆိုး ရုပ်လှလှ လူဟာ လူပါပဲ။ ရုပ်ရည်ချောဖို့ထက် စိတ်ထားကောင်းဖို့က အဓိက ကျ ပါတယ်။ နှမကလေးကို မြင်ခွင့်ရပါရစေ။ ကိုယ်တွေ့ မမြင်ရဘဲ လူသားစင်စစ်ဖြစ်တယ်ရယ်လို့ ယုံကြည်ရဖို့ ဖြင့် ခပ်ခက်ခက်ပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒါဆိုရင် နှမကလေးရဲ့ အစ်မကြီးတွေနဲ့ မိတ် ဆက်ပေးပါရစေဦး"

အဲဒီလိုနဲ့ မောင်ရှင်ဟာ ညီအစ်မလေးဖော်ကို လူ မတွေ့ရဘဲ အသံနဲ့တင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားတော့သတဲ့။ မိန်းကလေးတွေရဲ့မျက်နှာကို ပုဝါနဲ့ ဖုံးအုပ်ပြီး တွေ့ကြ ဖို့၊ မောင်ရှင်ဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့မျက်နှာကို မကြည့် မိဖို့၊ မောင်ရှင့်လက်ထဲက စောင်းကို တီးခတ်ပြဖို့ ကတိ ထားကြပြီးတဲ့နောက် ညီအစ်မလေးဖော်ဟာ လမုပင် တွေအကွယ်က ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘဝများစွာက ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ရေစက်ကြောင့်ပဲနဲ့တူရဲ့။ မောင်ရှင်နဲ့ ညီအစ်မ လေးဖော်ဟာ တကယ့်မောင်ရင်း နှမတွေလို ခင်မင်ရင်း နှီးသွားခဲ့ကြသတဲ့။ အထူးသဖြင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ် ပြီး ရဲတင်းပွင့်လန်းတဲ့ အငယ်ထွေးလေးနဲ့ မောင်ရှင် ဟာ ပိုပြီး ကျွမ်းဝင်သံယောဇဉ်ဖြစ်မိကြတယ်။

လှေသမား၊ သစ်ခုတ်သမား၊ အကြီးအကဲတွေ အတန်တန်တားမြစ်ထားတဲ့စကားကို လွန်ဆန်ပြီး ညီ အစ်မလေးဖော်ကို မောင်ရှင်က သူတတ်တဲ့ အကောင်း ဆုံး စောင်းလက်သံတွေ၊ တေးချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီး

တစ်ပုဒ် တီးခတ်ပြလေရဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း တီးချင် ခတ်ချင် ဆိုချင်စိတ်တွေက တရားလွန် ပြင်းပြနေတာကိုး။ အပြန်အလှန်ပါပဲ။ ညီအစ်မလေးဖော်ကလည်း မောင်ရှင်တို့လေပေါ်အထိ တက်လိုက်လာပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ပေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊ လျှော်ဖွပ်ရေးတွေကို တက်ညီလက်ညီ ဝင်လုပ်ပေးကြသတဲ့။ ပြီးတော့၊ ရေမကူး ရေမငုပ်တတ်တဲ့ မောင်ရှင်ကို ရေမှာ ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းနေကြတဲ့ သူတို့ညီအစ်မတွေက ရေငုပ်၊ ရေကူး သင်ပေးတယ်။ ရေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ လှပမွေ့ပျော်စရာတွေကိုလည်း သင်ပြပေးကြသေးသတဲ့။

သစ်ခုတ်သမားနဲ့ လှေသမားတွေဟာ လှေကို ပြန်ရောက်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့လှေနဲ့ ထူးခြားနေမှုကို ချက်ချင်းပဲ သတိပြုမိကြတယ်။ ဘယ့်နယ့်၊ ခါတိုင်းခါ မောင်ရှင်ချက်တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းတွေက အခုလိုမှ မကောင်းတာပဲ။ သူတို့လှေကို လှဲကျင်းသန့်ရှင်းထားလိုက်တာများ တောက်လို့ ပြောင်လို့။ အိပ်ရာ အိပ်ခင်း၊ အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်ထားတာကလည်း ဖွေးဖြူလို့။ မောင်ရှင် ဒီလောက် အဖြစ်မရှိမှန်း သူတို့ အသိသားပေါ့။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးလှေသူကြီးရော၊ လှေထိုးသားတွေရောတစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆိုတာကိုရိပ်စားမိကြပေမဲ့ ဘာတစ်ခုခုလည်းဆိုတာကိုဖြင့် တိတိပပ မသိကြဘူးတဲ့။ အဲဒီလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အဖြေမရလေ။ ပို ပြီးနေရ ထိုင်ရခက်လေဖြစ်နေကြရော။ ကျွန်းကလည်း မိန်းမလှကျွန်း၊ "ဇကန္တ-မောင်ရှင်ကို နတ်စိမ်း၊ သူယောင်မယ်တွေ ဖမ်းစားထားလေသလား"။ သို့လော ... သို့လောတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ။

မကြာပါဘူး။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ သိလိုက်ကြရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ထင်းခုတ်ဖို့ တောထဲ ဝင်ယောင်ဟန်ပြပြီး လှေကို ပြန်လာချောင်းကြတဲ့အခါ မောင်ရှင်နဲ့ ညီအစ်မလေးဖော်ရဲ့ အဟုတ်တကယ် ပတ်သက်နေမှုကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော။

"ကိုင်း-ဘကြီးရေ- အခုမှ အဟုတ်ကို အကျိုးနည်းကြပြီ။ မောင်ရှင်တော့ နတ်စိမ်းတွေ ဖမ်းစားတာကို ခံလိုက်ရပြီ။ သူ့ကို ပူးကပ်ပြီး ကျုပ်တို့ သစ်ခုတ်သမား၊ လှေထိုးသားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝုတ်ချိုးပြီး စားမှဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့...."

"အေးလေကွာ-ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမတုံး"

"ဘာရှိသေးလို့လဲ-ဘကြီးရာ။ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဒီကျွန်းက အမြန်ခွာကြရုံပဲပေါ့။ မောင်ရှင်ကိုလည်း ဒီအခြေဆိုက်မှဖြင့် ခြေမ မကောင်း ခြေမ၊ လက်မ မကောင်း လက်မ သဘောထားပြီး ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ကိစ္စတုံးရတော့မှာပေါ့"

"ဟယ်-ကျားသားမိုးကြိုး၊ စဉ်းစဉ်းစားစားများလည်း ပြောကြဦးလဟာ။ သူခမျာ ဒီကအပြန် ရှင်ပြုရဦးမှာမဟုတ်လား။ ရှင်ပြုချင်လွန်းရှာလို့ပဲ ဒီခရီးကို သူ့အမေအိုကြီးက မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လိုက်လာရှာတာ မဟုတ်လား။ ခမျာသားအမိ သနားစရာကွယ် ...."

"သူ့ကိုသနားရင် ကျုပ်တို့အားလုံး သေကြရလိမ့်မယ်-ဘကြီးရေ။ အများနဲ့တစ်ယောက်ကိစ္စ မဟုတ်လား။ အများတော့ အပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး။ သင်းကိုပဲ ..."

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတော့ပါဘူး။ လှေထိုးသားနဲ့ လှေသူကြီးတို့ဟာ ညီအစ်မလေးဖော်ကို တကယ့်ကျွန်းစိုး နတ်စိမ်းတွေလို့ ယုံကြည်ပြီး မောင်ရှင်ကိုလည်း နတ်စိမ်းတွေ ဝင်ပူးနေပြီလို့ တစ်ထစ်ချ သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီကိုး။

အဲဒါကို ရိုးအ,လွန်းတဲ့ မောင်ရှင်က မသိဘူး။ ညီအစ်မလေးဖော်ကတော့ လှေသူကြီးနဲ့ လှေထိုးသားတွေ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး ဒီလှေကြီး ကျွန်းက ခွာတော့မယ်။ ကျွန်းက မခွာခင် မောင်ရှင်ကို တစ်နည်းနည်း ဒုက္ခပေးတော့မယ်ဆိုတာကို တွက်လိုက်မိကြပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရှင်ရဲ့အသက်ကို ကယ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ တိတ်တိတ်ဆုံးဖြတ်ထားမိကြသတဲ့။

ဟော ... နောက်တစ်နေ့ နံနက် လင်းလည်း လင်းရော လှေကြီးကို ကမ်းက ခွာဖို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ပြင်ကြ

ဆင်ကြပါလေရော။ မောင်ရှင်မှာလည်း အငယ်ထွေး လေးတို့ကို နူတ်ဆက်ဖို့ အချိန်မရ။ အကျိုးအကြောင်း လေးမှ အသိမပေးရ၊ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ဖြစ်ပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့၊ မောင်ရှင်တို့ သစ်တွေ အပြည့်တင် ထားတဲ့ လှေကြီးဟာ ပင်လယ်ပိုင်း ဒီရေရောက်တော တွေမှာသာ တွေ့ရတတ်စမြဲ ရေငန်းနွယ်ရှင်တွေနဲ့ငြိပြီး မရွေ့မလှုပ်တော့ဘူး။ ဘာပြောကောင်းမတုန်း၊ လှေသူ ကြီးနဲ့ လှေထိုးသားတွေဟာ ခေါင်းပေါ် မီးကျ ကြောက် အား လန့်အားတွေ ဖြစ်ကြ။ လှေကြီးနဲ့ သူတို့တွေကို မိန်းမလှကျွန်းက နတ်စိမ်း သရဲမတွေ ဖမ်းစားထားလိုက် ပြီဟဲ့လို့ ဒက်ထိတွေးပြီး "ကယ်ပါ၊ ယူပါ" ငိုကြ၊ ယိုကြ ပေါ့။

"ဟေ့-နေကြဦး။ ဒါ ကျွန်းစောင့်နတ်စိမ်း သရဲတွေ က လူတောင်းတာ၊ အစာတောင်းတာနေမှာပဲကွ။ တို့ လှေပေါ်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို မဲချပြီး ရေစာ ကျွေးရင် ဒီဘေးအန္တရာယ်က လွတ်နိုင်ရဲ့.... ဟေ့"

ပညာကလည်းနည်း၊ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကလည်း မရှိ။ အရေးဟဲ့၊ အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်မှတစ် ပါး ပြင်ပက လူနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကိုချည်း ကုန်းပြီး ပူ ဇော်ကန်တော့ဖို့၊ရှိခိုးဦးချဖို့၊ကိုးကွယ်ပသဖို့စဉ်းစားလေ့ ရှိတဲ့ လူနံလူဖျင်းတွေရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း "လှေကြီး ဘာနဲ့ ငြိလို့ မရွေ့သလဲ"ဆိုတဲ့ အဖြေကို သေသေချာချာ မရှာ ဘဲ၊ နတ်စိမ်းတွေအတွက် လူစတေးဖို့ လူကျွေးဖို့ကိုပဲ အားသန်နေကြတော့တာ ... တဲ့။ အဲဒီအပြင် ဒီလိုဖြစ်ရ တာ မောင်ရှင်ကြောင့်လို့လည်း အပြစ်ပုံချလိုက်ကြ သေးတယ်။ မောင်ရှင်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမို့ မောင် ရှင်ကိုပဲရေစာကျွေးသင့်တယ်လို့တစ်ညီတစ်ညာတည်း တွေးမိကြသတဲ့။

"အများညီတော့ ဤကို ကျွဲဖတ်"ဆိုတယ် မဟုတ် လား။ လှေသူကြီးနဲ့ လှေထိုးသားတွေဟာ မောင်ရှင်ကို ပဲ ရေချပြီး နတ်စိမ်းစာကျွေး၊ လူစတေးဖို့ ကြံစည်ကြ တော့တယ်။ သူတို့လုပ်မဲ့နည်းက ရိုးရိုးကလေးပါ။ လူ အားလုံးအတွက် ဗလာမဲလိပ်တွေချည်း လုပ်ထားမယ်။ မောင်ရှင်ကလွဲပြီး အားလုံးက အရင်မဲနှိုက်ကြမယ်။ အားလုံး ဗလာကျနေမှဖြင့် မောင်ရှင်ပဲ ကံဆိုးသူဖြစ်ရ မှာပေါ့လို့ အပိုင်ချည်တုပ်ပြီး မောင်ရှင်ကို မဲနှိုက်ခွင့် မပေးဘဲ ရေစာကျွေးကြမယ်ပေါ့။ နံလိုက်၊ အလိုက်တဲ့ မောင်ရှင်ကလည်း နည်းနည်းကလေးတောင် မရိပ်မိ ဘူးတဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ အငယ်ထွေးတို့ ညီအစ်မလေး ဖော်ကို နူတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားရတော့မှာမို့ အဆွေး ကြီး ဆွေးပြီး မီးပုံကြီးပေါက်နေသတဲ့။

လူသံ လူသံတွေ ဆူဆူညံညံ၊ သစ်ခုတ်သမား၊ လှေထိုးသားတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲမို့ "ဘာများ ထူးပါလိမ့်" ဆိုပြီး မနီးမဝေးက အကဲခတ်နေတဲ့ ညီအစ်မလေးဖော် ကဖြင့် ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ကြပြီ။ ဒီလူ တွေနဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး မောင်ရှင်ကို ကယ်လို့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ပေဘူး။ မောင်ရှင်ကို ရေချတော့မှာပဲ။ အသက် မသေအောင် ကယ်ကြရတော့မယ်လို့ သိလိုက်ကြပြီ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရေထဲကိုဆင်း၊ လှေကြီးဆီ တိတ် တဆိတ် ချဉ်းကပ်၊ လှေဝမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အသာကလေးပုန်းပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ ကြတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေတဲ့ လှေထိုးသား တွေကလည်း သူတို့တွေကို လုံးလုံးမမြင်ဘူးတဲ့။

ကဲပါကွယ် ...၊ လူစတေးခံဖို့ဟာ မောင်ရှင်ပဲ မဲ ကျတယ်ဆိုကြပါစို့။ မောင်ရှင်ကလည်း မငြင်းရှာပါဘူး။ သူ့အသက်တစ်ချောင်းကို စတေးပြီး အများ အသက်ရှင် ကြရမယ်ဆိုရင် အသေခံဖို့ အသင့်ပါပဲတဲ့။ အဲ ... သူရဲ့ လုပ်အားခ ဝေစုကိုဖြင့် မိခင်ကြီး ဖွားဖြူကို ပေးလိုက် ကြပါ။ မိခင်အိုကြီးကိုလည်း စောင့်ရှောက်လိုက်ကြပါ လို့ မှာရှာသတဲ့။ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ကြပါ့မလဲ။ လှေ သူကြီးက စလို့ အားလုံးပဲ ငိုသူငို၊ ရင်ဆို့သူဆို့ပေါ့။ ဒါပေ မဲ့လည်း လှေကြီးထွက်နိုင်ဖို့ လုပ်ကို လုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတဲ့ လှေထိုးသားတွေဟာ မောင်ရှင် ကလေးကို ခြေတွေ၊ လက်တွေ ကြိုးနဲ့ တုပ်၊ ရေထဲ "ဗွမ်း"ခနဲ ပစ်ချလိုက်ကြလေရဲ့....။

အဲဒီတော့မှ ရေထဲမှာ အသင့်စောင့်နေကြတဲ့ ညီ

အစ်မလေးဖော်ဟာ ရေထဲကို ကျလာတဲ့ မောင်ရှင်ကလေးကို ကြိုးဖြည်ပေးတဲ့သူက ပေး၊ လှေကြီးရဲ့ ဝမ်းနဲ့ ငြိနေတဲ့ ရေငန်းနွယ်ရှင်တွေကို ဓားနဲ့ လှီးဖြတ်သူက ဖြတ်၊ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကြသတဲ့။ ဟော ... လှေကြီးလည်း ထွက်ပြီ။ မောင်ရှင်တို့လည်း ရေအောက်က ကူးခတ်ပြီး ပြေးခဲ့ကြလို့ အသက်ဘေးက လွတ်ပြီ။

သစ်တင်လှေကြီးဟာ မိန်းမလှကျွန်းကနေ ပင်လယ်ထဲကို ထွက်မဲ့ ရေဝေကုန်းတန်း အင္ဂလေးနားလည်း ရောက်ရော၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မောင်ရှင်တီးနေကျ စောင်းသံနဲ့ သီချင်းသံကို ကြားကြရတော့တာပဲတဲ့။

"အလို-မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါ-ဒါ-မောင်ရှင်ရဲ့စောင်းသံနဲ့ သီချင်းသံ မဟုတ်လား။ မောင်ရှင် မသေဘူးပဲ။ မောင်ရှင် မသေဘူး။ မောင်ရှင် မသေဘူး"

"မင်းက မသေဘူးလုပ်နေ၊ ဟောဟိုက သစ်ငုတ်ဆုံပေါ်မှာ စောင်းကလေး ပိုက်ပြီး လက်တပြုပြုလုပ်နေတာ မောင်ရှင်ကလေး မဟုတ်လား။ ဟုတ်ပါပြီ ... သေချာပါတယ်။ အဲဒါ မောင်ရှင်မှ မောင်ရှင် အစစ်ပါပဲ"

"ဘုရား-ဘုရား၊ မှားပြီ-မှားပြီ"

"ဘာပဲပြောပြော-မောင်ရှင်ကလေး မသေဘူးဆိုရင်ကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီကွာ။ တကတဲ-ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးပါပဲ မောင်တို့ရာ။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ ကျေးဇူးဂုဏ်တွေပါပဲ။ ထူးလှ ဆန်းလှချည့်ကွယ် ..."

အဲဒီအကြောင်းဟာ မိန်းမလှကျွန်းနဲ့ကျွန်းညိုကြီးတစ်ဝိုက်သာမက ပင်လယ်ဝ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတစ်ကြောလုံးမှာ တောမီးလို ပြန့်သွားလေရဲ့။ မောင်ရှင်ကိုလည်း အရှင်လတ်လတ် နတ်ဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်လို ပူဇော်ပသ ကိုးကွယ်ကြသတဲ့။

မောင်ရှင်ကတော့ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်အထိ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူသူတော်တစ်ဦးလို မိန်းမလှကျွန်းနဲ့ ကျွန်းညိုကြီးတစ်ဝိုက်ကို လှည့်လည်သွားလာလို့ ဘေးဒုက္ခရောက်သူမှန်သမျှကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသတဲ့။ ရဟန်းဘဝတော့ မကူးခဲ့ဘူး။ သူ သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ဂီတနဲ့ စောင်းကလေးကိုမခွဲရက်ဘူးတဲ့လေ။ အငယ်လေးတို့ညီအစ်မလေးဖော်နဲ့လည်း သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး မောင်နှမရင်းချာတွေလိုပဲ အပြန်အလှန် စောင့်ရှောက်လို့ နေသွားခဲ့ပါသတဲ့။

ဒါပေမဲ့၊ လူတွေရဲ့ အယူသီးမှုတွေက သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ မောင်ရှင်ကို တန်ခိုးရှိတဲ့ နတ်တစ်ပါးလို့ပဲထင်ပြီး ကိုးကွယ်နေကြတာ ယခုထက်တိုင်ပါပဲတဲ့။ အဲ ... ပြောမယ်ဆို ပြောစရာရှိတာက ဘေးဒုက္ခတစ်ခုခုကြုံလို့ "ကယ်ပါ၊ ကူပါ" တမ်းတလိုက်ကြတဲ့အခါ မောင်ရှင် ရောက်မလာခင် မောင်ရှင်ရဲ့ စောင်းသံကလေးကို အရင်ကြားရလေ့ရှိသတဲ့ ဆိုတယ်ကိုး။

ပင်လယ်ရေကြောင်းနဲ့ ဆိုင်သူတွေ၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နေသူတွေကဖြင့် မောင်ရှင်ကို "စောင်းတော်ရှင်နတ်" ဆိုပြီး အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်နေလိုက်ကြတာဟာဖြင့် ဓလေ့ထုံးစံကြီးတစ်ခုလိုကို ဖြစ်လို့တဲ့။ ၃၇-မင်း နတ်စာရင်းမှာ မပါပေတဲ့ မောင်ရှင်နတ်ဟာ မွန်၊ ဗမာ တိုင်းရင်းသားတိုင်း လေးစားချစ်ခင်ကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတစ်ပါးပေပဲ။

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
ခွန်းချိုသံသာ

သမာဝတီမိဖုရား
နှင့်
ခုဇ္ဇုတ္တရာ
ပန်းချီ -ရဲမြင့်
ကောသမ္ဗီပြည် ကောသလ
ဘုရင်ဒေး၏ နေအိမ်တွင်
ခလေးထိန်း မိန်းမမွေး
သည့် ခါးကုန်းနေသော
ခုဇ္ဇုတ္တရာ ဘဝသည်ရှိ
မိန်းခလေးတစ်ဦးဖြို့
လေသည်။
ခါးကုန်းနေသောကြောင့်
ခုတ္တရာဘား ခုဇ္ဇာ ဟူလျှောင်
ပြောင်ခေါ်ကြမှ ဘဝသည်နှစ်ခု
ပေါင်းပြီး ခုဇ္ဇုတ္တရာဟု
ထင်ရှားခဲ့ဖြ၊...
ဟဲ့ ခုဇ္ဇာ...
ခစ်..ခစ်..ခစ်
....
လာပါဟာ
စတာပါ...
မကစား၊တော့
ဘူးဟာကောဖြစ်...
.....
ဖယ်ခုဇ္ဇာရေ
ငါ့သခင်ဖို့
ပြင်ဖြီး ဖြီလား၊ကွယ်
....
ဖြီး၊ပါဖြီ
သခင်မဘုရား
....
သူက ဘရွယ်
ရောက်သည့်အခါ
နှယ်တစ်နှယ်ဖြ၊
မိဘုရား ဖြစ်သည့်
သဘဘာဝတိ ဘဝသည်
ရှိသော မိဘုရား
ထံတွင် ဘလှုပ်ဘကွေး
ပြုရသော ဘလှုပ်ကို
ပြုလေသည်။

ဟဲ့ ခုန္ဒုတ္တရာ
ပန်းတွေကလှလိုက်
တာဟယ်....
ခုန္ဒုတ္တရာ၏ အဓိ
က အလုပ်ကား
သာဖာဝတီ မိဖုရား
ထံသို့ ပန်းများ
သက်သရေသော
အလုပ်ဖြစ်သည်
.....
ထိုသို့ ပန်းများဆက်သရာတွင် ခုန္ဒုတ္တရာ
သည် နေ့စဉ် ပန်းမိုးများထဲမှ လေးကျပ်
ကို ခိုးယူ သုံးစွဲလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ခေါက် စဉ့်အငယ်တို့ ပန်းဝယ် သွားစဉ် ဥယျာဉ်မှူးကြီးက ဘုရား ရှိခိုးနှင့် သံဃာတော်များ အား အွမ်းပင့်ကျွေး စေခိုင်း နှုတ်ကြိုလေ၏။
ဟဲ့... မယ်ခုန္ဓရာတို့ရေ ဘုရားရှင်ကို အွမ်း ကပ်မလို့ လာကူပါဦးဟဲ့...
လာပြီ ဦးကြီးရေ လာပါပြီ....
ထို့နောက် ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာကို နာကြားကြလေသည်...

ထို့နောက် ဘုရား့ရှင်ဖ၊ တရား့တော်ကို ကြား့နာခဲ့ကြလေသည်။

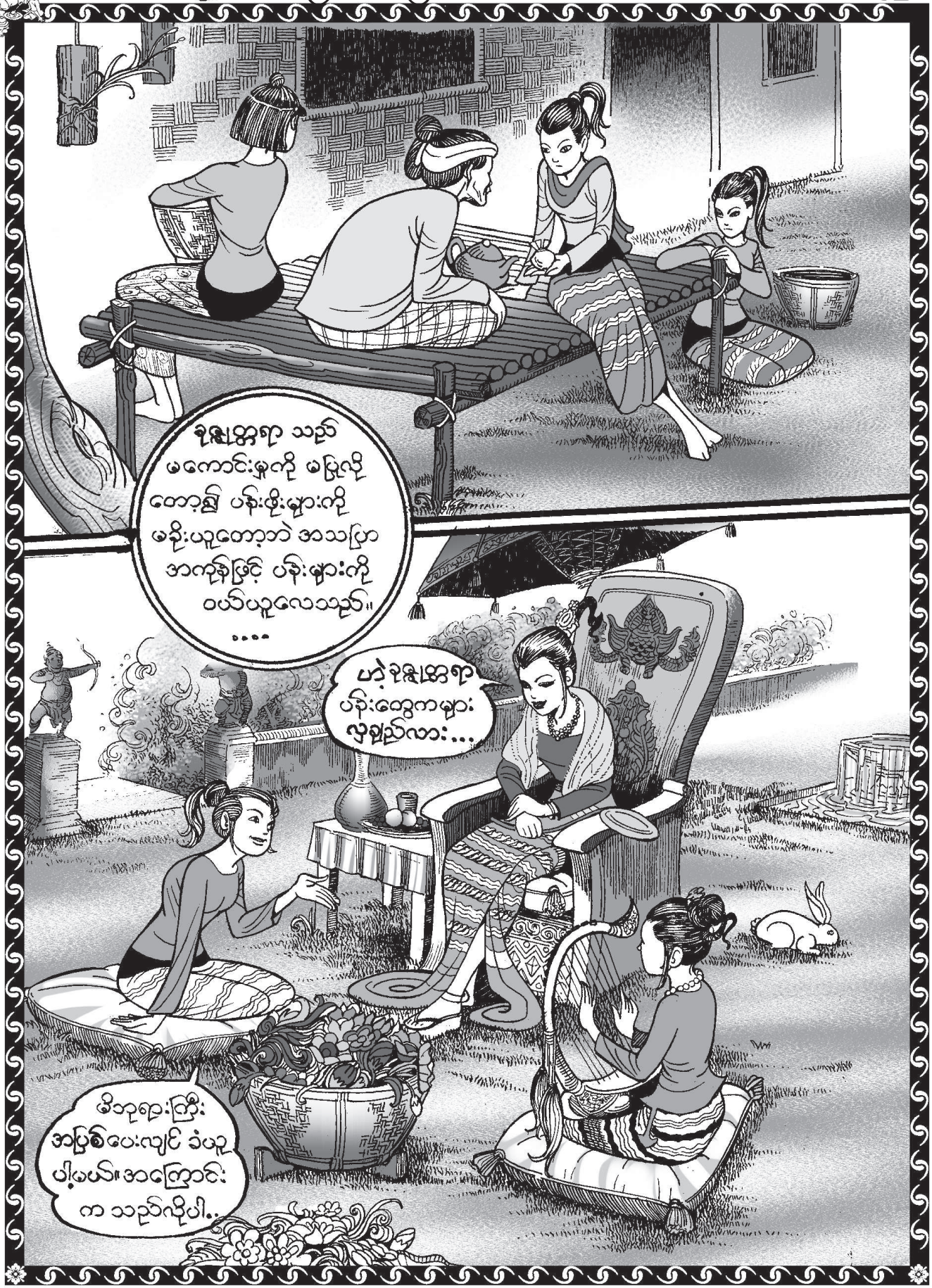

ထိုသို့ကြား့နာရာတွင် ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ရင့်ကျက်သောပါဂုဏ်အခံဖြင့် ရုတန်ရာ သုံ့ပါး်ကို ကြည့်ညှိုသဒ္ဓါပွား့များ့ကာ တရား့ဆင်နွှဲ အား့ထုတ်သည့် အတွက် ချက်ခြင်း ပင်သောတာပန် တည်ခဲ့လေသည်။

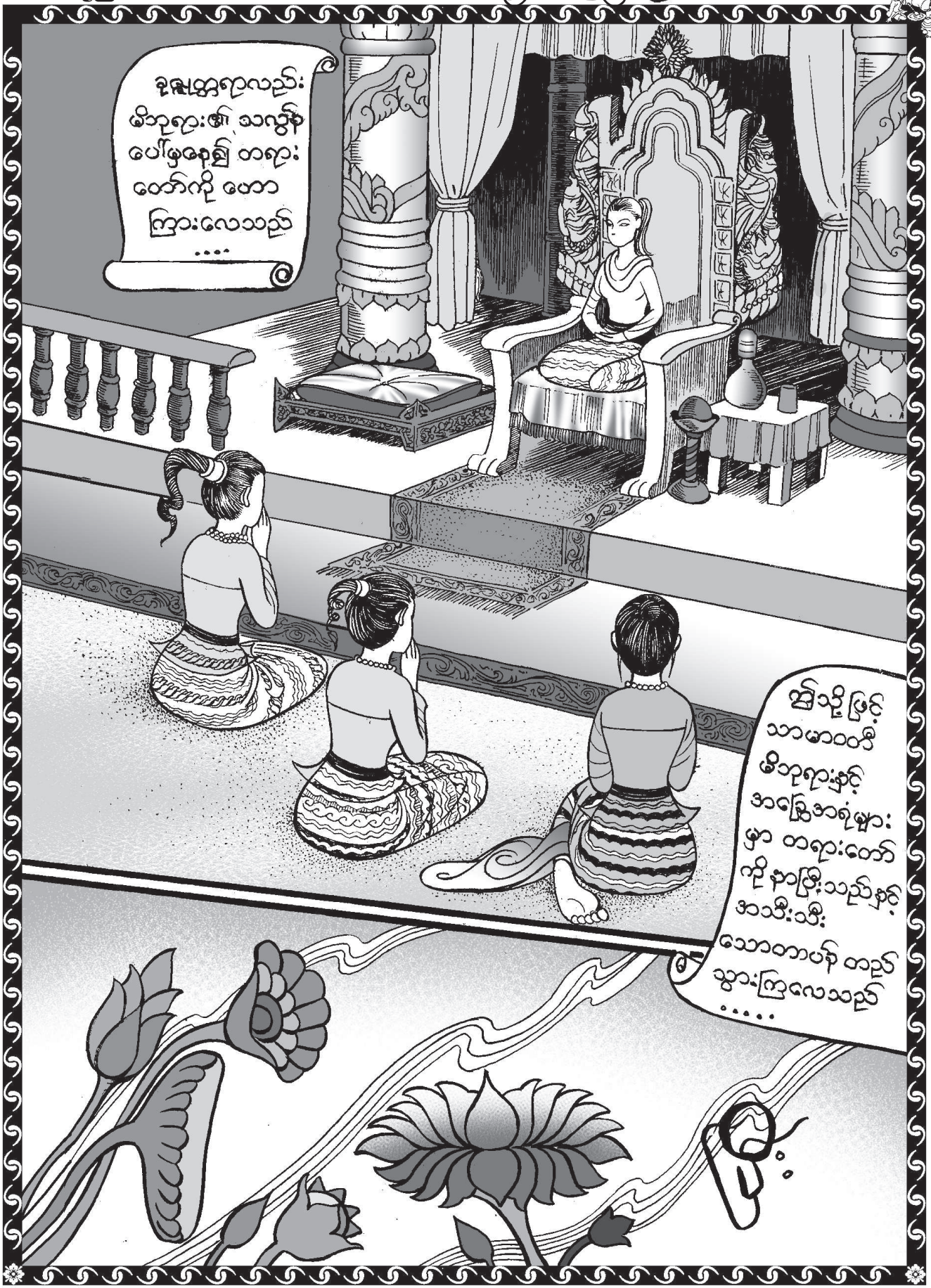

ခုနေတော့ရာ သည်
မကောင်းမှုကို မပြုလို
တော့ဆို ပန်းဖိုးမျှား ကို
မခိုးယူတော့ဘဲ အသပြာ
အကုန်ဖြင့် ပန်းမျှား ကို
ဝယ်ယူလေသည်။
....
ဟဲ့ ခုနေတော့ရာ
ပန်းတွေကမျှား
လှချည်လား...
မိတ္တရော်ကြီး
အပြစ်ပေးလျင် ခံယူ
ပါ့မယ်။ အကြောင်း
က သည်လိုပါ..

ကျွန်တော် မျိုးမတာ
အရင် အကြိမ်များတုန်းက
ပန်းဖိုးများကို အပြည့်
မဝယ်ယူဘဲ အသပြာများ
ကိုခိုးယူခဲ့ပါတယ်....
ဒါပေမဲ့ သည်နေ့မှာတော့
ဘုရားရှင်ရဲ့ အတုမဲ့တဲ့ အဖြူကို
တရားတော်ကို နာခဲ့ရပါပြီ...
ဪ ဖြစ်ရလေ
ခုနှစ်ကြာ ရယ်
....
ဒါကြောင့် ပန်းဖိုး
များကို မခိုးယူတော့
ဘဲအပြည့်ဝယ်ယူ
ခဲ့သည့် အတွက်
ပန်းများ များစွာနဲ့ပြောင်း
ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား....
ပေးတဲ့ အပြစ်ကို
ကို ခံယူပါရစေ အရှင်မဘုရား

ဟုတ်တယ် ခုန္ဒုတ္တရာ
ဆောင်ကျဉ်းပေးလို့
ဓရဏီးလားကွယ်....
ရှိပါစေတော့ ခုန္ဒုတ္တရာ
လေးရယ်။ အမှားကို ဝန်ခံဖြီး
အမှန် ကိုလည်း ပြင်ဖြီးပြီပဲ
တစ်ခုပဲ တောင်းဆို
ချင်တယ် ဘုရားရှင်
ဟောဂိုက်တဲ့ တရား
ကိုတော့ အဂိုရိုတော်
မှတယ်...
ဘုရားရှင်တော်မြတ် ဟောပေးတဲ့အဂိုင်း
တော့ ဟောပေးနိုင်ပါတယ် ...ဒီနေရာ
နဲ့ မသင့်တော်တာမို့ အဆောင်
ထဲကို ကြွကြွပါဖာ
အရှင်မဘုရား

ခုနေအခုလည်း
မိဘုရားဇော်၊ သက္ကိန်
ပေါ်မှာနေရချိ တရား
တော်ကို ဟော
ကြားလေသည်
....
အသို့ဖြင့်
သာဓာဝတီ
မိဘုရားနှင့်
အခြေအရံများ
မှာ တရားတော်
ကို နာကြား သည်နှင့်
အသီးသီး
သောတာပန် တည်
သွားကြလေသည်
.....

ဘဝတွေမတူကွဲပြား

ငါကြီးမွန်လေပြီးသောအခါကငါးပြည်တပြည်ကို၊ အုပ်ချုပ်သော
ဘုရင်ကြီးဖြစ်မိဟုက်ခေါင်ကြီးတွင်၊ ကြာကြာပါးပါးသော ဂတနာတပါး
ဟွားမြင်လေသည်။

တပည့်တော်ဂါဝဟ:ဝတ်ရလေ:ဖောင်ဘုမဒုမို
တစ်ခါ:သဖွေးဖခါင့်ဝတ္ထာမပါဂန်၊
အဂ္ဂဒေဝီဂုဏ်:ဖို့အပ်နှံပါတယ်
ဘုရား၊

ထိုအခါနှင်တွင်း၊ဘုဂဒြကြီး:ဖို့:ကျွေးသောဆေးကြောင့်
ဂုဝဟ္ဒကြီး:လည်း၊နှန်း:ဝတ်ဆိုးကြွလာရလေသည်၊

သင့်ဘ:ဝတ်ရလေ:ဟိုဖောဖမ္ဘာဝပါမြာအာချမ်းသာဆုံး၊
ဂျပ်ရာပ္ပအင်ဝံဆာဝဟာဆုံး၊ဒါမှမဟုတ်ရင်
တန်ခိုး:အာဏာအကြီးဆုံး:ဖြစ်ချင်
ပါသလား၊ကြိုက်တာရွေး:ပါ
အာသင်မင်း:ကြီး၊

ဝဏ်ငြိ-သင့်ဘ:ဝတ်ရလေ:အာတ္တဂါ၊ကျွန်ုပ်ဆုမွန်
ဖပ:ပါ၊ဓမ္မာဘာသိုဆုမျိ:လိုချင်ပါသော်
အာသင်မင်း:ကြီး၊

ဝါတင်္ဂီ:တဖယောဂ်ကိုဂါ၊ရုတ်တရက်လုဝဏ်ကြောင့်အာရုံ
ကျွန်ုပ်ဘာမှလိုခဲ့လည်း:ခဲ့မှ၊ဓမ္မတရင်ခိုင်ပါဘူး၊
ဘာမှလိုတန်ခိုး:ဆို၌ပါဒ်ခဲ့မှလဲ၊
ဖန်တီး:ယူလို့ရပါပါဘူး၊

တပည့်တော်ဂါဝဟ:ဝတ်ရလေ:ဖို၊ဖောဖမ္ဘာဝပါမြာအာချမ်း
သာဆုံး၊အာမဂဆုံး၊အါဖောအကြီးဆုံး:ဘဝဖို
ဖမ္ဘာဝပါမြာဝတ်ပါကြီ
ဘုရား-

ဘုရားကြီးကို ကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။
ဘုရားကြီးက ကြည်ညိုအားထုတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်များကို ကျင့်ပါအုန်းဟု သင်ပေးခဲ့သ

ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါဟာတစ်ယောက်တည်း ဘုရင်ဖြစ်မှာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး
ဟမ်း ဘာတစ်ခုမှာ ဘုရင်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘုရင်ဖြစ်လဲ ဘယ်သူမှ ကျွန်တို့ကိုအတင်းမလိုပါဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်သလို နေထိုင်ရတာပဲ
ဆိုတော့သူ့အတွက် ထိုင်စရာတော်ကြီးဟာ ပျော့ပျောင်းသား၊ ဖက်စရာတစ်ခုလိုသည်
ဟမ်း ဘာတစ်ခုမှာ ဘုရင်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘုရင်ဖြစ်လဲ ဘယ်သူမှ ကျွန်တို့ကိုအတင်းမလိုပါဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်သလို နေထိုင်ရတာပဲ
ထိုင်စရာတော်-လည်ပင်းမွှေးပါပုံကိုး၊ ကျေနပ်အားရစွာ ဖက်ပေးသည်
အာမခံချက်:- အသားကြွက်လှံမှာ ခံနေစရာ ထိုးပါပုံကိုး၊ ကျေးဇူးတော့ ပြန်ပါပါတယ်၊
တစ်နေ့တွင်-ခရီးသွားပြီးပါပြီဟု သတင်းပို့လာသည်
ကမ်း- ဒီတခါတော့ ကျွန်တော်ကိုးကြိုး ငါလိုတာမဟုတ်ဘူး၊
ဟေ့- ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ခရီးမှာ ဒီလောက်လမ်းမလျှောက်ရတာ လာပြီးမှ ဒုက္ခပေးနေသလဲ၊ ဆိုတာတို့ကြီးပြုန်လိုခဲ့သည်
ကျေးဇူးတော်

ဒကာ-ဒီခွေးခုတော့ကောလဟာလရှုပ်ထွေးလာ
သွားစမ်း-
နှုန်းတော်သို့ကျောက်သောအာဘိုးဦးဖွေးထိုးသောခွေးကစလန်းကဆီးကြိုလေသည်၊
ဒါခွေးကိုငါတန်တာကျိုးသင်လောင်ဟိုးဘုန်းတပါးမဟုတ်လို့၊ဒီလိုအခွင့်အရေးငါမဖြတ်ဘူးလား၊ကမ္ဘာငါ့လိုလူဖန်ဆင်ခက်တယ်
အာဖက်ရှင်း-အသက်ရှိလို့မဂုဏ်အင်းလည်ပင်းကျပ်လို့တော်၊
ကိုခကားတွင်
ဘုဉ်းပေးသည်ဟုဆောင်းသောအမှုကိုခွင့်ပြုပါဘုန်းအခွင့်အရေးရှိပါတယ်၊မဆောင်းတဲ့အမှုကိုခွင့်ပြုခြင်းမရှိပါဘူး၊ဒီဝန်
သင့်အပြုအမူဟာအင်မတန်
အံ့သြဖွယ်ကောင်းပါတယ်၊
အလို-ငါ့ဆက်ရေးဖို့အသံပါလား၊

ဝမ်းသာမှန်သည်ဂျင်္ဂသူကြီး၏ဆရာကပြောသော
ဝတ္ထိုင်ဂန်ကြီးစား၏သားလည်း-

အထိန်းတော်ကြီး၏ဆင်ဖြူဟယိုင်မှုဝတ္ထုတွေ့
တခြား၊ဖြတ်ရန်သစ်ကထား၊ဂျက်ခတ်ကြောင်းကြုတ်
ဟိသည်၊

ဝန်ကြီးဆိုးတွင်းသူသည်အဆိုးရွားဆုံးအမှုကို ပြုလုပ်ရန်ကြိုးစားသည်
ငါ့ကဝမ္မာလုံခြုံတာ အားလုံးဂျပြီတဲ့ကဲလို့ ဖတ်တယ်-ဟီ-ဟီ-
ထိုအခါနန်မှဝတ်ပြုဟောင်းသူမနုသည်ဝရွာ:ကထကသူဖြစ် ငယ်သား:မျာ:အား:နှိပ်စက်ညှဉ်း:ပမ်း:သည်
မယ်ရုပ်ဆိုးသည်မိန်း:ခပေ:အါ:အာတင်း:သိမ်း ပိုက်ရန်ကြိုး:စား:သည်
မင်း:ကိုငါဖမ်းမှာ: ဝမ်းသာမှာပါကွာ- ဟီ-ဟီ-ဟီ-
သင်ဟာရုပ်ဝခြာတယ်-အါကာ ဂျီပါတယ်ဒါပေမဲ့ ဘုဉ်ဖေါင်:တဉီ:မဟုတ်ဒို့၊သင့်မိုးမှာ:အဖြစ် ကိုမမှီချင်ပါဘူး- သွတ်ပါ
ဒါကိုဂျာဉ်ဘုဉ်ကိုမေင်:တင်ဂြင်:တယ်ဝပါဝေးဒီအဖိုက မကိုဝထောင်ဆွင်:အကျင်: ချော:ပို့ပေ-
အဂျာဉ်မင်:သာ:ဟေါ်ဘုဉ်တပါ:မဟုတ်ပါလား၊ ကိုယ့်ဘဏ္ဍာကိုငြင်:ပယ်တဲ့ဆုံ့ကိုအကျင်:ချထား:ဒို့ နှာ:မဝထောင်ဂျာဒါတမျာ:ဇိုင်:ပြည်ကိုဝတွင်:ဘါ: ပစ်ဝတ်ဆို့သင့်ပါတယ်၊

ဘုရားရှေ့တော်မှာ
ဗြိမ်း-ဗြိမ်း
ခိုင်း
ကြောင်မမယ
ဟုတ်ပါပြီ

ဟား-ဟားဟား
ဟိုကြွက်တို့ပါလား၊

ဟင်း-ဒါလဲ
ဟုတ်ပါပါ့ဘဲ၊

ဟေ့-ခွေးတွေ ဒီမှာ
ဟေ့-ဟေ့ ခွေးတွေ
ဟေ့-ဟေ့ ခွေးတွေ

ဟေ့-ခွေးတွေ ဒီမှာ
ဟေ့-ဟေ့ ခွေးတွေ
ဟေ့-ဟေ့ ခွေးတွေ

ဝါကြောက်ဖျားစဉ်းလဲလျှံတဲ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆန္ဒဖေသာ
သမီးသားသေဟိသေကိုယ်တိုင်ရိုက်လိမ့်မယ်ဆို
ဖမ်းဆီးခဲ့ကူးတဲ့သား ဝါဆောင်မှာထားပြီးရက်ခတ်
ကြိမ်းကြုတ်ဝန်ပါကလား၊
အိ-ဒါဝတ္တမကြောင်ချင်ကူး-
သွား-သွား-
သမီးဟာခြင်္သေ့သတ်ဆေးသောက်လဲခဲ့ပါးဝချေတင်ထားပါ
ဝံပုလွေထက်လိမ္မာပါးကြူးပြီးသွားသို့ထက်ရက်ခြောက်ကြိမ်းကြုတ်ထား
ဒါဝကြောင့်အခုအချိန်ကစပြီးသေဟာအဲဒီတိရိစ္ဆာန်ဝတ္ထု၏
ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းကြောက်ပါဝဝ -
ဟေ့-ငါ့ကိုလာမလုပ်
သမ္ဘဝါကြီးကြောင်သွား
ဟင်းမှ၊
ကြောင်မမ
ဝမ်းမှ-

ဟာ-ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလေ
ပါလား

ဝန်ကြီးတွေအုပ်ချုပ်တာ
မလိုချင်ဘူးမင်းသားဂါ
ဆကျဂဝသကြီးဖိုးဖိုးဘိမ
ဘဲဂေါင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ပါ

မင်းသားဝမောင်သုမနဖိုးကြီးထိမှန်ပြီးသေဆုံးသွား
ပြီတဲ့ထိုးနှန်းကိုကျေးဇူးမရကောင်းဘူးလား။
ဂေါင်းဂယ်
အင်း-ဘိပြီးသခွါးမှတဲ့ဝန်ကြီး
တွေပါလား။

အင်း-ဖိုးဖိုးဘိမဟုတ်ပါဘူးဝဟတ်ဝကောင်းကိုးပါပဗျာ
ဖိပြီ။

ဝမောင်သုမနကောဝသချင်မ
ဝသမျာပါးဘူးဂင်းအဖေကို
ကျေးလိုမလိုချင်ပါဘူးထိုး
နှန်းကိုဘဲသုမဖို့တန်း
ဝဖါင့်ဝဂြာကတ်ထား:ပါဂဖေ။

ဂေါင်းမှတ်ဝသာအာကျင်ဟုသည်မြည်သည်
အခါမျာ၊အကျိုးမမဲ့နိုင်ပါ။

ထိုဝန့်ညတွင်၊ဝလျောင်းအိမ်ဝဖါင့်ဝဖဝသား:ကို၊ကိုက်
ဂန်လါဝသာကျား:အား၊သဖွါဘုကြီး:ကကိုက်သတ်
ဂြာအသက်ကယ်ခဲ့ကသည်။

ဖိုးမောကတွင်း
ဟေ့-ငါ့အသက်ကိုကယ်ပါ။ သစ္စာဝါကြီးတွေးလေးတစ်ကောင် ပြေးသွားပါလား။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။
ဒီတွေးလေးဟာငါ့အသက်သခင်ကိုရှာဖွေပါ့။ ဘယ်နေရာမှာများ ရောက်နေပါလိမ့်။ ဟော်-ဟိုမှာတွေ့ပြီ။

ဒီတွေးလေးဟာ ငါ့သခင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲကမှ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။
ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။
ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။

ဖိုးမောကတွင်း
ဒီတွေးလေးဟာ ငါ့သခင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲကမှ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။
ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။

ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။
ဟေ့-ဟိုမှာအမဲရုပ်ကြီး။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။

ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။
ဒီတွေးလေးကို ဘယ်ကရတာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရတာလဲ။ ဒီတွေးလေးကို ငါ့သခင်ဆီ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။

ဟေ့-မယ်ရှုပ၊ သူ့ကိုဖမ်းထဲက်ဲ့
ဂါတိုက်ကြီး၊ ပါကဲ့ဝန်ကြီး၊
အမြီးသာ၊ တုံ့၊ တုံ့၊ ပေစိုစို
လှိုက်ပါလာ၊ ငါစား၊ ကို့နဲ့
တူတယ်၊
ငါတခါတုန်း က
ခွေးကြီး၊ ဝတ္ထုမယ်
ရုပ်ကိုအားကိုးကာ
သရဲကျင့်ခဲ့ဘူး
တယ်၊ ငါမှား၊ တာ
ဘဲ၊
ဒီခွေးသုတ်လေးက၊ ကျောဝင်
ရှုပ်တာပဲ-သွား၊ ခဗျင်း-
ကိန်း ကိန်း
ဆာဝန်တာနဲ့၊ ဂေါက်ဘဲ၊ သွား၊ ဝါး၊ ဘူးဗျဲ၊
ဝါ့-မဝါး၊ နဲ့-မဝါး၊ နဲ့-
ဒို့ဂါတိုက်ကြီး၊ က၊ အဝါး၊ အဝါဝတ္ထုအပါး၊ လုံး၊ ကို
အဆိပ်ခပ်ထား၊ တယ်ကွဲ့
သွား၊ မဝါး၊ ခဲ့ပါ့၊ သား၊ ဂျဲ့၊
ဟေ့-ငါ့ကြီး၊ ဝန်း၊ ကျဝဝန်ကြွင်း၊ သွား၊ ကြီး၊
ကြီး၊ ဝန်း၊ ဆိုတာ၊ ဂါတိုက်ကြီး၊ ပေါ့ဟဲ့၊ တကယ်ကြီး၊
မယ်ရှုပ် ကိုလိုက်ရှာ
နိုင်တာပဲ၊
ပဲ့တာဘဲ၊
ဝေါင်း ကြွတဲ့သားအဖေးဟုတ်သလားဟင်၊
မည်သည့်အာခါမျှ၊ အကျိုးမဖဲ့ပါ၊
ဝုန်း

ဟာ-ဘုံကိုကြီးပါမှာ
မမှတ်မိတော့ပါလား။
မမှတ်မိတော့-တော့ဒေါက်ကြာမြစ်မမျှော်
လွမ်းမမှတ်မိနဲ့တော်ကောင်းတော့ခဲ့ကြ
မမှတ်မိတော့-တော့ဒေါက်ကြာမြစ်မမျှော်

ဟာ-ငါ့ဆရာကြီးဆီမှာ၊ မမှတ်ပတ်ကတွန်
ပါလား။

ထိုခဏတွင်
ဟေ့-မြိုင်းဝန်းမ
မင်းဘာဖိသုမနုဖြစ်
သွားပြီ၊
ဟေ့-မြိုင်းဝန်းကဖြစ်စဉ်ကိုကောင်းလိုက်ထာ၊

ဟုတ်ကဲ့ဟောင်းပြစ်ဒဏ်တွေကိုယတိုင်ပြီး၊
မြစ်နှိုင်ဒဏ်ယာဖွယ်သည့်တန်ဆိုးအကျင့်ပျောက်
တန်ဆိုးမှုန့်ပါးနဲ့မျဖစ်ဘဲ
ယုံလို့မဂ္ဂဇ်းဆိတာ၊အမြဲ
မှတ်ထား၊ဟုဆုံးမင်းသား၊

သင်မင်းသား၊ကျွန်တော်မှားကို
မမျက်မြင်ပဏာပဝဏ္ဏာမဖစ်ခဲ့ပါဘူး၊

ဟောင်းသူမနုသည်ပြီး
တော်လှန်ဟောင်းကဝတ်
ဝတ်ကြီးခဲ့သဖြင့်၊တိုင်း
သူပြည်သား၊မှား၊မ၊
သူ့ကိုချစ်ခင်ရင်းစွဲ
လျက်သတည်း၊

သင်မင်းသား၊ဟေ့ဆိုးသွမ်းတဲ့ဓိတ်ထား၊ကို၊
ကိုယတိုင်ပြုပြင်ခဲ့လို့ခုလိုလှုတော်လှုဖွယ်ကောင်း
ဘဝကိုတောင်ခဲ့ပြီးမမျက်မြင်နဲ့ဒုက္ခတိုင်းပြည်
ကို၊ဒုပဒ္ဒဝါပယ်ဖယ်တော့၊
မုန့်မုယဲကွဲ၊

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ
မိသားစုဘဝလေးတွေအတွက်

BIOGESIC®
for kids

ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ် ကလေးအဖျားပျောက်ဆေးရည်သည် ကလေးများ အအေးမိခြင်း၊ တုပ်ကွေးဖြစ်ခြင်း၊ အာသီးရောင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ဖျားနာပြီး ကိုယ်လက်နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ သွားပေါက်ခါစ အရွယ် နာကျင်ခြင်း၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးနောက် ဖြစ်တတ်သော ဖျားနာခြင်းများကို ထိရောက်လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

မိခင်တိုင်းရဲ့ရင်သွေးငယ်များ အစဉ်ကျန်းမာပြီး ဖျားနာခြင်းကင်းဖို့ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ **ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်** ကလေးအဖျားပျောက်ဆေးရည်။

(၁)နှစ်အထက်ကလေးများအတွက် လိမ္မော်အနံ့အရသာ

(၁)နှစ်အောက်ကလေးများအတွက် အစက်ချဆေးရည်

(၁)နှစ်အထက်ကလေးများအတွက် စတော်ဘယ်ရီအနံ့အရသာ

အကောင်းဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးပျောက်စေတဲ့ **ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်** နံပါတ်တစ်
ကလေးအဖျားပျောက်ဆေးရည်

UNITED PHARMA
Serving Your Healthcare Needs